

รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห้เมืองไท้โจว เพื่อออกแบบปรับปรุง
สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 สู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

FEI CHEN

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่เมืองไทโจว เพื่อออกแบบปรับปรุง
สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 สู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2568
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

The architectural style and identity of the old Linhai factory in Taizhou City to design
and renovate No. 12 into a creative cultural space

FEI CHEN

A DISSERTATION SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR DOCTOR DEGREE OF PHILOSOPHY

IN VISUAL ARTS

FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS

BURAPHA UNIVERSITY

2025

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมคุณวุฒินิพนธ์และคณะกรรมการสอบคุณวุฒินิพนธ์ได้พิจารณาคุณวุฒิ
นิพนธ์ของ FEI CHEN ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญา
คุณวุฒิปบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัย
บูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมคุณวุฒินิพนธ์

คณะกรรมการสอบคุณวุฒินิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(ศาสตราจารย์พงศ์เดช ไชยคุตร)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุ์ภากร)

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์พงศ์เดช ไชยคุตร)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุ์ภากร)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

..... กรรมการภายนอก

มหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์เทพศักดิ์ ทองนพคุณ)

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับคุณวุฒินิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาคุณวุฒิปบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการ
วัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทวัส แจ่มเอี่ยม)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

64810017: สาขาวิชา: ทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม; ปร.ด.
(ทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม)

คำสำคัญ: โรงงานเก่าหลินไห่ไทโจว, อาคารหมายเลข 12, รูปแบบและลักษณะ, การ
ออกแบบปรับปรุง, พื้นที่วัฒนธรรม

FEI CHEN : รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่เมืองไทโจว
เพื่อออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 สู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์. (The architectural
style and identity of the old Linhai factory in Taizhou City to design and renovate No.
12 into a creative cultural space) คณะกรรมการควบคุมคุณภาพ: พงศ์เดช ไชยบุตร, ภาณี
พันธุ์ภากร ปี พ.ศ. 2568.

งานวิจัยเรื่อง “รูปแบบและอัตลักษณ์ ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่เมืองไทโจว
เพื่อออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 สู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับ
มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา สถานการณ์ใน
ปัจจุบันและบริบทพื้นที่โดยรอบของโรงงานเก่าหลินไห่ วิเคราะห์รูปแบบ อัตลักษณ์ และคุณค่าของ
สถาปัตยกรรม สู่การออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ให้กลายเป็นพื้นที่วัฒนธรรม
สร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ การวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยทางเอกสาร
การวิเคราะห์กรณีศึกษา การวิจัยภาคสนาม และการวิจัยแบบสหวิทยาการ จากการวิเคราะห์ โรงงาน
เก่าหลินไห่เมืองไทโจวทำให้ได้ มาซึ่งรูปแบบและอัตลักษณ์ ของสถาปัตยกรรม ซึ่งได้เป็นการ
สนับสนุนด้านทฤษฎีและการปฏิบัติสำหรับการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 การวิจัยพบว่า
โรงงานเก่าหลินไห่ เป็นโรงงานเก่าที่ถูกทิ้งร้างที่อยู่ในศูนย์กลางของเมือง แม้จะสูญเสียบทบาทการ
ผลิตไปแล้ว แต่โครงสร้างทางสถาปัตยกรรมยังคงสมบูรณ์ สถาปัตยกรรมทั้ง 20 หลังมีรูปแบบที่
หลากหลายและมีคุณค่าทางสถาปัตยกรรมที่สำคัญ โรงงานเก่าหลินไห่เป็นพยานถึงพัฒนาการทาง
อุตสาหกรรมของเมืองไทโจวและเป็นสื่อกลางของความทรงจำเกี่ยวกับอุตสาหกรรมอันล้ำค่า ซึ่งมี
คุณค่าต่อการวิจัยเชิงวิชาการอย่างมาก จากการสำรวจภาคสนามและสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยได้
ทำการประมวลผลสภาพแวดล้อมของโรงงาน โดยเฉพาะอัตลักษณ์ ของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12
เพื่อเตรียมการปรับปรุงให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับ
ต้องไม่ได้ การศึกษาแสดงให้เห็นว่า การนำสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมเก่ากลับมาใช้ใหม่ ไม่
เพียงแต่ เป็นการสืบทอดคุณค่าทางประวัติศาสตร์ แต่ยังมีบทบาทใหม่ในกระบวนการพัฒนาเมือง
สมัยใหม่ โดยการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 เป็นการบูรณาการระหว่างสิ่งเก่าและสิ่งใหม่
ผ่านการผสมองค์ประกอบการออกแบบสมัยใหม่และทรัพยากรมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เข้า
ด้วยกัน ซึ่งเป็นการมอบหน้าที่ การใช้งานและความหมายทางวัฒนธรรมใหม่ ให้แก่สถานที่แห่งนี้ การ

ปรับปรุงนี้ไม่เพียงแต่ เป็นการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน แต่ยังเป็น ตัวอย่างให้กับการนำโรงงานอุตสาหกรรมอื่น ๆ กลับมาใช้ประโยชน์อีกครั้งเช่นกัน

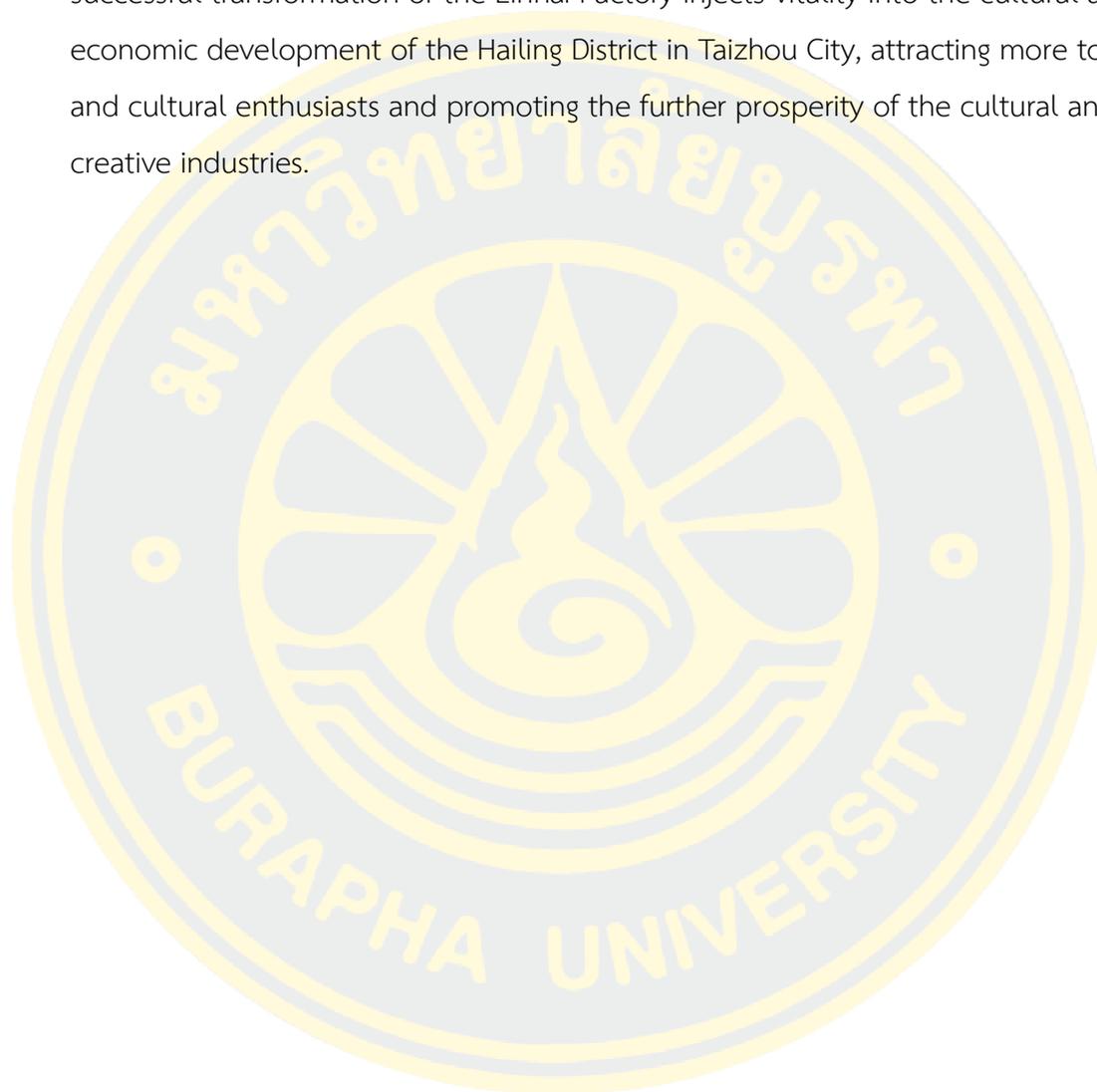
64810017: MAJOR: VISUAL ARTS; Ph.D. (VISUAL ARTS)

KEYWORDS: Taizhou Linhai Old Factory, Building No.12, Form and Characteristics, Transformation Design, Cultural Space

FEI CHEN : THE ARCHITECTURAL STYLE AND IDENTITY OF THE OLD LINHAI FACTORY IN TAIZHOU CITY TO DESIGN AND RENOVATE NO. 12 INTO A CREATIVE CULTURAL SPACE. ADVISORY COMMITTEE: PONGDEJ CHAIYAKUT, PORADEE PANTHUPAKORN 2025.

The purpose of this thesis, "The Form and Characteristics of the Old Linhai Factory Buildings in Taizhou—For the Design and Transformation of Building No. 12 into a Cultural and Creative Space," is to study the background, current situation, and surrounding context of the old Linhai Factory. It aims to analyze the architectural form, characteristics, and value of the Linhai Factory to design and transform Building No. 12 into an intangible cultural heritage-themed cultural and creative space. This research adopts literature review, case study, field investigation, and interdisciplinary research methods. Through an in-depth analysis of the old Linhai Factory in Taizhou, it reveals its architectural form and characteristics and provides theoretical and practical support for the transformation of Building No. 12. The study finds that, as an abandoned factory area in the city center, the Linhai Factory, despite losing its original production function, has well-preserved architectural structures. With 20 diverse buildings, it holds significant architectural value, witnessing Taizhou's industrialization process and carrying rich industrial memories, thus possessing important academic research value. Through field surveys and expert interviews, the researchers have outlined the current status of the factory area, especially the architectural features of Building No. 12, providing data support for its transformation into an intangible cultural heritage-themed cultural and creative space. The study shows that the reuse of old industrial buildings can not only extend their historical value but also play a new role in modern urban construction. By integrating modern design elements and intangible cultural heritage resources, the transformation of Building No. 12 will achieve a fusion of old and new,

endowing it with new functional uses and cultural connotations. This transformation not only promotes the sustainable development of the local economy and culture but also provides a reference for the reuse of other industrial sites. Ultimately, the successful transformation of the Linhai Factory injects vitality into the cultural and economic development of the Hailing District in Taizhou City, attracting more tourists and cultural enthusiasts and promoting the further prosperity of the cultural and creative industries.

กิตติกรรมประกาศ

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว และการเดินทางในระดับปริญญาเอกของฉันกำลังจะสิ้นสุดลงด้วยความสำเร็จ เมื่อมองย้อนกลับไปในช่วงหลายปีของการศึกษา หัวใจของฉันเต็มไปด้วยความขอบคุณ เพราะฉันได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากหลายๆ คนตลอดเส้นทางนี้

ก่อนอื่น ฉันขอแสดงความขอบคุณอย่างสุดซึ้งต่อที่ปรึกษาหลักของฉัน Professor Pongdej Chaiyakut ตลอดกระบวนการวิจัย เขาได้ให้คำแนะนำและกำลังใจอย่างอดทน ความเชี่ยวชาญทางวิชาการของเขาเปรียบเสมือนแสงสว่างที่นำทางฉันไปข้างหน้า และความเมตตาและความอดทนของเขาเป็นแบบอย่างทั้งในการศึกษาและชีวิตของฉัน ฉันรู้สึกขอบคุณสำหรับการสนับสนุนที่ไม่เปลี่ยนแปลงของเขา ซึ่งทำให้ฉันสามารถก้าวหน้าในด้านวิชาการได้อย่างต่อเนื่อง

ฉันยังอยากขอขอบคุณเป็นพิเศษต่อที่ปรึกษาร่วมของฉัน Professor Poradee Panthupakorn ตลอดการส่งบทความหลายครั้งของฉัน เธอได้ให้คำแนะนำอย่างพิถีพิถันและข้อเสนอแนะที่ทันท่วงทีอย่างต่อเนื่อง ทักษะการเขียนและรอบคอบของเธอเป็นแบบอย่างสำหรับการทำงานในอนาคตของฉัน

ในขณะเดียวกัน ฉันขอแสดงความขอบคุณอย่างสุดซึ้งต่อ Professor Chaiyosh Isavoraphan ในระหว่างการเขียนวิทยานิพนธ์ย่อยของฉัน เขาได้ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำอย่างไม่เห็นแก่ตัว คำแนะนำทางวิชาชีพของเขาไม่เพียงแต่พัฒนาทักษะการเขียนของฉัน แต่ยังทำให้ฉันเข้าใจถึงข้อกำหนดและมาตรฐานของการเขียนเชิงวิชาการมากขึ้น ฉันรู้สึกขอบคุณอย่างยิ่งสำหรับความอดทนและความใส่ใจในรายละเอียดของเขา

แน่นอน นี่คือการขอบคุณที่ฉันให้มาแปลเป็นภาษาไทย:

ฉันยังรู้สึกขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นของฉันด้วย ในระหว่างการเดินทางทางวิชาการนี้ การเป็นเพื่อนและกำลังใจของพวกคุณเป็นแรงผลักดันที่สำคัญสำหรับฉัน ไม่ว่าจะเป็นการอภิปรายในชั้นเรียนหรือการสนับสนุนซึ่งกันและกันหลังเลิกเรียน พวกคุณทำให้ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นและพลังของชุมชนของเรา

สุดท้ายนี้ ฉันอยากแสดงความขอบคุณอย่างสุดซึ้งต่อครอบครัวของฉัน ความเข้าใจ ความอดทน และความรักที่ไม่มีเงื่อนไขของคุณคือแรงบันดาลใจที่แข็งแกร่งที่สุดในการไล่ตามความฝันของฉัน ตลอดการเดินทางครั้งนี้ ไม่ว่าจะฉันจะอยู่ที่ไหน คุณก็ให้การสนับสนุนและกำลังใจที่ไม่เปลี่ยนแปลงเสมอ ฉันไม่สามารถแสดงความขอบคุณได้หมดด้วยคำพูด แต่การสนับสนุนของคุณทำให้ฉันเป็นตัวฉันในวันนี้

ฉันขอขอบคุณทุกคนที่ได้ช่วยเหลือและสนับสนุนฉันอย่างจริงใจ เพราะพวกคุณทำให้การเดินทางทางวิชาการนี้สมบูรณ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ณ
สารบัญตาราง.....	ท
สารบัญภาพ.....	ฒ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย.....	1
คำถามการวิจัย	4
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
กรอบแนวคิดการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	5
วิธีดำเนินการวิจัย.....	6
ขั้นตอนดำเนินงานวิจัย	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี หลักการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
เมืองไทโจว	11
1. ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์	11
2. พัฒนาการทางประวัติศาสตร์	12
3. บริบทการพัฒนาและประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมของจีน.....	13

4. พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของอุตสาหกรรมเมืองไท่โจว	14
5.บริบทการพัฒนาและประวัติความเป็นมาของโรงงานเก่าหลินไห่	17
6. การพัฒนาโรงงานอุตสาหกรรมร้าง.....	19
ประวัติศาสตร์การพัฒนาของสถาปัตยกรรมในประเทศจีน.....	27
1. ยุคแห่งสถาปัตยกรรมโครงสร้างไม้.....	27
2. ยุคแห่งสถาปัตยกรรมอิฐและกระเบื้อง.....	28
3. ยุคแห่งสถาปัตยกรรมจากต่างประเทศ.....	29
4. ยุคแห่งสถาปัตยกรรมฟื้นฟูศตวรรษที่ 21.....	31
แนวคิดเกี่ยวกับการปรับปรุงสถาปัตยกรรมโรงงานที่ถูกทิ้งร้าง.....	31
1. สถาปัตยกรรมโรงงานเก่า.....	31
2. การปรับปรุงออกแบบ.....	34
3. แนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์.....	40
4. แนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์จากแหล่งมรดกทางอุตสาหกรรม.....	41
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	43
1. ทฤษฎีการฟื้นฟูเมือง.....	43
2. ทฤษฎีการพัฒนาอย่างยั่งยืน.....	44
3. ทฤษฎีตัวเร่งปฏิกิริยาในเมือง (Urban Catalyst Theory).....	45
หลักการในการออกแบบ.....	45
1. หลักการบูรณาการสิ่งเก่าและสิ่งใหม่.....	45
2. หลักการออกแบบที่มีผู้ใช้เป็นศูนย์กลาง.....	46
3. หลักการความสอดคล้องกับการพัฒนาเมือง.....	46
กรณีศึกษาด้านการออกแบบปรับปรุงโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง.....	47
1. เขตศิลปะปักกิ่ง 798 (798 Art Zone Beijing).....	47
2. เขตอุตสาหกรรมรูห์ร์ (Ruhr Industrial Area).....	50

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	52
1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบปรับปรุงมรดกทางอุตสาหกรรม	52
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์	53
บทที่ 3 สถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลิไน้และมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เขตไห้หลิไน้	57
โรงงานเก่าหลิไน้.....	57
1. ภาพรวมของโรงงาน.....	57
2. การสำรวจสถานการณ์ปัจจุบันของพื้นที่โรงงาน	60
3. สถานการณ์ปัจจุบันของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12.....	75
โครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เขตไห้หลิไน้ เมืองไท้โจว	79
1. เทคนิคการติดภาพและศิลปะตกแต่ง การซ่อมแซมแซ่เกา ไ้หลิไน้	80
2. เทคนิคการทำวาว ไ้หลิไน้	82
3. เทคนิคการถักใบปาล์ม ไ้หลิไน้.....	84
4. การแกะสลักขนาดเล็กแซ่จ้าว.....	85
5. เทคนิคการประทับภาพ ไ้หลิไน้.....	87
6. เทคนิคการพิมพ์แบบสลัก ไ้หลิไน้.....	89
7. เทคนิคการถักแบบตะขอ ไ้หลิไน้.....	92
8. การแกะสลักตรา ไ้โจว.....	94
บทที่ 4 รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลิไน้ เพื่อการพัฒนาและการปรับปรุง	97
รูปแบบของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลิไน้.....	97
อัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลิไน้.....	104
1. สถาปัตยกรรมโรงงานแบบทั่วไป	106
2. สถาปัตยกรรมโรงงานขนาดใหญ่	107
3. สถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมเฉพาะทาง.....	107

คุณค่าของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห้.....	109
1. ด้านประวัติศาสตร์.....	109
2. ด้านการพัฒนาเมือง.....	109
3. ด้านสังคม.....	110
4. ด้านวัฒนธรรมและการศึกษา.....	110
5. ด้านสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศ.....	110
6. ด้านเศรษฐกิจ.....	111
ปัญหาที่มีอยู่ในพื้นที่โรงงานเก่าหลินไห้.....	112
1. พื้นที่ว่างเปล่าและการแบ่งพื้นที่ไม่ชัดเจน.....	112
2. ขาดความเป็นวัฒนธรรมระดับภูมิภาคและบรรยากาศทางวัฒนธรรม.....	113
3. การออกแบบภูมิทัศน์ไม่เป็นระเบียบ.....	113
4. ขาดระบบป้ายสัญลักษณ์บอกทางของพื้นที่และถนน.....	114
การกำหนดแนวทางการออกแบบปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห้.....	117
1. ข้อกำหนดการวางผังเมืองโดยรวมของเมืองไท่โจว.....	117
2. รูปแบบการออกแบบปรับปรุงพื้นที่ที่ดีที่สุด.....	117
3. เนื้อหาที่ใช้ในการออกแบบปรับปรุง.....	118
บทที่ 5 การปรับปรุงออกแบบสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห้ สู่พื้นที่วัฒนธรรม สร้างสรรค์.....	121
การประยุกต์ใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	121
1. ทฤษฎีการปรับปรุงเมือง.....	121
2. ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืน.....	122
3. ทฤษฎีตัวเร่งปฏิกิริยาเมือง (Urban Catalyst Theory).....	122
การประยุกต์ใช้หลักการออกแบบที่เกี่ยวข้อง.....	122
1. หลักการผสมผสานระหว่างของเก่าและใหม่.....	123

2. หลักการออกแบบที่มีผู้ใช้เป็นศูนย์กลาง	123
กระบวนการสร้างสรรค์และการออกแบบ	125
1. แผนการปรับปรุงโครงสร้างภายนอกสถาปัตยกรรมหลายเลข 12.....	125
2. แผนการปรับปรุงโครงสร้างภายในสถาปัตยกรรมหมายเลข 12.....	130
3. การออกแบบพื้นที่ภายในสถาปัตยกรรม	135
ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ	150
บทที่ 6 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	152
สรุปผลการวิจัย.....	153
การอภิปรายผลการวิจัย.....	155
ข้อเสนอแนะการวิจัย	157
บรรณานุกรม.....	159
ภาคผนวก.....	164
ภาคผนวก ก	165
ภาคผนวก ข	168
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	175

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2-1 สถิติเอกสารนโยบายที่เกี่ยวข้องในระดับประเทศ.....	21
ตารางที่ 3-1 แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานของโรงงานเก่าหลินไห่.....	60
ตารางที่ 3-2 ตารางสถิติสถาปัตยกรรมที่ถูกทิ้งร้างของโรงงานเก่าหลินไห่.....	64
ตารางที่ 3-3 สถิติโครงการศิลปะท้องถิ่นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เขตไทรไหม เมืองไท่โจว	79
ตารางที่ 4-1 สภาพปัจจุบันของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่.....	97
ตารางที่ 5-1 การวิเคราะห์โครงสร้างภายนอกสถาปัตยกรรมหมายเลข 12.....	126
ตารางที่ 5-2 การวิเคราะห์พื้นที่ภายในของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12.....	135

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	5
ภาพที่ 2-1 แผนที่มณฑลเจียงซู.....	12
ภาพที่ 2-2 การแนะนำผลิตภัณฑ์ของโรงงานเหล็กไทโจวภายใต้การดำเนินงานแบบร่วมทุนระหว่างรัฐและเอกชน.....	15
ภาพที่ 2-3 โรงงานเครื่องจักรไทโจวไห่กวง.....	16
ภาพที่ 2-4 ห้องปฏิบัติการการผลิตรถจักรยานยนต์ของบริษัทหลินไห่กู่ป.....	17
ภาพที่ 2-5 ภาพถ่ายประวัติศาสตร์ของบริษัทหลินไห่กู่ป.....	18
ภาพที่ 2-6 อาคารสำนักงานของบริษัทหลินไห่กู่ป.....	18
ภาพที่ 2-7 แผนภูมิวิเคราะห์พื้นที่โรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง.....	24
ภาพที่ 2-8 หอระฆังวัดข่ายหยวนในสมัยราชวงศ์ถัง.....	28
ภาพที่ 2-9 สถาปัตยกรรมสมัยหมิงและชิงในสวนวัฒนธรรมสร้างสรรค์หนานจิงเงินกวง 1865.....	29
ภาพที่ 2-10 สถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมรูปแบบสหภาพโซเวียตในสวนวัฒนธรรมสร้างสรรค์หนาน จิงเงินกวง 1865.....	30
ภาพที่ 2-11 สถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมรูปแบบเบาเฮาส์ของเยอรมนีในเขตศิลปะ 798.....	30
ภาพที่ 2-12 พิพิธภัณฑ์ซูโจว.....	31
ภาพที่ 2-13 สถาปัตยกรรมโรงงานแบบทั่วไป.....	32
ภาพที่ 2-14 สถาปัตยกรรมโรงงานแบบช่วงกว้างและใหญ่.....	33
ภาพที่ 2-15 สถาปัตยกรรมโรงงานประเภทเฉพาะ : หอคอยแก๊สสามแห่งในคิงส์ครอสกรุงลอนดอนที่มีการดัดแปลงเป็นอพาร์ทเมนต์หรู.....	34
ภาพที่ 2-16 อุทยานก๊าซ เมืองซีแอตเทิล รัฐวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา.....	38
ภาพที่ 2-17 ชุมชนศิลปะและวัฒนธรรมอุ๋นเหลียงไฮวอฝ่าง.....	39
ภาพที่ 2-18 โรงงานการพิมพ์ฉงชิ่ง.....	39

ภาพที่ 2-19 พื้นที่มรดกทางอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ทั่วโลก	40
ภาพที่ 2-20 โบราณวัตถุทางอุตสาหกรรมในเขตศิลปะ 798.....	48
ภาพที่ 2-21 รูปแบบสถาปัตยกรรมในเขตศิลปะ 798.....	49
ภาพที่ 2-22 แผนภาพการปรับปรุงพื้นที่สถาปัตยกรรมในเขตศิลปะ 798	49
ภาพที่ 2-23 แผนภาพการปรับปรุงพื้นที่สถาปัตยกรรมในเขตศิลปะ 798	50
ภาพที่ 2-24 เขตอุตสาหกรรมรูห์ร ประเทศเยอรมนี.....	51
ภาพที่ 2-25 ภูมิทัศน์เขตอุตสาหกรรมรูห์ร	52
ภาพที่ 2-26 องค์ความรู้เกี่ยวกับแหล่งอุตสาหกรรม	55
ภาพที่ 3-1 ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของโรงงานเก่าหลินไห่.....	58
ภาพที่ 3-2 ตำแหน่งที่ตั้งของโรงงานเก่าหลินไห่.....	58
ภาพที่ 3-3 สภาพแวดล้อมโดยรอบของโรงงานเก่าหลินไห่.....	59
ภาพที่ 3-4 แพลนสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่	62
ภาพที่ 3-5 แผนภาพความสูงพื้นของโรงงานเก่าหลินไห่	63
ภาพที่ 3-6 ตำแหน่งสถาปัตยกรรมแต่ละหลังในพื้นที่โรงงานเก่าหลินไห่.....	64
ภาพที่ 3-7 สภาพในปัจจุบันของโรงงานเก่าหลินไห่	66
ภาพที่ 3-8 สถาปัตยกรรมหมายเลข 1 โรงเครื่องจักรกลใหม่.....	67
ภาพที่ 3-9 สถาปัตยกรรมหมายเลข 2 คลังสินค้าหุ้มส่วน.....	68
ภาพที่ 3-10 สถาปัตยกรรมหมายเลข 3 โรงงานแปรรูปเครื่องจักรเก่า.....	68
ภาพที่ 3-11สถาปัตยกรรมหมายเลข 4 โรงงานเครื่องจักร.....	69
ภาพที่ 3-12 สถาปัตยกรรมหมายเลข 5 ห้องหม้อไอน้ำและสถานีอัดอากาศ	69
ภาพที่ 3-13 สถาปัตยกรรมหมายเลข 6 สำนักงานโรงงานและแผนกพ่นสี.....	70
ภาพที่ 3-14 สถาปัตยกรรมหมายเลข 7 โรงหล่อใหม่	70
ภาพที่ 3-15 สถาปัตยกรรมหมายเลข 8 อาคารสำนักงาน	71
ภาพที่ 3-16 สถาปัตยกรรมหมายเลข 9 คลังเก็บผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์.....	71

ภาพที่ 3-17 สถาปัตยกรรมหมายเลข 10 แผนกประกอบ	72
ภาพที่ 3-18 สถาปัตยกรรมหมายเลข 11 แผนกหล่อแบบและแผนกซ่อมบำรุงเครื่องจักร.....	72
ภาพที่ 3-19 สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 คลังสินค้า	73
ภาพที่ 3-20 สถาปัตยกรรมหมายเลข 13 โรงงานอเนกประสงค์.....	73
ภาพที่ 3-21 สถาปัตยกรรมหมายเลข 14 แผนกفنเคลือบ	74
ภาพที่ 3-22 สถาปัตยกรรมหมายเลข 15 ห้องปฏิบัติการ.....	74
ภาพที่ 3-23 แผนผังสถาปัตยกรรมหมายเลข 12.....	75
ภาพที่ 3-24 ภาพถ่ายทางอากาศจากด้านบนของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12	76
ภาพที่ 3-25 แบบจำลองสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 และสถาปัตยกรรมโดยรอบ.....	76
ภาพที่ 3-26 แผนผังโครงสร้างภายในสถาปัตยกรรมหมายเลข 12.....	77
ภาพที่ 3-27 สภาพภายนอกของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12	78
ภาพที่ 3-28 แผนภาพโครงสร้างหน้าต่างของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12.....	78
ภาพที่ 3-29 นายเกาโนฉวน ผู้สืบทอดเทคนิคการใส่กรอบภาพและการซ่อมแซมวัตถุ	81
ภาพที่ 3-30 อุปกรณ์ในการใส่กรอบภาพและการซ่อมแซมวัตถุ.....	81
ภาพที่ 3-31 ผลงานการซ่อมแซมวัตถุของนายเกาโนฉวน	82
ภาพที่ 3-32 ผู้สืบทอดเทคนิคการทำวาว ใ้ห้หลัง	83
ภาพที่ 3-33 ผู้สืบทอดเทคนิคการทำวาว ใ้ห้หลัง	83
ภาพที่ 3-34 หัตถกรรมการถักใบปาล์มใ้ห้หลัง.....	85
ภาพที่ 3-35 หัตถกรรมการถักใบปาล์มใ้ห้หลัง.....	85
ภาพที่ 3-36 จ้าว จูอัน ผู้สืบทอดการแกะสลักขนาดเล็ก.....	86
ภาพที่ 3-37 ผลงานการแกะสลักขนาดเล็ก.....	87
ภาพที่ 3-38 อุปกรณ์เครื่องมือในการแกะสลักขนาดเล็ก	87
ภาพที่ 3-39 จาง เวินต้ง ผู้สืบทอด เทคนิคการประทับภาพ ใ้ห้หลัง.....	88
ภาพที่ 3-40 อุปกรณ์ เครื่องมือในสร้างสรรค์ผลงานการประทับภาพใ้ห้หลัง.....	89

ภาพที่ 3-41 ผลงานการประทับภาพให้หลัง	89
ภาพที่ 3-42 ช่ง จินหรง ผู้สืบทอดเทคนิคการพิมพ์แบบสลัก ให้หลัง	91
ภาพที่ 3-43 ผลงานการพิมพ์แบบสลัก ให้หลัง.....	91
ภาพที่ 3-44 ผลงานการพิมพ์แบบสลัก ให้หลัง.....	92
ภาพที่ 3-45 ผู้สืบทอดเทคนิคการถักแบบตะขอ ให้หลัง	93
ภาพที่ 3-46 อุปกรณ์ เครื่องมือการถักแบบตะขอ ให้หลัง.....	93
ภาพที่ 3-47 ผลงานการถักแบบตะขอ ให้หลัง.....	94
ภาพที่ 3-48 ผู้สืบทอดการแกะสลักตราประทับ.....	95
ภาพที่ 3-49 ผลงานการแกะสลักตราประทับ	95
ภาพที่ 4-1 แผนผังการจัดวางสถาปัตยกรรมในโรงงานเก่าหลินไห่	105
ภาพที่ 4-2 สถาปัตยกรรมหมายเลข 8 โรงงานเก่าหลินไห่.....	106
ภาพที่ 4-3 สถาปัตยกรรมหมายเลข 13 โรงงานเก่าหลินไห่.....	107
ภาพที่ 4-4 สถาปัตยกรรมเชิงสัญลักษณ์ของโรงงานเก่าหลินไห่ – ปล่องควัน.....	108
ภาพที่ 4-5 สถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่หมายเลข 14	112
ภาพที่ 4-6 ภูมิทัศน์ในโรงงานเก่าหลินไห่.....	114
ภาพที่ 4-7 เส้นทางถนนภายในพื้นที่โรงงานเก่าหลินไห่.....	115
ภาพที่ 5-1 การถอดองค์ประกอบโรงงานเก่าหลินไห่.....	123
ภาพที่ 5-2 การวิเคราะห์กลุ่มผู้คน.....	124
ภาพที่ 5-3 แนวคิดในการออกแบบ	125
ภาพที่ 5-4 แผนภาพการปรับปรุงหลังคา.....	126
ภาพที่ 5-5 แผนภาพการปรับปรุงผนังหน้าต่าง.....	127
ภาพที่ 5-6 โครงการปรับปรุงโรงงานรถแทรกเตอร์เทียนจิน	128
ภาพที่ 5-7 ภาพสนามหญ้าระหว่างตีก่อนการปรับปรุง	128
ภาพที่ 5-8 ภาพแสดงผลการปรับปรุงพื้นที่ภายนอกสถาปัตยกรรมหมายเลข 12	129

ภาพที่ 5-9 ภาพแสดงผลการปรับปรุงพื้นที่ภายนอกสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ในช่วงกลางคืน..	129
ภาพที่ 5-10 แผนผังการวางแผนเชิงพื้นที่.....	131
ภาพที่ 5-11 แผนผังการออกแบบสถาปัตยกรรมหมายเลข 12	133
ภาพที่ 5-12 แผนที่เส้นทางเดินชมสถาปัตยกรรมหมายเลข 12	134
ภาพที่ 5-13 ภาพการออกแบบจุดทางเข้า	136
ภาพที่ 5-14 ภาพการออกแบบพื้นที่เล็ก ๆ บริเวณทางเดินด้านทิศใต้.....	137
ภาพที่ 5-15 การออกแบบบูรณาการศิลปะการประทับภาพให้หลัง	138
ภาพที่ 5-16 การออกแบบบูรณาการศิลปะการถักใบปาล์มให้หลังและศิลปะการติดภาพและเทคนิคการซ่อมแซมเสาเก้าอี้ให้หลัง.....	139
ภาพที่ 5-17 การออกแบบบูรณาการศิลปะการถักแบบตะขอให้หลัง	140
ภาพที่ 5-18 การออกแบบบูรณาการศิลปะการทำวาวให้หลัง.....	141
ภาพที่ 5-19 การออกแบบบูรณาการศิลปะการพิมพ์แบบสลักให้หลัง	142
ภาพที่ 5-20 การออกแบบบูรณาการศิลปะการแกะสลักตราประทับไท่โจว	143
ภาพที่ 5-21 การออกแบบบูรณาการศิลปะการแกะสลักขนาดเล็กแจ้ว.....	144
ภาพที่ 5-22 การออกแบบพื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะ	145
ภาพที่ 5-23 การออกแบบพื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะ	146
ภาพที่ 5-24 การออกแบบพื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะ	147
ภาพที่ 5-25 การออกแบบพื้นที่จำหน่ายผลงานและพื้นที่พักผ่อน.....	148
ภาพที่ 5-26 การออกแบบพื้นที่ประสบการณ์เชิงโต้ตอบ	149

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

กว่า 270 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่การปฏิวัติอุตสาหกรรมปะทุขึ้นในการปฏิวัติอุตสาหกรรมของอังกฤษเมื่อราวปี 1750 เมื่อเวลาผ่านไปและการตกตะกอนของประวัติศาสตร์ แหล่งอุตสาหกรรมแบบดั้งเดิมได้กลายเป็น “ตัวแทนของซากปรักหักพัง” ที่มีนัยสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ และวัฒนธรรมอุตสาหกรรมแบบดั้งเดิมก็ค่อย ๆ กลายเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของประเทศพัฒนาอุตสาหกรรมและคุณค่าของมันก็ได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก และเพื่อรักษาโรงงานที่ถูกทิ้งร้างเหล่านี้ ยูเนสโก(UNESCO)จึงได้รวมมรดกทางอุตสาหกรรมและการคมนาคมขนส่งและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านพลังงาน เช่น ทางรถไฟ สะพาน และคลองไว้ในรายการมรดกโลก เต่าหลอมที่ขึ้นสนิม โรงงานที่ทรุดโทรม และอุปกรณ์ที่ใช้แล้วทิ้งจะไม่สกปรก น่าเกลียด ทรุดโทรม และเป็นสัญลักษณ์เชิงลบอีกต่อไป แต่สิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นพยานในการพัฒนาเมืองสมัยใหม่ เช่นเดียวกับพระราชวัง เมือง และวัดโบราณ สิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นสื่อกลางที่สำคัญของประวัติศาสตร์และภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมที่หลงเหลือจากประวัติศาสตร์ของมนุษย์ และเป็นเครื่องยืนยันถึงอารยธรรมอุตสาหกรรมของมนุษยชาติอีกด้วย (Zhou Ruoxuan, 2015)

ไท่โจวเป็นเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงในประเทศ และให้หลังเป็นเขตเมืองหลักที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานและมรดกทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง เป็นที่รู้จักในชื่อ "เขตโบราณของราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถังและเขตหวายไท่ที่มีชื่อเสียง" ในปี ค.ศ.2023 รายการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่เป็นตัวแทนทั้งหมด 63 รายการในเขตให้หลังของเมืองไท่โจวได้รับการจัดอันดับให้อยู่ในรายการอนุรักษ์ระดับเขต แต่ที่น่าเสียดายคือ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เหล่านี้กระจัดกระจายไปตามพื้นที่ต่างๆ และไม่มีสถานที่จัดแสดงแบบศูนย์รวมถาวร ในปัจจุบัน ผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จำนวนมากมีพื้นที่การพัฒนาที่จำกัด แนวคิดผลิตภัณฑ์ของตนไม่สอดคล้องกับยุคสมัย และขาดห่วงโซ่อุตสาหกรรมการขายที่มีการออกแบบที่ทันสมัย ทำให้ยากต่อการบูรณาการเข้ากับชีวิตสาธารณะ การจัดตั้งพื้นที่วัฒนธรรมที่มีแนวคิดเกี่ยวกับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้สามารถมีบทบาทในการอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และจะทำให้ผู้คนเข้าใจและมีส่วนร่วมในมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ดีขึ้น

ในศตวรรษที่ผ่านมา จีนได้สร้างโรงงานและสถานประกอบการขนาดใหญ่หลายแห่งบริเวณชายขอบเมือง ในปัจจุบัน พื้นที่ที่เป็นขอบเมืองเก่าได้ค่อย ๆ ล้อมรอบไปด้วยเมืองและก่อตัวเป็นพื้นที่

ใจกลางเมือง ที่ดินอุตสาหกรรมเดิมมีผลกระทบต่อเมืองในแง่ของการขนส่ง สิ่งแวดล้อม โครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกในการอยู่อาศัย และด้วยการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ใน โครงสร้างทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของจีน การลดลงของการผลิตแบบดั้งเดิม มลภาวะต่อ สิ่งแวดล้อมที่รุนแรง และการขยายตัวของเมือง อาคารอุตสาหกรรมและที่ดินอุตสาหกรรมจำนวนมาก ถูกทิ้งร้างว่างเปล่า และและปรากฏการณ์ทางสังคมอื่น ๆ ก็ค่อย ๆ ปรากฏขึ้น เพราะฉะนั้นการต่ออายุที่ดินของอุตสาหกรรมในเมืองจึงมีความจำเป็นอย่างมาก ในอดีต จีนใช้วิธีทำลายและสร้างใหม่ ทำให้ทรัพยากรอุตสาหกรรมอันมีค่าจำนวนมากถูกรื้อถอน ส่งผลให้ขาดประวัติศาสตร์การพัฒนาเมือง ซึ่งแตกต่างจากการวางแผนมรดกอุตสาหกรรมในยุโรปและสหรัฐอเมริกาอย่างมาก ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ผู้คนมักจะมองข้ามการคุ้มครองโบราณวัตถุและอาคารตัวแทนที่สำคัญเหล่านี้ และมักจะทำให้ ความสนใจเฉพาะกับการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มรดกทางอุตสาหกรรมจำนวนมากกำลังเผชิญกับภัยคุกคามอันร้ายแรงอย่างการถูกทอดทิ้ง การทำลาย หรือแม้แต่การหายสาบสูญ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วเนื่องจากคุณค่าของมรดกทางอุตสาหกรรม ไม่เป็นที่รู้จักในวงกว้าง จึงทำให้ผู้คนมักไม่ค่อยรู้จักและทำการคุ้มครอง ซึ่งมรดกทางอุตสาหกรรม เหล่านี้ได้เป็นพยานของการพัฒนาของอารยธรรมอุตสาหกรรม และการพัฒนามรดกทางอุตสาหกรรม อย่างเหมาะสมก็จะสามารถส่งเสริมการใช้ที่ดินอย่างคุ้มค่า ปรับโครงสร้างเชิงพื้นที่ให้เหมาะสม และ ปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อมได้ ดังนั้นในฐานะที่เป็นส่วนสำคัญของความต่อเนื่องของบริบททาง ประวัติศาสตร์ของเมืองและการฟื้นฟูเมือง การคุ้มครองและการนำมรดกทางอุตสาหกรรมมาใช้ ซ้ำจึงกลายเป็นหัวข้อสำคัญในการวางผังเมือง และในบริบทนี้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้อง ทำการศึกษาเกี่ยวกับการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ของมรดกทางอุตสาหกรรมอย่างเป็นระบบและ ครอบคลุม (Rao Yingxue, 2021)

ในปี ค.ศ.2021 รัฐบาลเมืองไทโจว มณฑลเจียงซูได้มีการตอบรับอย่างแข็งขันต่อ “โครงการ แผนพัฒนาวัฒนธรรมแห่งชาติในช่วงแผนห้าปีที่สิบเอ็ด” จึงทำให้มีการเร่งรัดในการก่อสร้างเขต อุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม และเริ่มโครงการเปลี่ยนโรงงานเก่าหลินไห้ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรม สร้างสรรค์ ลดลง โรงงานเก่าหลินไห้ ตั้งอยู่ในเขตไท่หลิง เมืองไทโจว มณฑลเจียงซู ประเทศจีน ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 128 เอเคอร์ เมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ด้วยการพัฒนามาตรฐานความเป็นอยู่ ของผู้คน รถยนต์ก็ได้ค่อย ๆ เข้าถึงครอบครัวของผู้คน บริษัทหลินไห้กรุ๊ปที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นผู้ผลิต รถจักรยานยนต์รายใหญ่ก็ได้เข้าใจปรากฏการณ์นี้เป็นอย่างดี จึงได้มีการปรับตัวโดยการปิดตัวการ ผลิตที่ใช้พลังงานสูงและปล่อยมลพิษสูงพร้อมทั้งย้ายที่ตั้งไป เหลือเพียงแค่โรงงานหลินไห้ทางตอน เหนือที่นับวันก็ยิ่งถดถอยลงเรื่อย ๆ รูปแบบของสถาปัตยกรรมของโรงงานเก่าหลินไห้มีความ หลากหลายเป็นอย่างมาก มีทั้งสถาปัตยกรรมอิฐและไม้ในทศวรรษ 1950 สถาปัตยกรรมหลังคาโค้งใน ทศวรรษ 1960 และสถาปัตยกรรมสำนักงานสไตล์เบาเฮาส์ (Bauhaus) ซึ่งพื้นที่โรงงานเก่าก็

เปรียบเสมือนเป็นตัวบันทึกประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอุตสาหกรรมของไทโจ ได้บันทึกความทรงจำของคนรุ่นหนึ่งไว้ เพราะฉะนั้น การปรับปรุงสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ไม่เพียงแต่สามารถรักษาคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมได้เท่านั้น แต่ยังเพิ่มคุณค่าทางสังคมอีกด้วย ซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมาก

กล่าวถึงหลินไห่ ผู้คนในเมืองไทโจต่างมีความทรงจำที่ดีต่อหลินไห่ มีคำกล่าวที่ว่า “ในยุค นั้น ผู้คนในไทโจต้องการเข้าไปทำงานที่นั่น เนื่องจากมีสวัสดิการที่ดี เมื่อออกไปข้างนอกจะรู้สึกว่า หน้ำมีตาในสังคม” บริษัทหลินไห่กรุ๊ปก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1956 เป็นหนึ่งในองค์กรด้านการวิจัย พัฒนา และการผลิตที่ใหญ่ที่สุดสำหรับพลังงานรถจักรยานยนต์และเครื่องจักรสนับสนุนในประเทศใน ขณะนั้น ผลผลิตของบริษัทถูกส่งออกไปยังกว่า 100 ประเทศและภูมิภาคทั้งในยุโรปและเอเชีย ใน ยุคนั้น โรงงานหัตถกรรม 72 แห่งในไทโจได้ร่วมกันจัดตั้งสหกรณ์ซ่อมเครื่องจักรก่อสร้าง และ สหกรณ์การผลิตลูกและล้อ ซึ่งต่อมาได้พัฒนาเป็นโรงงานเครื่องจักรกลการเกษตรและโรงงาน เหล็กในไทโจตามลำดับ ในปี ค.ศ.1959 โรงงานเครื่องจักรกลการเกษตรและโรงงานเหล็กในไทโจได้ รวมตัวกันเป็นโรงงานเครื่องจักรทั่วไปในไทโจ ในปี ค.ศ. 1960 กระทรวงป่าไม้ได้คัดเลือกโรงงานนี้ให้ ผลิตเครื่องจักรด้านป่าไม้ และเปลี่ยนชื่อเป็นโรงงานเครื่องจักรด้านป่าไม้ไทโจของกระทรวงป่าไม้ ซึ่ง เป็นโรงงานโดยตรงภายใต้กระทรวงป่าไม้ ภายหลัง ในปี ค.ศ. 1994 โรงงานแห่งนี้ได้ร่วมทุนกับบริษัท ยามาฮาของญี่ปุ่นเพื่อผลิตรถจักรยานยนต์ ต่อมา ในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. 2013 โรงงานแห่งใหม่ที่ ชื่อว่าหลินไห่ยามาฮามอเตอร์ไซด์เจิลจังกัดก็ได้ถูกสร้างขึ้นในสวนอุตสาหกรรมพลังงานใหม่ไทโจ แต่ หลังจากนั้น โรงงานแห่งนี้ก็ค่อย ๆ ย้ายออกไปและถูกทิ้งร้างในที่สุด

โรงงานเก่าหลินไห่ตั้งอยู่ในเมืองหลักล้อมรอบด้วยพื้นที่อยู่อาศัยที่มีประชากรจำนวนมาก ตามทฤษฎีการฟื้นฟูเมือง ผู้วิจัยจะนำโรงงานเก่าหลินไห่ที่ถูกทิ้งร้างมาปรับปรุงและออกแบบใหม่ โดย การบูรณาการเข้ากับหลักการออกแบบที่มุ่งเน้นผู้งานเป็นหลัก จากนั้นทำการปรับและออกแบบให้ พื้นที่โรงงานทั้งหมดกลายเป็นโครงการพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ โดยการเพิ่มพื้นที่วัฒนธรรม สร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งเป็นการเติมเต็มและชดเชยการขาด แคลนห้องจัดแสดงนิทรรศการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองไทโจ นอกจากนี้ ยังเป็น การผสมผสานเข้าด้วยกันของพื้นที่อุตสาหกรรมและมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ทำให้ ประชาชนได้รับประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่ดีมากขึ้น

โรงงานเก่าหลินไห่มีสถาปัตยกรรมทั้งหมด 20 หลังที่เข้าร่วมการปรับปรุง ในการวางแผน พื้นที่โรงงานโดยรวม ตามหลักการพัฒนาเมืองแล้วจะต้องมีการกำหนดตำแหน่งการใช้งานของแต่ละ อาคารให้ชัดเจน เพราะฉะนั้นอาคารที่อยู่ริมถนนจึงเหมาะสำหรับการบูรณาการเชิงพาณิชย์มากกว่า ซึ่งสำหรับสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ตั้งอยู่ลึกเข้าไปในบริเวณโรงงาน เดิมเป็นโกดังสินค้า เป็น สถาปัตยกรรมโครงสร้างชั้นเดียวขนาดยาว มีพื้นที่ก่อสร้างประมาณ 1,000 ตารางเมตร ความสูงพื้น

8.6 เมตร ภายในเป็นโครงสร้างแบบโปร่งใส เพราะฉะนั้นจากการคำนึงถึงตำแหน่งที่ตั้ง พื้นที่ก่อสร้าง และรูปแบบโครงสร้างที่จะนำไปสู่การออกแบบและปรับปรุงใหม่อาคารสถาปัตยกรรมหลังนี้จึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับการปรับปรุงและออกแบบใหม่ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

จากความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น งานวิจัยนี้จะทำการศึกษารูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไให้ในเมืองไทโจว การออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมวัฒนธรรมที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ โดยจะศึกษารูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงาน อาคารอุตสาหกรรมเก่า เพื่อรณรงค์ให้ผู้คนให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์แหล่งมรดกทางอุตสาหกรรมในเมือง และเพื่อตอบสนองต่อการส่งเสริมของรัฐบาลในโครงการเปลี่ยนโรงงานเก่าหลินไให้ให้เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ โดยจะออกแบบและปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ให้กลายเป็นพื้นที่สำหรับผู้คนในการทำความเข้าใจและศึกษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งไม่เพียงแต่จะมีบทบาทในการสืบทอดและส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เท่านั้น แต่ยังสามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงเชิงนวัตกรรม และส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของเมือง

คำถามการวิจัย

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไให้จะมีความซับซ้อนมากกว่าสถาปัตยกรรมที่สร้างขึ้นใหม่ แผนการปรับปรุงก็จะมีแตกต่างออกไปตามสภาพของสถาปัตยกรรมและสภาพแวดล้อมโดยรอบที่แตกต่างกัน โดยในงานวิจัยนี้จะเน้นไปที่การศึกษา 3 ด้านเป็นหลัก ดังนี้

1. สถานการณ์ปัจจุบันของสภาพแวดล้อมและพื้นที่โดยรอบโรงงานเก่าหลินไให้เป็นอย่างไร
2. รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไให้มีลักษณะอย่างไร
3. จะออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไให้ไปสู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา สถานการณ์ในปัจจุบัน และบริบทพื้นที่โดยรอบของโรงงานเก่าหลินไให้

2. เพื่อวิเคราะห์รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่ สู่ออกแบบปรับปรุงเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

3. เพื่อออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับมรดกทางอุตสาหกรรมในเมือง ใช้วิธีการวิจัยที่หลากหลายเพื่อวิเคราะห์มรดกทางอุตสาหกรรมในเมืองจากมุมมองของอัตลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมและการออกแบบเชิงพื้นที่ โดยประการแรกจะเป็นการศึกษาการพัฒนาของมรดกทางอุตสาหกรรมในเมือง จากนั้นทำการวิเคราะห์อัตลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมของมรดกทางอุตสาหกรรม ทั้งสถานการณ์ปัจจุบัน รูปแบบสถาปัตยกรรม และลักษณะทางสัญญาณวิทยาเชิงพื้นที่ พร้อมกับศึกษากรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงพื้นที่มรดกทางอุตสาหกรรมให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ ศึกษาวัฒนธรรมของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของไท่โจว พร้อมกับการบูรณาการเข้ากับทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปสู่แผนการออกแบบปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่สู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการวิจัย (Chen Fei, 2023)

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของอุตสาหกรรมในเมืองไท่โจว อัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่ คุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของโรงงานเก่าหลินไห่

มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในเมืองไทโจว ทฤษฎีการออกแบบและหลักการในการปรับปรุงพื้นที่อุตสาหกรรมให้เป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรม

2.ขอบเขตด้านเวลา

ปี ค.ศ.1956-2023

3.ขอบเขตด้านพื้นที่

โรงงานเก่าหลินไห่และพื้นที่โดยรอบในเมืองไทโจว มณฑลเจียงซู และโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในเขตไห่หลิง เมืองไทโจว

4. ขอบเขตด้านการออกแบบ

ปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ในโรงงานเก่าหลินไห่สู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ โดยจะออกแบบเป็น (1) พื้นที่จัดแสดงงานของผู้สืบทอด (2) พื้นที่จัดแสดงผลงาน (3) พื้นที่จำหน่ายผลงาน (4) พื้นที่สัมผัสประสบการณ์เชิงโต้ตอบ (5) พื้นที่พักผ่อน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การวิจัยทางเอกสาร

ศึกษา ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูเมือง การปรับปรุงพื้นที่อุตสาหกรรมเก่า ประวัติความเป็นมา สถานการณ์ในปัจจุบัน รูปแบบและอัตลักษณ์ของโรงงานเก่าหลินไห่และบริบทของพื้นที่โดยรอบ ตลอดจนศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงและออกแบบใหม่เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

2. การวิเคราะห์กรณีศึกษา

ทำการวิเคราะห์กรณีการออกแบบที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงมรดกทางอุตสาหกรรมในเมืองสู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งภูมิหลังของกรณีศึกษา สถานการณ์ในปัจจุบัน และวิธีการวางแผนและออกแบบที่สอดคล้องกันเพื่อรวบรวมข้อมูลและกรณีศึกษาเชิงลึกและครอบคลุม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์หลายกรณี โดยจะวิเคราะห์ภูมิทัศน์ทางอุตสาหกรรมในพื้นที่เดิมและบริเวณที่ออกแบบ เพื่อค้นหาหรือสำรวจกฎทั่วไปและลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบภูมิทัศน์ในมรดกอุตสาหกรรมในเมืองในปัจจุบัน โดยกรณีศึกษาที่จะนำมาทำการวิเคราะห์คือ 798 Art Zone ในปักกิ่ง และเขตอุตสาหกรรมหลูเออร์

3. การวิจัยภาคสนาม

เพื่อให้มั่นใจในความถูกต้องและแม่นยำของข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยจะลงพื้นที่สำรวจภาคสนามไปยังโรงงานเก่าหลินไห้ เพื่อให้ได้รับข้อมูลจริง ผู้วิจัยจะทำการบันทึกภาพ รวบรวมเอกสารทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง และดำเนินการสัมภาษณ์ และลงพื้นที่สำรวจประเภทของสถาปัตยกรรมและสภาพปัจจุบันของพื้นที่โรงงาน ซึ่งจะทำให้ผู้วิจัยมีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับข้อมูลการวิจัย จากนั้นวิเคราะห์และเรียบเรียงข้อมูล เพื่อเป็นพื้นฐานทางทฤษฎีสำหรับการปรับปรุง และการออกแบบและกลยุทธ์ในการจัดการโรงงานเก่าหลินไห้

4. การวิจัยเชิงสหวิทยาการ

การปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห้เป็นโครงการวิจัยแบบสหวิทยาการ โดยในการศึกษาการปรับปรุงและออกแบบโรงงานอุตสาหกรรมร้างได้มีการนำองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องทั้งด้านการวางผังเมือง สถาปัตยกรรม เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม และสาขาวิชาอื่นๆ มาผสมผสานเข้าด้วยกัน โดยได้ความรู้ทางทฤษฎีเกี่ยวกับการวางตำแหน่งหน้าที่ของสถาปัตยกรรมจากศาสตร์แห่งการวางผังเมือง ได้ความรู้ทางทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะและรูปแบบทางสถาปัตยกรรมจากสถาปัตยกรรมและภูมิทัศน์นิเวศน์เพื่อนำไปสู่แผนการปรับปรุงและการออกแบบ และจะได้วิธีการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์จากเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรมและการผสมผสานสาขาวิชาต่าง ๆ เช่น สถาปัตยกรรม ภูมิทัศน์ และสังคม เพื่อแก้ไขปัญหาที่พบในการปรับปรุงและการออกแบบโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง และเสนอแนวทางแก้ไขและกลยุทธ์ที่ตรงเป้าหมาย

ขั้นตอนดำเนินงานวิจัย

ช่วงที่ 1 การรวบรวมข้อมูลทางเอกสาร

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาข้อมูลทางเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบและปรับปรุงโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิด คุณค่า และหลักการในการออกแบบปรับปรุงโรงงานที่ถูกทิ้งร้าง

เป้าหมาย: เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง รวมถึงหลักการในการออกแบบและปรับปรุงโรงงานที่ถูกทิ้งร้าง

วิธีการ: ศึกษาค้นคว้างานวิจัย บทความ หนังสือที่เกี่ยวข้อง และทำการจัดเรียงข้อมูลจากข้อมูลทางเอกสารเหล่านี้

ผลการดำเนินงาน: ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์อุตสาหกรรม แนวคิดของโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง และการปรับปรุงออกแบบโรงงานที่ถูกทิ้งร้าง (ปรากฏในบทที่ 2)

ช่วงที่ 2 การลงพื้นที่ภาคสนาม

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาโรงงานเก่าหลินไห้และสภาพแวดล้อมในปัจจุบัน และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับโครงการด้านศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในเขตไห้หลัง เมืองไท้โจว

เป้าหมาย: เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับโรงงานเก่าหลินไห้และโครงการด้านศิลปะในเขตไห้หลัง เมืองไท้โจว

วิธีการ:

การสำรวจ : ลงพื้นที่ไปทำการสำรวจยังโรงงานเก่าหลินไห้ในเมืองไท้โจวเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมและข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และเข้าเยี่ยมชมสตูดิโอของผู้สืบทอดโครงการด้านศิลปะในเขตไห้หลัง เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับโครงการด้านศิลปะโดยเฉพาะ

การสัมภาษณ์ : ใช้การสัมภาษณ์แบบออนไลน์หรือแบบออฟไลน์ตามความเหมาะสม เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของอุตสาหกรรมในเมืองไท้โจว และรับทราบถึงคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของโรงงานเก่าหลินไห้ โดยทำการสัมภาษณ์นายสวีงหัว ประธานสมาคมศิลปินเขตไห้หลัง เมืองไท้โจว และอาจารย์ลูเจิ้นอวี ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์เมืองไท้โจว เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับโครงการด้านศิลปะในเขตไห้หลัง นอกจากนี้ยังสัมภาษณ์นายสวีเจิ้นปิน ผู้อำนวยการหอวัฒนธรรมเมืองไท้โจว และนายหลี่สวี่ ผู้อำนวยการศูนย์อนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมประจำหอวัฒนธรรมเขตไห้หลัง และสัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ใกล้เคียงเพื่อทำความเข้าใจสภาพปัจจุบันของโรงงานเก่าหลินไห้และบริเวณโดยรอบ

ผลการดำเนินงาน: ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมของเมืองไท้โจว รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับโรงงานเก่าหลินไห้และโครงการศิลปะของเมือง (ปรากฏในบทที่ 3)

ช่วงที่ 3 การวิเคราะห์รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห้

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษารูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห้ เพื่อค้นหาแนวทางสู่การออกแบบปรับปรุง

เป้าหมาย: เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องและระบุปัญหาที่มีอยู่

วิธีการ: ใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการวิเคราะห์รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห้

ผลการดำเนินงาน: เข้าใจถึงรูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห้ และระบุปัญหาที่มีอยู่ในปัจจุบัน (ปรากฏในบทที่ 4)

ช่วงที่ 4 ออกแบบและปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห้สู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

วัตถุประสงค์: เพื่อปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่รองรับโครงการศิลปะของเขตไห้หลังเมืองไท้โจว

เป้าหมาย: เพื่อจัดทำแผนการออกแบบที่สมบูรณ์

วิธีการ: วางแผนตามการใช้งานของพื้นที่ที่กำหนดไว้ โดยออกแบบให้สอดคล้องกับรูปแบบของพื้นที่

ผลการดำเนินงาน: ผู้วิจัยสามารถออกแบบพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตามอัตลักษณ์ของโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง โดยอ้างอิงจากข้อมูลที่รวบรวมและวิเคราะห์ไว้ก่อนหน้านี้ (ปรากฏในบทที่ 5)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมของเมืองไท่โจวและโรงงานเก่าหลินไห่ รวมถึงการจัดการพื้นที่
2. ได้ประสบการณ์ แนวทาง และองค์ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบปรับปรุงโครงการ
3. ได้แผนการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่ ซึ่งสามารถใช้เป็นต้นแบบอ้างอิงสำหรับโครงการปรับปรุงพื้นที่อื่น ๆ
4. เป็นการเผยแพร่และส่งเสริมศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองไท่โจว

นิยามศัพท์เฉพาะ

โรงงานเก่าหลินไห่ เมืองไท่โจว หมายถึง บริษัทหลินไห่กรุ๊ปที่ตั้งอยู่เลขที่ 198 ถนนหยิงซุนซี เขตไห่หลิง เมืองไท่โจว มณฑลเจียงซู ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1956 เป็นหนึ่งในองค์กรวิจัยและพัฒนาและผลิตเครื่องยนต์ของรถจักรยานยนต์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศจีนในขณะนั้น โดยพื้นที่โรงงานทางทิศเหนือมีสถาปัตยกรรมที่มีรูปแบบที่แตกต่างกันกว่า 10 หลัง ซึ่งส่วนใหญ่ถูกสร้างขึ้นในช่วงปี 1970 และ 1990

สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 หมายถึง อาคารหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ในเมืองไท่โจวตั้งอยู่ในส่วนลึกของเขตโรงงาน เดิมใช้งานเป็นคลังสินค้า มีพื้นที่ประมาณ 1,000 ตารางเมตร และมีความสูง 8.6 เมตร อาคารหลังนี้มีโครงสร้างแบบชั้นเดียวที่มีช่วงยาว และเป็นตัวอย่างของสถาปัตยกรรมสไตล์โซเวียตในช่วงทศวรรษ 1960

รูปแบบและอัตลักษณ์ หมายถึง โครงสร้าง รูปแบบ วัสดุ และการใช้งานของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ โดยโครงสร้างทั้งภายในและภายนอกสะท้อนถึงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในช่วงเวลานั้น การศึกษารูปแบบและอัตลักษณ์ของโรงงานเก่าหลินไห่ จะช่วยให้สามารถวางแผนการออกแบบปรับปรุงในขั้นตอนต่อไปได้

การออกแบบปรับปรุง หมายถึง การเปลี่ยนแปลงหน้าที่การใช้งานและการคุณสมบัติของสถาปัตยกรรมบนพื้นฐานของการรักษาโครงสร้างหลักเดิมไว้ ไม่เพียงแต่เป็นการเสริมสร้างและซ่อมแซมโครงสร้างของตัวอาคารเท่านั้น แต่ยังเป็นการตัดแปลงหน้าที่การใช้งานด้วย โดยจะบูรณาการพื้นที่ของตัวสถาปัตยกรรมเข้ากับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองไทโจว เพื่อสร้างให้เป็นพื้นที่ที่มีการผสมผสานมรดกทางอุตสาหกรรมเข้ากับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งเป็น การเสริมสร้างความเป็นวัฒนธรรมของเมืองและทำให้เกิดการนำสถาปัตยกรรมเก่ากลับมาใช้ใหม่อีกด้วย

พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ หมายถึง สถานที่ที่เป็นศูนย์รวมของอุตสาหกรรมเชิงมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองไทโจว เป็นพื้นที่ที่ผสมผสานทั้งการจัดแสดง การผลิต การบริโภค และการพักผ่อนเข้าไว้ด้วยกันที่เกิดขึ้นภายใต้การสนับสนุนและคำแนะนำของรัฐบาล ซึ่งเป็นการผสมผสานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เข้ากับการสัมผัสประสบการณ์ เช่น มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ + อาหาร มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ + ผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมสร้างสรรค์ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ + ความบันเทิง มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ + การสัมผัสประสบการณ์ เป็นต้น ซึ่งเป็นการส่งเสริมการให้อุตสาหกรรมมรดกที่จับต้องไม่ได้เกิดความเป็นไปได้ใหม่ ๆ

บทที่ 2

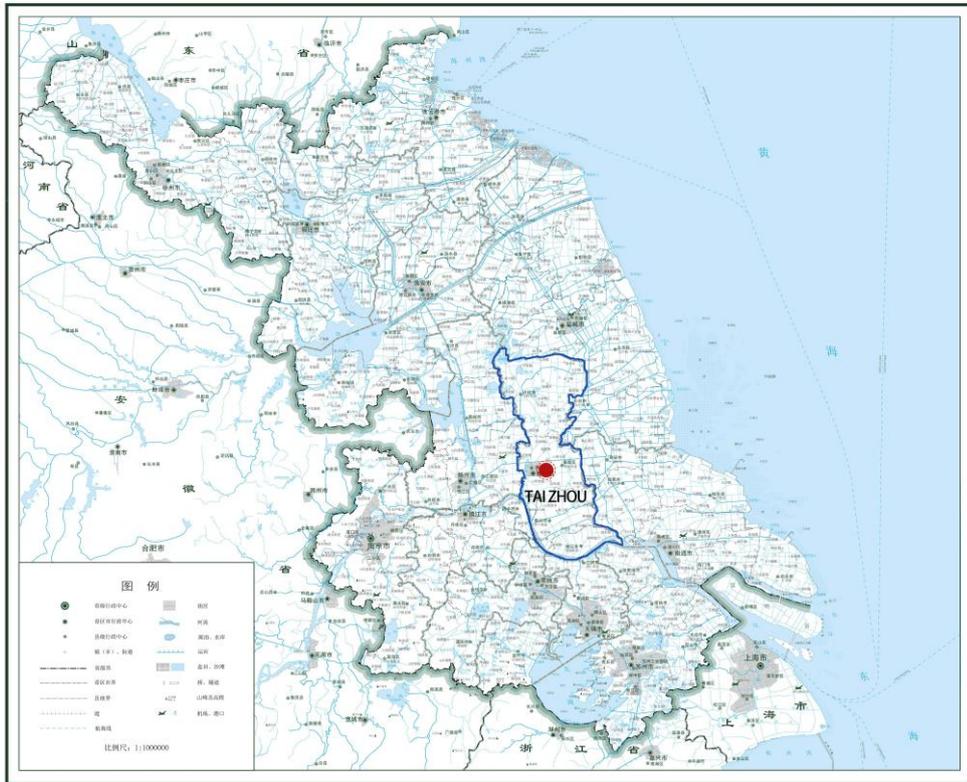
แนวคิด ทฤษฎี หลักการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทนี้เป็นการศึกษา ค้นคว้าข้อมูลทางเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบปรับปรุงมรดกทางอุตสาหกรรมให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วยแนวคิด ทฤษฎี หลักการออกแบบ การศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเนื้อหาแบ่งออกเป็น 5 ด้านดังนี้ 1. ภาพรวมของเมืองไทโจ 2. พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของอุตสาหกรรม 3. ภาพรวมการพัฒนาของโรงงานที่ถูกทิ้งร้าง 4. วิวัฒนาการของสถาปัตยกรรมจีน 5. แนวคิด ทฤษฎี และหลักการออกแบบที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงโรงงานที่ถูกทิ้งร้างให้เป็นพื้นที่สร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม 6. กรณีศึกษาการออกแบบปรับปรุงโรงงานที่ถูกทิ้งร้าง 7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมรดกอุตสาหกรรมและพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

เมืองไทโจ

1. ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์

เมืองไทโจตั้งอยู่ทางภาคกลางของมณฑลเจียงซู ติดกับแม่น้ำแยงซี เป็นหนึ่งในเมืองสำคัญของเขตเศรษฐกิจสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแยงซี ได้รับการยกย่องให้เป็นจุดเชื่อมต่อสำคัญทางบกและทางน้ำระหว่างภาคใต้และภาคเหนือของประเทศไทย เมืองไทโจมีภูมิประเทศที่ราบเรียบและเต็มไปด้วยเครือข่ายทางน้ำที่หนาแน่น เมืองเก่าเชื่อมต่อกับสายน้ำรอบ ๆ ก่อให้เกิดลักษณะพิเศษแบบ “น้ำล้อมเมือง เมืองโอบน้ำ” โดยมีแม่น้ำต้าเหอเป็นแกนกลางที่ไหลจากเหนือจรดใต้ แม่น้ำชั้นนอกเมืองและแม่น้ำหยูไต้เหอที่อยู่ด้านในเมืองไหลไขว้กันคล้ายรูปหงส์ ดังนั้น เมืองไทโจจึงได้รับการขนานนามว่า “เมืองหงส์” คุณลักษณะทางกายภาพนี้ไม่เพียงแต่ช่วยเสริมความสวยงามของทัศนียภาพ แต่ยังช่วยในการป้องกันน้ำท่วม การระบายน้ำ และการชลประทานสำหรับการเกษตร เครือข่ายทางน้ำที่หนาแน่นยังช่วยสนับสนุนเศรษฐกิจการขนส่งทางน้ำ ซึ่งทำให้ไทโจมีบทบาทสำคัญในฐานะศูนย์กลางการคมนาคมอีกด้วย (Zhou Jinbo, 2023)

ภาพที่ 2-1 แผนที่มณฑลเจียงซู (Chen Fei, 2023)

2. พัฒนาการทางประวัติศาสตร์

สมัยก่อนราชวงศ์ฉิน: มีการค้นพบแหล่งโบราณคดียุคหินใหม่ภายในเขตเมืองไทโจว ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันว่ามนุษย์มีกิจกรรมในพื้นที่นี้ตั้งแต่มากกว่า 5,000 ปีก่อน ปลายสมัยชุนชิว เมืองไทโจวอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐฉู่

สมัยราชวงศ์ฉินและฮั่น: หลังจากจีนสี่ฮ่องเต้รวมจีนเป็นหนึ่งเดียว พื้นที่เมืองไทโจวถูกผนวกเข้ากับอาณาจักรฉินและขึ้นตรงต่ออำเภอไท่ซาน ในสมัยราชวงศ์ฮั่น พื้นที่นี้ยังคงอยู่ภายใต้การปกครองของอำเภอไท่ซานเช่นเดิม ปลายสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออกได้มีการจัดตั้งอำเภอหลงฉวนขึ้นและยังคงขึ้นตรงต่ออำเภอไท่ซาน

สมัยราชวงศ์เว่ยจิ้นและราชวงศ์เหนือใต้: ในช่วงสามก๊ก เมืองไทโจวอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐเว่ย จากนั้นกลายเป็นดินแดนของรัฐอู่ ในสมัยราชวงศ์จิ้น อำเภอหลงฉวนขึ้นตรงกับอำเภอหวยหนาน

สมัยราชวงศ์สุย ถึง ช่ง และหยวน: ในปี 9 ของจักรพรรดิสุยโคหวง (ค.ศ.589) ได้มีการยกเลิกอำเภอหลงฉวนและจัดตั้งเมืองไทโจวขึ้น ในสมัยราชวงศ์สุยและถัง เมืองไทโจวขึ้นตรงกับ

มณฑลเจียงหนาน ในสมัยราชวงศ์ซ่ง ขึ้นกับมณฑลเจียงหนานตงลู่ และในสมัยราชวงศ์หยวน ขึ้นกับสำนักกลางแห่งเจียงเจ้อของจางซูเซิ่ง

สมัยราชวงศ์หมิงและชิง: ในสมัยราชวงศ์หมิง เมืองไท่โจวขึ้นกับอำเภอเจียงหนิงในมณฑลหนานจื่อลี่ ส่วนในสมัยราชวงศ์ชิง ขึ้นกับอำเภอฉางโจวในมณฑลเจียงซู ในปี 1853 เมืองไท่โจวได้รับการยกระดับเป็นเมืองไท่โจวจื่อลี่

สมัยสมัยใหม่: ในปี 1912 หลังจากมีการก่อตั้งสาธารณรัฐจีนขึ้น เมืองไท่โจวจึงขึ้นตรงต่อมณฑลเจียงซู ในปี 1949 เมืองไท่โจวได้รับการจัดตั้งเป็นเทศบาล และในปี 1996 ได้รับการยกระดับเป็นเมืองระดับเทศมณฑล โดยสรุป เมืองไท่โจวในประวัติศาสตร์เคยเป็นศูนย์กลางทางการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานและวัฒนธรรมที่รุ่งเรือง ในสมัยโบราณ เมืองไท่โจวเป็นศูนย์กลางการขนส่งและศูนย์กลางการค้าที่สำคัญ อีกทั้งยังเป็นเมืองสำคัญทางการเมืองและเศรษฐกิจของภูมิภาคเจียงหนานตลอดมา

ในยุคปัจจุบัน ขนาดเมือง สถานะทางการเมืองและเศรษฐกิจของไท่โจวได้รับการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และได้กลายเป็นหนึ่งในเมืองศูนย์กลางภูมิภาคที่สำคัญในมณฑลเจียงซู โดยมีบทบาทสำคัญมากขึ้นในการขับเคลื่อนความทันสมัยของประเทศ เมืองไท่โจวมียุทธศาสตร์สำคัญในการพัฒนาชาติจีนมาโดยตลอด วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์และการพัฒนาเมืองได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงประวัติศาสตร์จีน และได้กลายเป็นหนึ่งในเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงของจีน (Zhou Jinbo, 2023)

3. บริบทการพัฒนาและประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมของจีน

3.1 ระยะเวลาเริ่มต้นของอุตสาหกรรมของจีนในยุคแรกของการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน (ค.ศ. 1949-1978)

ในทศวรรษที่ 1860 ภายใต้การนำของการปฏิวัติอุตสาหกรรมของอังกฤษ มนุษยชาติเข้าสู่ยุคของอารยธรรมอุตสาหกรรม กำลังคนในการผลิตทางอุตสาหกรรมถูกแทนที่ด้วยเครื่องจักรและอุปกรณ์ การประชุมเชิงปฏิบัติการทางอุตสาหกรรมหัตถกรรมดั้งเดิมก็ถูกแทนที่ด้วยโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกครอบงำด้วยเครื่องจักรขนาดใหญ่ และจีนก็ได้เข้าสู่ยุคอุตสาหกรรมและได้เปิดศักราชของการผลิตเครื่องจักรขนาดใหญ่ ภายใต้เบื้องหลังของยุคนี้นี้ส่งผลให้อาคารอุตสาหกรรมจำนวนมากถูกสร้างขึ้นเพื่อการผลิตทางอุตสาหกรรมในเมือง

3.2 ระยะเวลาการพัฒนาที่หลากหลายของอุตสาหกรรมของจีนหลังการปฏิรูปเศรษฐกิจและเปิดประเทศ (ค.ศ. 1978-2011)

นับตั้งแต่มีการปฏิรูปเศรษฐกิจและการเปิดประเทศของจีน ทำให้รายได้ต่อหัวของผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมืองเพิ่มขึ้นตามการเติบโตของเศรษฐกิจในเมือง คุณภาพชีวิตของผู้คนค่อย ๆ ดีขึ้นและความต้องการชีวิตทางวัตถุของพวกเขาที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ความต้องการทางการเดินทางและการขนส่งก็

เพิ่มขึ้นเช่นกัน สิ่งนี้ได้กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมระดับชาติจากอุตสาหกรรมคุณภาพต่ำไปสู่อุตสาหกรรมคุณภาพระดับสูง

3.3 ระยะเวลาเปลี่ยนแปลงทางอุตสาหกรรมของจีนในยุคใหม่ (ค.ศ. 2011 ถึง ปัจจุบัน)

ด้วยการพัฒนาและความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โลกได้ค่อย ๆ ย้ายจากยุคอุตสาหกรรมแบบดั้งเดิมไปสู่ยุคข้อมูลข่าวสาร และเมืองต่างๆ ก็ได้รับผลกระทบจากสารสนเทศในระดับที่แตกต่างกัน เมืองใหญ่ที่เติบโตอย่างรวดเร็วบางแห่งได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว โดยการขับเคลื่อนด้วยข้อมูลสารสนเทศ อุตสาหกรรมในเมืองก็ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นอุตสาหกรรมที่มีข้อมูลสารสนเทศ เช่น การเงินอิเล็กทรอนิกส์ และเนื่องจากการขาดแคลนทรัพยากรที่ดินในเมือง ต้นทุนการผลิตที่สูงซึ่งจำเป็นสำหรับการผลิตภาคอุตสาหกรรม และปัญหามลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากโรงงานผลิตที่ตั้งอยู่ในใจกลางเมือง ส่งผลให้บริษัทอุตสาหกรรมหลายแห่งจึงย้ายโรงงานของตนไปยังชานเมืองและพื้นที่ชนบท และเนื่องจากทรัพยากรหมดสิ้นบวกกับต้นทุนที่เพิ่มขึ้นก็ได้ส่งผลให้อุตสาหกรรมดั้งเดิมค่อย ๆ ลดลง ทำให้การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเก่าชบเซาด้วยโครงสร้างอุตสาหกรรมที่ไม่หลากหลายและกระจุกตัว นอกจากนี้ยังเป็นการบังคับให้โครงสร้างภายในและหน้าที่เชิงพื้นที่ของเมืองมีการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่การเกิดขึ้นของปรากฏการณ์ต่อต้านอุตสาหกรรมที่นำไปสู่ความเสื่อมถอยทางเศรษฐกิจของเมือง (Shen Li, 2022)

4. พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของอุตสาหกรรมเมืองไทโจว

4.1 การพัฒนาอุตสาหกรรมของไทโจวในช่วงราชวงศ์หมิงและชิง (ค.ศ.1906-1949)

ใน “บันทึกอุตสาหกรรมอำเภอไท่เซียนในยุคสาธารณรัฐจีน” ระบุว่า “ในปีที่ 32 ของจักรพรรดิฉางสวี่ (1906) หวังอี้เจ้อได้ร่วมทุนซื้อที่ดินประมาณสิบลิที่จิวลี่ไช่วนนอกประตูเมืองทางตะวันตก และสร้างโรงงานมากกว่าหนึ่งร้อยแห่ง ทำให้เกิดโรงงานผลิตแปงแบบเครื่องจักรกล ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของอุตสาหกรรมรูปแบบใหม่ในพื้นที่แห่งนี้” (Yang Shu, 2021)

ในช่วงปลายราชวงศ์ชิงถึงต้นสาธารณรัฐจีน แนวคิด “พัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อกู้ชาติ” ที่เสนอโดยจางเจียนแห่งหนานทงได้มีอิทธิพลอย่างมากต่อหวังอี้เจ้อ ขุนนางจากไทโจวที่เคยดำรงตำแหน่งในอำเภอไท่เซียนและอี่เซียนในมณฑลซานตง ในปี 1906 หวังอี้เจ้อได้รวบรวมทุนจำนวน 120,000 ตำลึง โดยได้รับการสนับสนุนจากพ่อค้าซูโจว วังจื่อเหิง และซื้อที่ดินในเขตจิวลี่ไช่วนทางฝั่งตะวันตกของไทโจวเพื่อสร้างโรงงาน โดยได้ตั้งชื่อว่า “ไท่ไหล” จิวลี่ไช่วนตั้งอยู่ใกล้กับคลองโบราณทางหยางที่เชื่อมต่อกับแม่น้ำแยงซีทางตอนใต้และแม่น้ำหวยเหอทางตอนเหนือ ทำให้ที่ตั้งแห่งนี้มีเส้นทางขนส่งทางน้ำที่สะดวกมาก (Yang Shu, 2021)

ก่อนการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน มีบริษัทอุตสาหกรรมสมัยใหม่เพียง 3 แห่งในเขตเมืองไทโจว ได้แก่ โรงงานโม่แปงไท่ไหล โรงงานแสงไฟฟ้าเจิ้นไท่ และโรงงานผ้าฝ้ายหัวไท่ ในช่วงที่สาธารณรัฐจีนที่เศรษฐกิจของประเทศกำลังฟื้นตัว พรรคและรัฐบาลได้พยายามทุกวิถีทางในการฟื้นฟูและพัฒนาการผลิต และถึงแม้ว่าอุตสาหกรรมของไทโจวจะพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว แต่รากฐานทางอุตสาหกรรมก็ยังคงค่อนข้างอ่อนแอ มีเพียงอุตสาหกรรมเบา เช่น อาหาร เครื่องดื่ม และสิ่งทอ เช่นเดียวกับอุตสาหกรรมการผลิตพลังงานไฟฟ้าและเครื่องจักรที่เพิ่งเกิดขึ้น มีอุตสาหกรรมเบาจำนวนมากและอุตสาหกรรมหนักเพียงไม่กี่แห่ง โครงสร้างของอุตสาหกรรมยังไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร (Yang Shu, 2021)

ภาพที่ 2-2 การแนะนำผลิตภัณฑ์ของโรงงานเหล็กไทโจวภายใต้การดำเนินงานแบบร่วมทุนระหว่างรัฐและเอกชน (Taizhou City Newspaper, 1958)

4.2 การพัฒนาของอุตสาหกรรมไทโจวในระยะแรกหลังการก่อตั้งประเทศจีนใหม่ (ค.ศ. 1949-1969)

ในปี ค.ศ. 1953 คณะกรรมการพรรคเทศบาลและรัฐบาลท้องถิ่นได้นำประชาชนปฏิบัติตามแผนยุทธศาสตร์ 5 ปีชุดที่ 1 โดยค่อย ๆ สร้างต้นแบบของระบบอุตสาหกรรมสมัยใหม่ของไทโจว และวางรากฐานให้กับการพัฒนาอุตสาหกรรมสังคมนิยม ซึ่งจากการปฏิบัติตามสายงานทั่วไปของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงเปลี่ยนผ่าน คณะกรรมการพรรคของเทศบาลและรัฐบาลท้องถิ่นมีแผนในการจัดระเบียบอุตสาหกรรมและการพาณิชย์แบบทุนนิยม โดยได้นำวิสาหกิจอุตสาหกรรมมาปฏิรูปกรรมสิทธิ์และขยายขนาดการผลิตผ่านการร่วมทุนและความร่วมมือ อีกทั้งมีการใช้มาตรการต่างๆ เช่น การให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอเบา การเสริมสร้างการประสานงานใน

อุตสาหกรรมและสิ่งอำนวยความสะดวก การปรับโครงสร้างภายในของอุตสาหกรรมการเกษตรและ อุตสาหกรรมปศุสัตว์ และการเร่งการก่อสร้างที่อยู่อาศัยและหน่วยงานของรัฐ มาตรการเหล่านี้ได้ถูก นำมาใช้เพื่อค่อย ๆ ทำให้เกิดการพัฒนามีที่ทำงานร่วมกันของอุตสาหกรรมสิ่งทอ เคมี อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักร และอุตสาหกรรมอื่น ๆ (Yang Shu, 2021)

ภาพที่ 2-3 โรงงานเครื่องจักรไทโจวไห่กวง (Taizhou City Archives, 1977)

4.3 การพัฒนาของอุตสาหกรรมไทโจวอย่างรวดเร็วในช่วงทศวรรษ 1970

(ค.ศ.1970-2000)

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 ถึง ค.ศ. 1978 อุตสาหกรรมของไทโจวเข้าสู่ช่วงของการพัฒนา อย่างรวดเร็ว มีการก่อตั้งองค์กรใหม่ 17 แห่งในอุตสาหกรรมเส้นใยเคมี ยา การพิมพ์และการย้อมสี และอุตสาหกรรมเครื่องมือเครื่องจักร มีการวางแผนสร้างโรงงานผลิตตัวต้านทานไฟฟ้า โรงงานยาง และโรงงานพลาสติก มีการขยายโรงงานกระดาษ โรงงานปุ๋ย โรงงานผลิตชิ้นส่วนอะไหล่ โรงงานอวน จับปลา โรงงานผ้าแห่งที่ 1 โรงงานผ้าแห่งที่ 2 โรงงานผ้าแห่งที่ 3 และโรงรีดเหล็ก จำนวนพนักงาน เพิ่มขึ้นจาก 36,948 คนในปี ค.ศ. 1969 เป็น 69,470 คน (Yang Shu, 2021)

4.4 อุตสาหกรรมของไท้โจวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาอย่างครอบคลุมในยุคใหม่ (ค.ศ. 2000 ถึงปัจจุบัน)

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ในขณะที่การพัฒนาเศรษฐกิจเมืองได้เข้าสู่ยุคใหม่และตอบสนองอย่างแข็งขันต่อเศรษฐกิจสีเขียว แต่มีโรงงานดั้งเดิมจำนวนหนึ่งซึ่งครั้งหนึ่งเคยคับคั่งไปด้วยผู้คนและมีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของเมืองไท้โจวได้ค่อย ๆ ย้ายโรงงานไปยังชานเมือง พื้นที่อุตสาหกรรมดั้งเดิมหลายแห่งค่อย ๆ ถูกทิ้งร้าง แต่ในขณะเดียวกันรัฐบาลท้องถิ่นก็ได้มองเห็นและให้ความสำคัญต่อแหล่งอุตสาหกรรมในเมืองและสนับสนุนการใช้ทรัพยากรมรดกทางอุตสาหกรรมในการสร้างให้เป็นพื้นที่ทางอุตสาหกรรมและวัฒนธรรม เป็นย่านที่มีลักษณะเฉพาะ เป็นฐานทางนวัตกรรมเป็นพื้นที่สำหรับถ่ายทำภาพยนตร์และโทรทัศน์ เป็นพื้นที่สาธารณะของเมือง และเป็นพื้นที่สำหรับการบริการทางวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว (Yang Shu, 2021)

5.บริบทการพัฒนาและประวัติความเป็นมาของโรงงานเก๋าทลินไ้

พื้นที่อุตสาหกรรมของโรงงานเก๋าทลินไ้เดิมคือที่ตั้งของบริษัททลินไ้กรุ๊ปมณฑลเจียงซู ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1956 เป็นหนึ่งแหล่งผลิตรถจักรยานยนต์และอะไหล่ยนต์ที่ใหญ่ที่สุดของประเทศจีนในขณะนั้น ผลิตภัณฑ์ของบริษัทถูกส่งออกไปยังกว่า 100 ประเทศทั้งในภูมิภาคยุโรปและเอเชีย ตัวอย่างเช่น ยามาฮ่าทลินไ้และเครื่องยนต์เบนซินทลินไ้ที่รู้จักกันดีต่างก็ผลิตภายใต้บริษัททลินไ้กรุ๊ปแห่งนี้

ภาพที่ 2-4 ห้องปฏิบัติการการผลิตรถจักรยานยนต์ของบริษัททลินไ้กรุ๊ป

(360doc.com/content/20/1001/22/193203_938471102.shtml)

5.1 ช่วงต้นของการก่อตั้งบริษัทหลินไห่กรุ๊ป (ค.ศ. 1956-1993)

ในปี ค.ศ. 1959 โรงงานเครื่องจักรกลการเกษตรไทโจวและโรงงานเหล็กไทโจวได้รวมตัวกันเป็นโรงงานเครื่องจักรทั่วไปในไทโจว ในปี ค.ศ. 1960 กระทรวงป่าไม้ได้เลือกโรงงานแห่งนี้เพื่อผลิตเครื่องจักรด้านป่าไม้ และเปลี่ยนชื่อเป็นโรงงานเครื่องจักรด้านป่าไม้ไทโจวของกระทรวงป่าไม้ ซึ่งอยู่ภายใต้กระทรวงป่าไม้โดยตรง

ภาพที่ 2-5 ภาพถ่ายประวัติศาสตร์ของบริษัทหลินไห่กรุ๊ป

(360doc.com/content/20/1001/22/193203_938471102.shtml)

5.2 ช่วงการพัฒนาอย่างรวดเร็วของบริษัทหลินไห่กรุ๊ป (ค.ศ. 1994-2004)

ภาพที่ 2-6 อาคารสำนักงานของบริษัทหลินไห่กรุ๊ป (218.90.218.6/index.jsp)

ในปี ค.ศ. 1994 บริษัทได้นำเทคโนโลยีและได้รับเงินทุนจากต่างประเทศเข้ามา และได้ก่อตั้งบริษัทเจียงซู หลินไห่ ยามาฮา มอเตอร์ จำกัด โดยเป็นการร่วมทุนกับ บริษัทยามาฮา มอเตอร์ จำกัดของญี่ปุ่น อีกทั้งยังมีการร่วมกันก่อตั้งบริษัทเจียงซู หลินไห่ เพนเทียม พาวเวอร์ แมชชีนเนอร์รี่ จำกัด และบริษัทเจียงซู หลินซิง พาวเวอร์ แมชชีนเนอร์รี่ จำกัดร่วมกับนักธุรกิจชาวมาเก๊าและไต้หวัน และในปี ค.ศ. 1997 ประสบความสำเร็จในการจดทะเบียน ซึ่งเป็นการเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับการพัฒนาองค์กร

ในปี ค.ศ. 2000 บริษัทก็ได้ร่วมกับและเจียงซู ซูเหม่ย กรุ๊ปก่อตั้งบริษัทเจียงซู ซูเหม่ย หลินไห่ พาวเวอร์ แมชชีนเนอร์รี่ จำกัดขึ้น ซึ่งเป็นการสร้างพันธมิตรที่เข้มแข็ง ความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมและการค้าเพื่อเปิดตลาดต่างประเทศ โดยในปี ค.ศ. 2004 บริษัทมียอดขายถึง 1.4 พันล้านบาท โดยการส่งออกการค้าต่างประเทศมีมูลค่า 536 ล้านบาท และในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2004 บริษัทก็ได้ก่อตั้งบริษัทเจียงซู เหลียนไห่ พาวเวอร์ แมชชีนเนอร์รี่ จำกัด โดยเป็นการร่วมทุนกับผู้ค้าจากสหรัฐอเมริกาและอิตาลี (Linhai Group official website, 2024)

5.3 ช่วงประสบความสำเร็จในการพัฒนาอย่างยั่งยืนของบริษัทหลินไห่กรุ๊ป (ค.ศ. 2004 ถึงปัจจุบัน)

ในศตวรรษที่ 21 ด้วยการปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพของผู้คน ส่งผลให้รถยนต์จึงค่อยๆ เป็นที่นิยมของคนจำนวนมากขึ้น บริษัทหลินไห่ต้องปรับตัวให้เข้ากับการพัฒนาทางเศรษฐกิจในยุคนี้ จึงมีการเปลี่ยนสายการผลิตอย่างรวดเร็ว และได้พัฒนาผลิตภัณฑ์พลังงานใหม่อย่างยั่งยืนออกมา โดยค่อย ๆ ปรับเปลี่ยนธุรกิจประกอบรถจักรยานยนต์แบบเดิมมาเป็นการผลิตอุปกรณ์เสริม นอกจากนี้ การผลิตที่ใช้พลังงานสูงและปล่อยก๊าซเรือนกระจกสูงในพื้นที่โรงงานก็ถูกปิดและย้ายที่อยู่ทีละแห่ง ทำให้พื้นที่โรงงานทางเหนือของโรงงานเก่าหลินไห่ก็เริ่มถูกทิ้งร้างมากขึ้นเรื่อย ๆ

6. การพัฒนาโรงงานอุตสาหกรรมร้าง

6.1 การพัฒนาเกี่ยวกับการอนุรักษ์และการนำมรดกอุตสาหกรรมกลับมาใช้ใหม่ในประเทศจีน

(1) ค.ศ.1978 – 2000 :ระยะเริ่มต้น

หลังจากการปฏิรูปเศรษฐกิจและเปิดประเทศในปี ค.ศ.1978 มีการพัฒนาเมืองควบคู่กันไปทั้งในด้านการปรับปรุงเมืองเก่าและการสร้างเมืองใหม่ มีการปรับปรุงและพัฒนาการก่อสร้างเมืองเก่าบนพื้นฐานของการพัฒนาเมืองใหม่ แต่อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลานั้น เนื่องจากเศรษฐกิจของประเทศยังไม่พัฒนาเพียงพอ ขาดทฤษฎีและเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ในกระบวนการพัฒนาเมืองจึงมีกรณีรื้อถอนโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างเพื่อนำพื้นที่มาใช้ใหม่ เนื่องจากในขณะนั้นยังไม่มีมาตรการหนักถึงความสำคัญของการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรม โดยส่วนใหญ่ใช้วิธี “การรื้อทิ้งสร้างใหม่” เพื่อลดความขัดแย้งในด้านความต้องการใช้ที่ดินในเมือง ทำให้โรงงานอุตสาหกรรมที่

มีคุณค่าในการนำกลับมาใช้ประโยชน์ถูกทำลายไปจำนวนมาก ถือเป็นการสูญเสียครั้งใหญ่ และในขณะที่ประเทศตะวันตกได้เริ่มดำเนินการอนุรักษ์และปรับปรุงมรดกอุตสาหกรรม แต่ในประเทศจีนกลับยังไม่มีระบบพัฒนาที่ชัดเจน จนกระทั่งช่วงทศวรรษที่ 1990 การตระหนักถึงการอนุรักษ์และการนำมรดกอุตสาหกรรมกลับมาใช้ใหม่เริ่มได้รับการส่งเสริม เมืองต่าง ๆ ในประเทศจีนเริ่มสำรวจแนวทางการอนุรักษ์และพัฒนาการใช้มรดกอุตสาหกรรม ขณะเดียวกันนักวิชาการในประเทศก็เริ่มศึกษาวิธีการอนุรักษ์และนำมรดกอุตสาหกรรมมาใช้ใหม่

(2) ค.ศ. 2000 - ปัจจุบัน: ระยะการพัฒนา

ตั้งแต่รัฐบาลได้ออกนโยบายที่เกี่ยวข้องในปี 2000 ทำให้การอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรมได้ดึงดูดความสนใจอย่างกว้างขวาง เมืองต่าง ๆ ได้ตอบสนองต่อแนวคิดการพัฒนาที่ว่า “การลดการพึ่งพาอุตสาหกรรมที่สอง (อุตสาหกรรมการผลิต) และการเพิ่มการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สาม (อุตสาหกรรมบริการ)” ส่งผลให้อุตสาหกรรมที่นำโดยรัฐได้เปลี่ยนจากอุตสาหกรรมที่สองไปสู่อุตสาหกรรมที่สาม และการออกแบบกลยุทธ์ในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรมได้รับการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดแนวทางการปรับปรุงที่แตกต่างกัน เช่น ปรับปรุงเป็นสำนักงาน พิพิธภัณฑ์ พื้นที่สร้างสรรค์ และอาคารของชุมชน ในขณะที่เมืองพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ การปรับปรุงมรดกอุตสาหกรรมจึงไม่เพียงแต่แสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการปรับปรุงเท่านั้น แต่เริ่มให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ทางสังคมต่าง ๆ เช่น การเผยแพร่วัฒนธรรมอุตสาหกรรมหลังการปรับปรุง การฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมทางนิเวศในเมือง และการขยายพื้นที่โดยรวมของเมือง

(3) นโยบายที่รัฐบาลประเทศออกมาเกี่ยวกับการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรม

มรดกทางอุตสาหกรรมภายในเมืองมีสถานที่ตั้งที่มีสิ่งแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่ดี แต่ได้สูญเสียการใช้งานแบบเดิมไป ทำให้ไม่เอื้อต่อการสร้างสภาพแวดล้อมในเมือง นอกจากนี้ ที่ดินในเมืองที่ถูกใช้โดยมรดกอุตสาหกรรมเหล่านี้ก็ถูกทิ้งร้าง ทำให้เกิดการสิ้นเปลืองทรัพยากรที่ดิน ด้วยเหตุปัจจัยหลายประการ ขณะนี้ประเทศจีนจึงได้ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรมอย่างมาก โดยได้มีการออกกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงเอกสารที่มีการสนับสนุนและกฎระเบียบทางนโยบายบางประการ (ดังแสดงในตารางที่ 2-1)

ตารางที่ 2-1 สถิติเอกสารนโยบายที่เกี่ยวข้องในระดับประเทศ (Chen Fei, 2023)

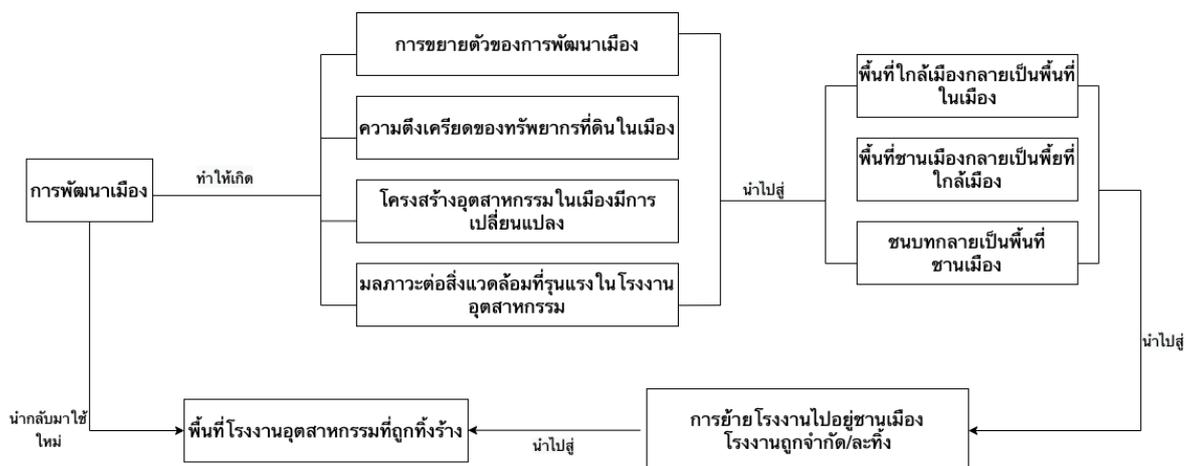
ปี	ชื่อเอกสาร	หน่วยงาน	เนื้อหา
2006	“ข้อเสนอแนะอู่ซี”	กรมอนุรักษ์ วัฒนธรรม แห่งชาติ	มีการเสนอว่าในช่วงที่เศรษฐกิจของเมืองเติบโตอย่างรวดเร็ว ควรให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์และศึกษามรดกอุตสาหกรรม โดยเรียนรู้อุตสาหกรรมและประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จจากต่างประเทศเกี่ยวกับการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรม (ข้อเสนอแนะอู่ซี, 2006)
2006	“ประกาศเกี่ยวกับการเสริมสร้างการอนุรักษ์มรดกอุตสาหกรรม”	กรมอนุรักษ์ วัฒนธรรม แห่งชาติ	มีการเสนอให้นำการอนุรักษ์มรดกทางอุตสาหกรรมรวมเข้าในแผนผังการพัฒนาเมืองโดยรวม ต้องมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงคุณค่าและความสำคัญของการอนุรักษ์มรดกอุตสาหกรรม และต้องจัดการความสัมพันธ์ระหว่างการอนุรักษ์มรดกทางอุตสาหกรรมกับการพัฒนาเศรษฐกิจของเมืองอย่างถูกต้อง (การอนุรักษ์วัฒนธรรมและการพัฒนา, 2006)
2014	“แนวทางในการส่งเสริมการย้ายและปรับปรุงพื้นที่อุตสาหกรรมเก่าในเขตเมืองเก่า”	สำนักงานทั่วไป ของสภาประจำ รัฐ	มีการออกข้อกำหนดเฉพาะเกี่ยวกับการปฏิรูปพื้นที่อุตสาหกรรม โดยเสนอให้ผสมผสานพื้นที่อุตสาหกรรมเก่ากับการก่อสร้างเมืองใหม่ เพื่อส่งเสริมการย้ายโรงงานอุตสาหกรรม การใช้มรดกอุตสาหกรรมอย่างเหมาะสม และการเสริมสร้างและพัฒนานวัตกรรมอุตสาหกรรมใหม่ โดยมีเป้าหมายที่จะปรับปรุงพื้นที่อุตสาหกรรมเก่าในเมืองให้กลายเป็นเขตเมืองสมัยใหม่ (สำนักงานสภาแห่งรัฐ, 2014)
2014	“แนวทางการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรม”	กรมอนุรักษ์ วัฒนธรรม แห่งชาติ	มีการเสนอให้มีการเสริมสร้างการอนุรักษ์มรดกทางอุตสาหกรรมและดำเนินการปรับปรุงเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม เพื่อรักษาวัฒนธรรมประวัติศาสตร์ของเมือง สืบทอดอารยธรรม

ปี	ชื่อเอกสาร	หน่วยงาน	เนื้อหา
	(ร่างข้อเสนอความคิดเห็น)”		อุตสาหกรรม และเพิ่มความตระหนักในการอนุรักษ์มรดกทางอุตสาหกรรมในระหว่างการก่อสร้างเมืองใหม่ (การอนุรักษ์วัฒนธรรม, 2014)
2016	“แนวทางในการส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมอุตสาหกรรม”	กระทรวงอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศ และกระทรวงการคลัง	มีการเสนอให้มีการสร้างกลไกการอนุรักษ์เฉพาะสำหรับมรดกทางอุตสาหกรรม เพื่อส่งเสริมจิตวิญญาณของอุตสาหกรรมจีน เสริมสร้างพื้นฐานวัฒนธรรมอุตสาหกรรม และพัฒนาวัฒนธรรมอุตสาหกรรมให้แข็งแกร่ง เพื่อสร้างอารยธรรมทางอุตสาหกรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของจีน (กระทรวงอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศ, 2016)
2017	“แนวทางในการเสริมสร้างการขึ้นนำและพัฒนาแรงขับเคลื่อนใหม่ในการเปลี่ยนแปลงเมืองผ่านทรัพยากร”	คณะกรรมการพัฒนาและปฏิรูปแห่งชาติ	เสนอให้มีการชี้แนะวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเปลี่ยนแปลงประเภทอุตสาหกรรมของเมือง เพื่อให้หลุดพ้นจากอุตสาหกรรมดั้งเดิมที่มีลักษณะเฉพาะของเมือง พัฒนาเศรษฐกิจใหม่ของเมือง ปลุกฝังแรงขับเคลื่อนใหม่ของเมืองรวมถึงการใช้มรดกอุตสาหกรรมในเมืองเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมอื่น ๆ (การฟื้นฟูเศรษฐกิจ, 2017)
2018	“มาตรการชั่วคราวในการบริหารจัดการมรดกอุตสาหกรรมของชาติ”	กระทรวงอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศ	เสนอให้มีการสำรวจและใช้ประโยชน์จากมรดกทางอุตสาหกรรมภายในเมืองอย่างเต็มที่ โดยการพัฒนาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น โครงการท่องเที่ยว การสร้างอุตสาหกรรมวัฒนธรรม ฐานนวัตกรรมและการสร้างธุรกิจใหม่ พร้อมส่งเสริมการแลกเปลี่ยนและการเรียนรู้ระหว่างประเทศ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรม และเพิ่มอิทธิพลทางสังคม (กระทรวงอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศ, 2018)

ปี	ชื่อเอกสาร	หน่วยงาน	เนื้อหา
2020	“แผนการดำเนินงานในการส่งเสริมการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรมในเมืองอุตสาหกรรมเก่า”	คณะกรรมการพัฒนาและปฏิรูปแห่งชาติ	เพื่อเร่งให้เกิดการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกทางอุตสาหกรรมภายในเมืองอุตสาหกรรมเก่า มีการเสนอแผนการดำเนินงานที่เฉพาะเจาะจงหลายประการ ได้แก่ การให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์เป็นอันดับแรก การสร้างระบบการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรมที่สมบูรณ์ การบูรณาการทรัพยากรสังคมเพื่อให้มีส่วนร่วมจากหลายฝ่าย และการผลักดันการทำงานด้านการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกอุตสาหกรรมอย่างครอบคลุม เพื่อผลักดันให้เกิดความเห็นร่วมในสังคม (การฟื้นฟูเศรษฐกิจ, 2020)

6.2 การเกิดขึ้นของโรงงานอุตสาหกรรมร้าง

ในกระบวนการพัฒนาเมือง เนื่องจากความต้องการในการพัฒนาเมือง ส่งผลให้อุตสาหกรรมชั้นนำดั้งเดิมในเมืองจำเป็นต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับการพัฒนาเมือง ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางแห่งที่มีอุตสาหกรรมเพียงอย่างเดียวจึงต้องเผชิญกับสภาวะการล้มละลายขณะเดียวกัน เนื่องจากการขยายตัวของเมืองต่าง ๆ ทำให้ขอบเขตของที่ดินในเมืองก็มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ที่ดินขององค์กรอุตสาหกรรมบางแห่งที่เดิมตั้งอยู่ในเขตชานเมืองของเมืองได้ค่อย ๆ กลายเป็นใจกลางเมือง และได้ครอบครองพื้นที่ที่ตั้งที่โดดเด่น แต่อย่างไรก็ตาม โรงงานก็มักจะก่อให้เกิดมลพิษจำนวนมากในระหว่างการแปรรูปและการผลิต การย้ายที่ตั้งของสถานประกอบการอุตสาหกรรมยังคงเป็นทางเลือกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับการพัฒนาเมือง ด้วยเหตุนี้การเกิดขึ้นของโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างภายในเมืองจึงเป็นผลที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน (ภาพที่ 2-7)

ภาพที่ 2-7 แผนภูมิวิเคราะห์พื้นที่โรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง (Chen Fei, 2023)

(1) ความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจเมือง

ที่ดินที่ตั้งอยู่ในที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกันในเมืองก็จะมีมูลค่าที่แตกต่างกัน พื้นที่ใจกลางเมือง มีสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับและครบครัน ระบบการคมนาคมโดยรอบค่อนข้างสมบูรณ์ และมีการเข้าถึงที่สูงกว่า เนื่องจากโรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนที่ต่ำ ส่งผลให้ไม่สามารถใช้ข้อได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ไปปรับปรุงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของที่ดินและขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจของเมืองได้ ดังนั้น การย้ายโรงงานอุตสาหกรรมในใจกลางเมืองและการเกิดขึ้นของโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างจึงเป็นผลลัพธ์ของกระบวนการพัฒนาเมืองที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

(2) ความต้องการการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในเมือง

ในยุคแห่งอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเมืองมักจะตั้งอยู่ในศูนย์กลางเมือง ซึ่งโรงงานอุตสาหกรรมเหล่านี้จะปล่อยสารอันตรายจำนวนมากในระหว่างการผลิต และอุปกรณ์เครื่องจักรกลก็จะก่อให้เกิดมลภาวะทางเสียงในระหว่างการผลิตเช่นกัน ซึ่งก่อให้เกิดภัยคุกคามต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติในเมือง สภาพแวดล้อมรอบ ๆ โรงงานอุตสาหกรรมมีคุณภาพต่ำ ทำให้ชาวเมืองไม่สามารถอาศัยอยู่รอบ ๆ โรงงานอุตสาหกรรมได้ ซึ่งจากความต้องการของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในเมือง เมืองต่าง ๆ จะต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างอุตสาหกรรมในเมืองให้สอดคล้องกันในระหว่างการพัฒนา ดังนั้นการเกิดขึ้นของโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างภายในเมืองก็เป็นผลที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน

6.3 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการนำโรงงานอุตสาหกรรมร้างกลับมาใช้ใหม่

(1) คำแนะนำจากนโยบายที่เกี่ยวข้องที่ประกาศใช้โดยรัฐบาลแห่งชาติ

คำแนะนำของรัฐบาลเกี่ยวกับการนำมรดกทางอุตสาหกรรมร้างกลับมาใช้ใหม่ประกอบด้วย 3 ประเด็นดังนี้ 1) ในการประสานความสัมพันธ์ระหว่างโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างและการพัฒนาเมืองใหม่ รัฐบาลจะออกเอกสารแนวทางการก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการปัญหาการฟื้นฟูโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างอย่างถูกต้อง 2) ในการปรับปรุงและนำโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง กลับมาใช้ใหม่ หน่วยงานของรัฐต้องประสานงานและสื่อสารกับหน่วยงานที่เป็นของโรงงาน เพื่อจัดเตรียมแผนการในการปรับปรุงและนำมาใช้ใหม่ของแผนผังเมืองให้เหมาะสมกับการพัฒนาของตนเอง และให้ความร่วมมือกับงานเบื้องต้นสำหรับการปรับปรุงและนำกลับมาใช้ใหม่ให้เสร็จสิ้น 3) รัฐบาลสนับสนุนให้นักพัฒนาอาคารเก่าที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอุตสาหกรรม และเพิ่มสิ่งจูงใจและการสนับสนุนทางการเงินเพื่อสนับสนุนให้ผู้คนมีการอนุรักษ์อาคารและพื้นที่เก่า ซึ่งในขณะที่มีการพัฒนาและก่อสร้าง ต้องมีการอนุรักษ์อาคารเก่าและพื้นที่ของอาคารควบคู่กันไปด้วย ต้องกำหนดเงื่อนไขในการพัฒนาที่สอดคล้องกับการพัฒนาเมือง เพื่อรักษาความสมบูรณ์ของพื้นที่ดั้งเดิมของเมืองเอาไว้ (Wang Yi, 1998)

(2) อิทธิพลของสภาพแวดล้อมในพื้นที่

สภาพแวดล้อมในพื้นที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการอนุรักษ์และการนำมรดกทางอุตสาหกรรมร้างกลับมาใช้ใหม่ในประเทศจีน การอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากมรดกทางอุตสาหกรรมในพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกันก็จะมีวิธีการที่แตกต่างกัน การอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากมรดกทางอุตสาหกรรมทั้งในและต่างประเทศโดยทั่วไปเริ่มต้นจากเมืองใหญ่และเมืองขนาดกลางที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็ว เมืองเหล่านี้ตั้งอยู่ในเขตพัฒนาหลักของประเทศ โดยมีข้อได้เปรียบที่ชัดเจนในด้านสภาพของที่ตั้ง รากฐานที่มั่นคงของทรัพยากรอุตสาหกรรมในเมือง และการพัฒนาเมืองที่รวดเร็ว การอนุรักษ์และการนำมรดกทางอุตสาหกรรมร้างกลับมาใช้ใหม่ได้ค่อยๆ กลายมาเป็นประเด็นสำคัญสำหรับการพัฒนาเมือง ซึ่งเมืองเหล่านี้ไม่เพียงแต่ได้ทำการอนุรักษ์มรดกทางทรัพยากรอุตสาหกรรมเก่าเท่านั้น ในขณะที่เดียวกันก็สร้างเมืองขึ้นใหม่ด้วย และได้กลายเป็นเมืองชั้นนำในการอนุรักษ์และนำมรดกทางอุตสาหกรรมร้างกลับมาใช้ใหม่ (Shen Lihong, Cen Yu และ Yu Liying, 2008) ขณะเดียวกัน สภาพแวดล้อมในพื้นที่ก็ยังส่งผลกระทบต่อรูปแบบการนำมรดกทางอุตสาหกรรมร้างกลับมาใช้ใหม่อีกด้วย รูปแบบการนำมรดกทางอุตสาหกรรมร้างกลับมาใช้ใหม่นั้นจะแตกต่างกันไปตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ เช่น หากนำมรดกทางอุตสาหกรรมในใจกลางเมืองมาแปรสภาพเป็นโมเดลอุตสาหกรรม เช่น พิพิธภัณฑ์อุตสาหกรรม ห้องนิทรรศการ และบริการเชิงพาณิชย์จะสามารถดึงดูดผู้คนให้มายังเมืองที่ตั้งอยู่ได้มากขึ้น และยังช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจระดับภูมิภาค และขับเคลื่อนการพัฒนาโดยรวมของเมือง เพราะฉะนั้นจะต้องมีการวิเคราะห์ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่

แตกต่างกันของมรดกทางอุตสาหกรรมแต่ละแห่ง ระบบการขนส่ง และสภาพแวดล้อมของมนุษย์ แล้วนำมาออกแบบรูปแบบการปรับปรุงและการใช้ประโยชน์ที่สมเหตุสมผลเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของ “การปรับมาตรการให้เข้ากับสภาพท้องถิ่น” และ “เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่”

(3) การขับเคลื่อนด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจ

อาคารอุตสาหกรรมที่ใช้ในการผลิตทางอุตสาหกรรมจะต้องสร้างขึ้นโดยการคำนึงถึงกระบวนการผลิต ทำให้โครงสร้างของอาคารมีความซับซ้อนและต้องใช้เทคโนโลยีในการก่อสร้างที่สูงและเพื่อเป็นการมั่นใจได้ว่าจะสามารถใช้งานได้ในระยะยาวส่วนใหญ่จึงเป็นโครงสร้างที่ทำจากเหล็กจากมุมมองทางเศรษฐกิจ การนำอาคารอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างที่ยังคงสภาพโครงสร้างพื้นฐานที่ยังสมบูรณ์กลับมาใช้ใหม่ ตลอดจนการปรับปรุงการออกแบบอาคารเก่าเดิมจะทำให้สามารถประหยัดเงินในการก่อสร้างได้จำนวนมาก นอกจากนี้ การปรับปรุงบนพื้นฐานเดิมยังช่วยลดระยะเวลาการก่อสร้างอาคารให้สั้นลงและการหมุนเวียนเงินทุนก็เร็วขึ้น จากสถิติที่เกี่ยวข้อง ค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างอาคารใหม่ที่มีขนาดเท่ากันมีค่าใช้จ่ายมากกว่าเงินทุนที่จำเป็นในการปรับปรุงอาคารเก่าถึง 25%-50% ซึ่งการประหยัดต้นทุนนี้ยังกระตุ้นให้มรดกทางอุตสาหกรรมได้รับการปรับปรุงและแทนที่หรือถอนและการสร้างใหม่อีกด้วย (Liu Boying, 2006)

การใช้โรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างที่เหลืออยู่ในเมืองอย่างสมเหตุสมผล การสร้างใหม่ ต่อเติม และการขยายอาคารอุตสาหกรรมเก่าเป็นการใช้ทรัพยากรดั้งเดิมให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งจะสามารถส่งเสริมการสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ปรับปรุงอัตราการใช้ทรัพยากรที่ดิน และส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของภูมิภาค ในขณะเดียวกัน คุณค่าทางสังคมของมรดกทางอุตสาหกรรมนั้นมีมากมายนับไม่ถ้วน การปรับปรุงและการนำกลับมาใช้ใหม่จะทำให้วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ของอาคารเหล่านี้ถูกนำเสนอออกมาอีกครั้ง ซึ่งจะทำให้เกิดคุณค่าทางสังคมที่สูงขึ้น อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มมูลค่าทางสังคมโดยรวมให้กับภูมิภาคนั้น ๆ อีกด้วย

(4) ความต้องการด้านการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางนิเวศในเมือง

ด้วยการพัฒนาของยุคสมัย ทำให้ผู้คนให้ความสำคัญกับการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางนิเวศมากขึ้นเรื่อย ๆ มนุษย์หวังว่าจะสร้างสมดุลทางนิเวศน์ทางธรรมชาติตามหลักการของการพัฒนาที่ยั่งยืน ส่งผลให้การพัฒนาร่วมกันระหว่างสภาพแวดล้อมทางนิเวศในเมืองและการก่อสร้างเมืองจึงกลายเป็นแนวโน้มของการพัฒนามนุษย์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ โรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างในเมืองถูกทำลายเนื่องจากขาดการจัดการและบำรุงรักษาในระยะยาว ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมภูมิทัศน์ทางนิเวศของเมือง เพราะฉะนั้นเพื่อเป็นการตอบสนองต่อความต้องการด้านการพัฒนาของสภาพแวดล้อมทางนิเวศในเมืองการปรับปรุงและการนำโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างกลับมาใช้ใหม่จึงกลายเป็นทางเลือกที่สำคัญสำหรับการพัฒนาเมือง หากเลือกที่จะรื้อถอนอาคารภายในของโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างโดยตรงก็จะทำให้เกิดปัญหาของเหลือทิ้งจากการก่อสร้าง

มลพิษทางอากาศและสิ่งแวดล้อมจำนวนมาก ดังนั้น การปรับปรุงโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างจึงเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการลดมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมในการก่อสร้างในเมือง (Li Qin, Tian Weidong, Cheng Wei, Song Xiaowei, 2019)

โรงงานเก่าหลินไห่ก็ประสบปัญหาเดียวกันเช่นกัน โรงงานเก่าแห่งนี้ตั้งอยู่ใจกลางเมือง เนื่องจากมีการพิจารณาว่ามลพิษที่ปล่อยออกมาในระหว่างการผลิตมีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยโดยรอบ ส่งผลให้มีการย้ายโรงงานหลินไห่ไปที่พื้นที่อุตสาหกรรมที่รัฐบาลวางแผนไว้ ซึ่งการย้ายไปของโรงงานก็ยังไม่ได้แก้ไขปัญหาก็ไม่สามารถขยายขนาดของโรงงานในใจกลางเมืองได้ ดังนั้นโรงงานเก่าจึงไม่ได้ใช้งานและถูกทิ้งร้างมาจนถึงทุกวันนี้

ประวัติศาสตร์การพัฒนาของสถาปัตยกรรมในประเทศจีน

สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของจีนถือเป็นหัวใจสำคัญของวัฒนธรรมจีน ได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงมาหลายพันปี จนก่อให้เกิดรูปแบบทางสถาปัตยกรรมที่หลากหลาย ดังนี้

1. ยุคแห่งสถาปัตยกรรมโครงสร้างไม้

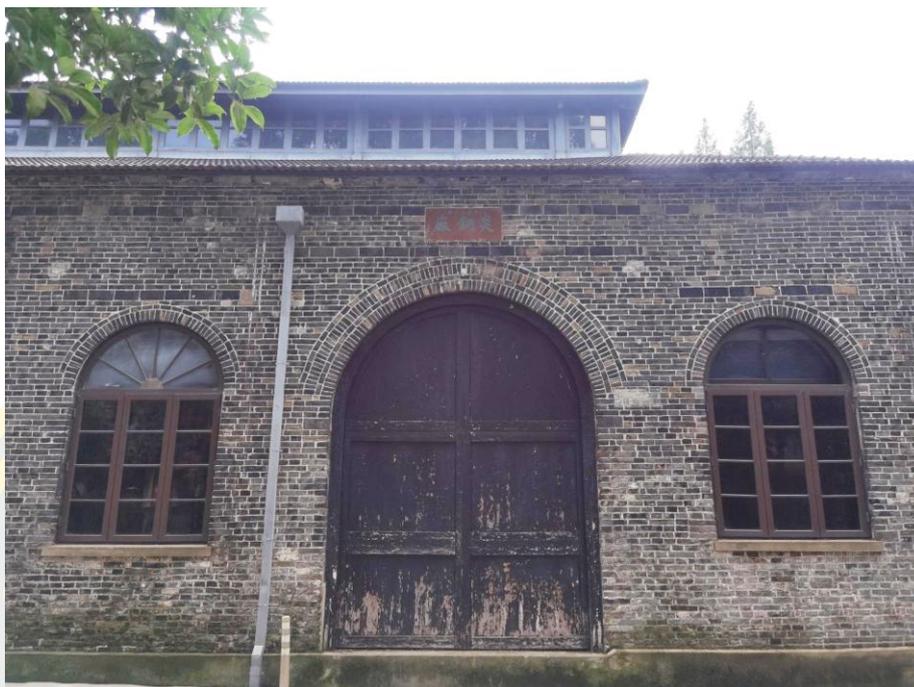
ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปลายราชวงศ์ชิง สถาปัตยกรรมในจีนส่วนใหญ่ใช้โครงสร้างไม้ ในช่วงเวลานี้ ผู้คนได้ใช้เทคนิคการก่อสร้างไม้ที่ละเอียดขึ้นเรื่อย ๆ สร้างเป็นอาคารจำนวนมาก เช่น วัด พระราชวัง และบ้านเรือน ในที่นี้ สถาปัตยกรรมในยุคโบราณมีลักษณะที่เรียบง่ายและสงบ สถาปัตยกรรมในสมัยราชวงศ์ถังและซ่งมีชายคาที่โค้งงอและการแกะสลักที่ประณีต สถาปัตยกรรมในสมัยราชวงศ์หมิงและชิงมีความใส่ใจในสัดส่วนรูปทรง สีสันทัน และการตกแต่งมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคนิคการแกะสลักที่มีความชำนาญมากขึ้น ทำให้เกิดรูปแบบสถาปัตยกรรมพระราชวังแบบโบราณ

ภาพที่ 2-8 หอระฆังวัดช่ายหยวนในสมัยราชวงศ์ถัง (sohu.com/a/551850787_121124385)

2. ยุคแห่งสถาปัตยกรรมอิฐและกระเบื้อง

เมื่อเข้าสู่สมัยราชวงศ์หมิงและชิง สถาปัตยกรรมที่สร้างจากอิฐและกระเบื้องเริ่มมีความนิยมมากขึ้น เป็นการใช้อิฐและกระเบื้องเป็นวัสดุก่อสร้างหลัก ทำให้โครงสร้างแข็งแรงและผนังหนา ทนทาน สามารถต้านทานผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอกได้อย่างมีประสิทธิภาพ รูปแบบการตกแต่งของสถาปัตยกรรมที่ทำจากอิฐและกระเบื้องมีความหลากหลาย โดยทั่วไปจะพบในการตกแต่งต่าง ๆ เช่น ประตูโค้ง ขอบหน้าต่าง และระเบียง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงทักษะและเทคนิคของช่างฝีมือที่ยอดเยี่ยม

ภาพที่ 2-9 สถาปัตยกรรมสมัยหมิงและชิงในสวนวัฒนธรรมสร้างสรรค์หนานจิงเฉินกวง 1865 (Chen Fei, 2023)

3. ยุคแห่งสถาปัตยกรรมจากต่างประเทศ

ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 กระบวนการเป็นเมืองและความเป็นสมัยใหม่ของจีนเริ่มต้นขึ้น รูปแบบสถาปัตยกรรมจากยุโรปเริ่มเข้ามามีอิทธิพลในจีน ในยุคนี้ รูปแบบของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของจีนได้รับอิทธิพลจากสถาปัตยกรรมแบบตะวันตก เริ่มมีการนำเทคนิคและแนวคิดบางอย่างจากสถาปัตยกรรมตะวันตกมาใช้ เช่น ในช่วงต้นของการก่อตั้งประเทศ สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้รับความช่วยเหลือจากสหภาพโซเวียตในการพัฒนา ทำให้รูปแบบของสถาปัตยกรรมได้รับอิทธิพลจากสหภาพโซเวียตเป็นหลัก ในรูปแบบของสถาปัตยกรรมแสดงออกมาในลักษณะของพื้นที่และขนาดที่ใหญ่โต มีการใช้ขนาดที่ใหญ่ วัสดุที่เรียบง่าย และจุดเชื่อมต่อโครงสร้างที่ชัดเจน สะท้อนถึง “เอกลักษณ์ทางสุนทรียศาสตร์เชิงกลไกของอุตสาหกรรม” และเน้นถึงความแตกต่างระหว่างสถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมกับสถาปัตยกรรมที่ใช้ในชีวิตประจำวัน หรือตัวอย่างเช่น รูปแบบการออกแบบแบบเบาเฮาส์ ซึ่งเน้นที่การใช้งาน ความเรียบง่าย และการผลิตทางอุตสาหกรรม มุ่งเน้นไปที่รูปทรงเรขาคณิตที่เรียบง่ายและลายเส้นที่ชัดเจน พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับความสะอาดในการทำงาน สถาปัตยกรรมของโรงงานหลินไห่เก่าที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ก็เป็นสถาปัตยกรรมในช่วงเวลานี้เช่นกัน

ภาพที่ 2-10 สถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมรูปแบบสหภาพโซเวียตในสวนวัฒนธรรมสร้างสรรค์หนานจิงเฉินกวง 1865 (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 2-11 สถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมรูปแบบเบาเฮาส์ของเยอรมนีในเขตศิลปะ 798 (baijiahaohao.baidu.com/s?id=1630397395321138298)

4. ยุคแห่งสถาปัตยกรรมฟื้นฟูศตวรรษที่ 21

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ด้วยความสำคัญที่จูนให้กับวัฒนธรรมดั้งเดิมและความตระหนักถึงมรดกทางวัฒนธรรม สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมจึงเริ่มกลับคืนสู่สายตาของผู้คน ในยุคนี้ รูปแบบของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของจีนให้ความสนใจมากขึ้นในด้านวัสดุ สี สัน และรูปทรงของอาคาร โดยสะท้อนให้เห็นถึงความห่วงใยและการเคารพในมิติทางวัฒนธรรม และแสดงถึงจิตวิญญาณของการสืบทอดและนวัตกรรมในวัฒนธรรมจีน (Jia Lin, 2015)

ภาพที่ 2-12 พิพิธภัณฑ์ซูโจว (baike.baidu.com/item/苏州博物馆/1629584?fr=ge_ala)

แนวคิดเกี่ยวกับการปรับปรุงสถาปัตยกรรมโรงงานที่ถูกทิ้งร้าง

1. สถาปัตยกรรมโรงงานเก่า

“สถาปัตยกรรมโรงงาน” หมายถึง อาคารและโครงสร้างที่ใช้ในการผลิตทางอุตสาหกรรม รวมถึงโรงงาน โรงผลิต และสิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวข้อง เช่น โกดัง เตาลอมเหล็ก ปล่องไฟ โครงขาเลื่อน รางเลื่อน หอเก็บน้ำ และตู้แก๊ส เป็นต้น “เก่า” หมายถึงสิ่งของที่ล้าสมัย เปลี่ยนสี หรือผิดรูปเนื่องจากใช้งานเป็นเวลานาน “โรงงานเก่า” หมายถึงอาคารทางอุตสาหกรรมและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวข้องที่สร้างขึ้นในอดีตที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการใช้งานสมัยใหม่ได้อีกต่อไปและไม่มีการใช้งาน สถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมปรากฏตัวครั้งแรกในสหราชอาณาจักรในช่วง

กลางถึงปลายศตวรรษที่ 18 ในช่วงทศวรรษ 1950 ประเทศจีนเริ่มก่อสร้างสถาปัตยกรรม
อุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยประเภทของสถาปัตยกรรมโรงงานมีดังนี้

1.1 ประเภททั่วไป

สถาปัตยกรรมโรงงานทั่วไปหมายถึง อาคารหลายชั้นทั่วไปที่มีโครงสร้างแบบต่อ
ประสาน (Framing) เป็นรูปแบบที่มีความสามารถในการแบ่งการใช้งานออกเป็นส่วน ๆ พบได้ทั่วไป
ในโรงงานอุตสาหกรรมเบาและคลังสินค้า รูปแบบพื้นที่ทางสถาปัตยกรรมเช่นนี้มีห้องขนาดเล็ก มี
ความยืดหยุ่นดี และมีพื้นที่จำนวนมาก จึงเหมาะสำหรับการดัดแปลงเป็นร้านอาหาร ที่พักอาศัย
สำนักงาน สถานบันเทิง เป็นต้น

ภาพที่ 2-13 สถาปัตยกรรมโรงงานแบบทั่วไป (Chen Fei, 2023)

1.2 ประเภทช่วงกว้างและใหญ่

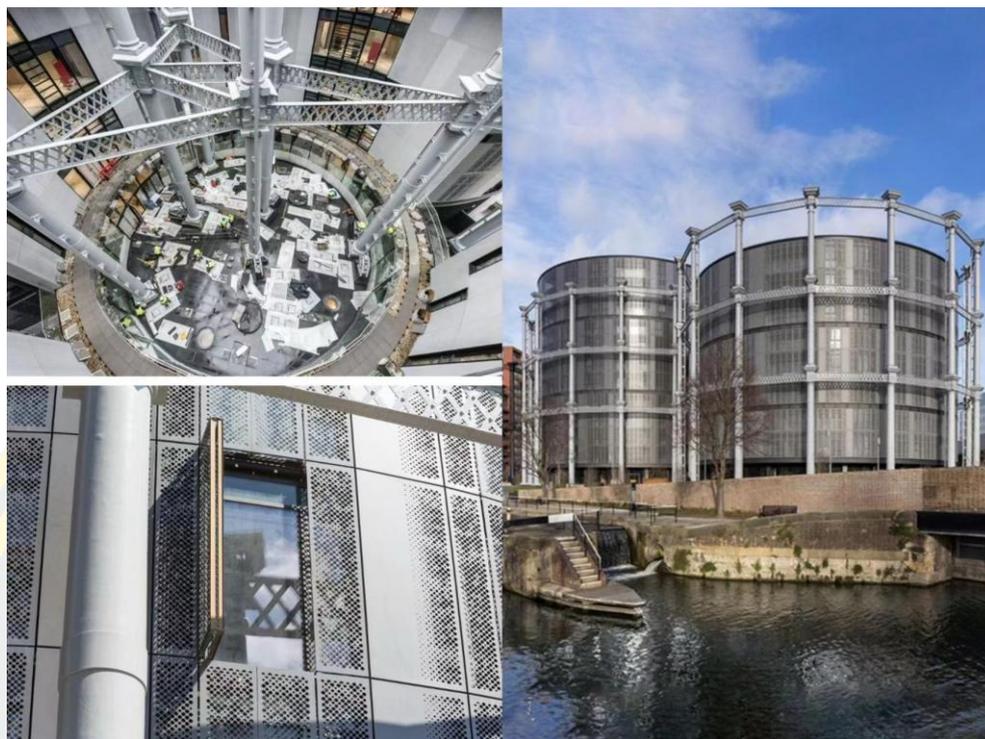
สถาปัตยกรรมโรงงานแบบช่วงกว้างและใหญ่จะสูงกว่าสถาปัตยกรรมโรงงานทั่วไป โดย
ส่วนใหญ่จะประกอบด้วยส่วนโค้งขนาดยักษ์ โครงเหล็ก และโครงแถว โครงสร้างมีความแข็งแรง เป็น
อาคารชั้นเดียว ทรงสูงและเปิดโล่ง มักมีการติดตั้งช่องรับแสง มีบริเวณประตูหน้าต่างขนาดใหญ่ พบ
มากในอุตสาหกรรมหนัก โกดังขนาดใหญ่ และสถานีรถไฟ ไซล์ลิตและรองรับเครื่องจักรอุตสาหกรรม
ขนาดใหญ่ เหมาะสำหรับการดัดแปลงเป็นห้างสรรพสินค้า โรงละคร พิพิธภัณฑสถาน และพื้นที่ขนาดใหญ่อื่น ๆ

ภาพที่ 2-14 สถาปัตยกรรมโรงงานแบบช่วงกว้างและใหญ่ (Chen Fei, 2023)

1.3 ประเภทเฉพาะ

เนื่องจากลักษณะเฉพาะของข้อกำหนดการผลิต ทำให้รูปลักษณ์ของโรงงานประเภทนี้แตกต่างจากโรงงานอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด เช่น ปล่องไฟ ถังแก๊ส หอทำความเย็น เป็นต้น รูปแบบสถาปัตยกรรมจะแตกต่างกันออกไป เหมาะสำหรับการดัดแปลงเป็นอาคารที่โดดเด่นของพื้นที่นั้น ๆ ตัวอย่างเช่น หอคอยแก๊สสามแห่งในคิงส์ครอสกรุงลอนดอนที่สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1867 ได้ถูกเปลี่ยนเป็นอพาร์ทเมนต์หรู โครงสร้างรูปไข่ของกรอบด้านนอกเหล็กหล่อยังคงอยู่และใช้บานประตูหน้าต่างโลหะสีเทาที่มีรูปวงเพื่อสร้างส่วนหน้าของผนังม่าน เป็นการได้รับแรงบันดาลใจจากรูปแบบการเคลื่อนไหวของกลไกนาฬิกาแบบดั้งเดิม วัสดุเหล็กและคอนกรีตดิบตัดกันอย่างชัดเจนกับความเบาและความซับซ้อนของพื้นที่ภายใน

ภาพที่ 2-15 สถาปัตยกรรมโรงงานประเภทเฉพาะ : หอคอยแก๊สสามแห่งในคิงส์ครอสกรุงลอนดอนที่มีการดัดแปลงเป็นอพาร์ทเมนต์หรู
(baijihao.baidu.com/s?id=1674627887703271500&wfr=spider&for=pc, 2020)

2. การปรับปรุงออกแบบ

“การปรับปรุงออกแบบ” หมายความว่า การดัดแปลงหรือเปลี่ยนแปลงของเดิมให้เหมาะสมกับความต้องการ ในทางสถาปัตยกรรม “การปรับปรุงออกแบบ” โดยทั่วไปหมายถึง การสร้างใหม่ โดยมุ่งเน้นไปที่การตอบสนองความต้องการด้านการทำงานใหม่ ๆ และปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยสามารถอ้างรูปแบบทางสถาปัตยกรรมดั้งเดิมได้ ในช่วงกลางถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 อิตาลีเป็นผู้นำด้านการปรับปรุงอาคารประวัติศาสตร์ ขอบเขตการคุ้มครองได้ขยายจากสถาปัตยกรรมของราชวงศ์หรือสถาปัตยกรรมทางศาสนาที่มีมูลค่าสูงในอดีตไปสู่สถาปัตยกรรมธรรมดา ๆ และผู้รับผิดชอบได้ขยายจากหน่วยงานของรัฐไปจนถึงองค์กรภาคประชาชน โดยเน้นไปที่คุณลักษณะทางสังคมและคุณค่าทางศิลปะของสถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์มากขึ้น และการปรับปรุงใหม่ก็จะมีพิจารณาจากภายใต้กฎหมายหลังทางสังคมในระดับมหภาค ในปีค.ศ. 1884 เมื่อดยุคเป็นประธานในการบูรณะวิหารน็อทร์-ตามแห่งปารีส ทรงเสนอทฤษฎี “ความเป็นอุดมคติทางสุนทรียภาพในการอนุรักษ์ (Stylistic Restoration)” โดยเชื่อว่าการคุ้มครองสถาปัตยกรรมทาง

ประวัติศาสตร์ควรเป็นไปตามแนวคิดดั้งเดิมของสถาปนิกและบูรณะอาคารให้สมบูรณ์ แต่นักโบราณคดีสมัยใหม่คิดว่า แนวคิดนี้ใช้ได้กับสถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ที่มีมูลค่าการอนุรักษ์สูงเท่านั้น ในอนาคต ทฤษฎีในสาขานี้จะมีแนวโน้มที่จะเพิ่มองค์ประกอบสมัยใหม่ในการคุ้มครองและการปรับปรุง ซึ่งการเปรียบเทียบระหว่างความเก่าและใหม่จะแสดงให้เห็นความถูกต้องและคุณลักษณะของยุคสมัยของสถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ได้ดีขึ้น และเนื่องจากข้อกำหนดการใช้งานที่แตกต่างกันของการปรับปรุง ทำให้ทิศทางและกลยุทธ์ในการปรับปรุงพื้นที่ภายในของสถาปัตยกรรมเดียวกันจึงแตกต่างกันเช่นกัน

“การปรับปรุงการออกแบบ” ในงานวิจัยนี้หมายถึง การรักษาโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมและคุณลักษณะของโรงงานเก่า การเพิ่มองค์ประกอบการออกแบบที่ทันสมัย การเปลี่ยนแปลงการใช้งาน การปรับปรุงและเปลี่ยนให้สถาปัตยกรรมเดิมกลายเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมสถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ไว้เท่านั้น แต่ขณะเดียวกันก็ตอบสนองความต้องการด้านการใช้งานใหม่ ๆ ด้วย

2.1 คุณค่าของพื้นที่โรงงานที่ถูกทิ้งร้าง

คุณค่าของมรดกทางอุตสาหกรรมสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ คุณค่าทางตรงและคุณค่าทางอ้อม คุณค่าทางตรงประกอบด้วยคุณลักษณะทางวัตถุ คุณลักษณะทางธรรมชาติ และคุณลักษณะทางวัฒนธรรม ส่วนคุณค่าทางอ้อม หมายถึง คุณค่าทางเศรษฐกิจ คุณค่าทางนิเวศวิทยา และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม โดยการประเมินคุณค่าของการอนุรักษ์และการนำมรดกทางอุตสาหกรรมกลับมาใช้ใหม่นั้นขึ้นอยู่กับคุณค่าทางประวัติศาสตร์ คุณค่าทางวัฒนธรรม คุณค่าทางสังคม คุณค่าทางวิทยาศาสตร์ คุณค่าทางศิลปะ และมูลค่าทางเศรษฐกิจเป็นหลัก (Gui Pingfei, Huang Hua, 2020)

(1) คุณค่าทางประวัติศาสตร์: พื้นที่โรงงานร้างเป็นผลลัพธ์ที่หลงเหลือจากการพัฒนาประวัติศาสตร์ของมนุษย์มาอย่างยาวนาน เป็นสื่อกลางของประวัติศาสตร์อุตสาหกรรม รูปลักษณ์ภายนอกที่เป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่โรงงานร้าง อาคารหรือสิ่งก่อสร้างทางอุตสาหกรรมเก่า เช่น หอก ลั่น ท่อขนส่ง ปล่องไฟ รูปลักษณ์และรูปร่างที่เป็นเอกลักษณ์เหล่านี้ได้ถ่ายทอดข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของการผลิตทางอุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี พื้นที่โรงงานร้างทำให้เราเห็นถึงความพยายามของผู้คนในการพัฒนาประวัติศาสตร์อุตสาหกรรม ซึ่งการปรับปรุงและการอนุรักษ์พื้นที่โรงงานร้างจะทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของอุตสาหกรรมสามารถส่งต่อไปยังคนรุ่นหลังได้

(2) คุณค่าทางวัฒนธรรม: หนึ่งในคุณค่าทางวัฒนธรรมเกิดจากพื้นที่โรงงานร้างคือจิตวิญญาณของการผลิตทางอุตสาหกรรม ความสามัคคีและความร่วมมือในการผลิตภาคอุตสาหกรรม วัฒนธรรมองค์กรแห่งความรักและความทุ่มเทในการทำงาน

(3) คุณค่าทางสังคม: การเปลี่ยนพื้นที่อุตสาหกรรมให้เป็นพิพิธภัณฑ์ อุทยานภูมิทัศน์ สวนสาธารณะ พื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ไม่เพียงแต่สามารถรักษาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของพื้นที่อุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ยังทำให้เกิดโอกาสในการจ้างงานแก่ประชาชนในท้องถิ่น และลดแรงกดดันในการหางาน อีกทั้งเป็นการยกระดับคุณค่าทางสังคมให้กับพื้นที่อุตสาหกรรม ขณะเดียวกัน การพัฒนาการผลิตทางอุตสาหกรรมก็สะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาสังคมมนุษย์ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และอุดมการณ์ ซึ่งภาพที่สะท้อนให้เห็นการพัฒนาสังคมทั้งหมดก็คือ การพัฒนาการผลิตทางอุตสาหกรรม

(4) คุณค่าทางวิทยาศาสตร์: การพัฒนาอุตสาหกรรมจำเป็นต้องมีการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขั้นสูงเพื่อรองรับ วัตถุประสงค์ที่ใช้ในการผลิตทางอุตสาหกรรม เทคโนโลยีการผลิตทางอุตสาหกรรม และ อุปกรณ์การผลิตทางอุตสาหกรรมล้วนแสดงถึงระดับการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของสังคมในขณะนั้น

(5) คุณค่าทางศิลปะ: พื้นที่โรงงานสำหรับการผลิตทางอุตสาหกรรมเป็นพื้นที่เปิดโล่ง และมีโครงสร้างที่ปลอดภัย นอกจากนี้ ยังมีคุณลักษณะของศิลปะบางประเภทด้วย เช่น อาคารโรงงานสไตล์ศิลปะเบาเฮาส์ใน 798 อาร์ต โซน กรุงปักกิ่ง

(6) คุณค่าทางเศรษฐกิจ: ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของพื้นที่อุตสาหกรรมในเมืองได้ย้ายจากพื้นที่ชายขอบของเมืองมาเป็นพื้นที่ใจกลางของเมือง และมูลค่าทางเศรษฐกิจของที่ดินโรงงานยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการคุ้มครองและการนำพื้นที่โรงงานร้างกลับมาใช้ใหม่สามารถสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจได้มากขึ้น พื้นที่โรงงานร้างมีความสำคัญอย่างมากในกระบวนการฟื้นฟูเมือง ขณะเดียวกันก็มีศักยภาพอย่างมากในการปรับปรุงและนำกลับมาใช้ใหม่ (Zhang Jian, 2007)

2.2 คุณลักษณะของพื้นที่โรงงานที่ถูกทิ้งร้าง

(1) การดำรงอยู่อย่างแท้จริง กล่าวคือ เป็นพื้นที่ที่มีอยู่จริงที่หลงเหลือจากประวัติศาสตร์ (Wang Lei, 2013) หลงเหลือจากการพัฒนาของสังคมมนุษย์ มีจริง จับต้องได้ และไม่สามารถคัดลอกหรือเคลื่อนย้ายได้

(2) ความไม่สมบูรณ์ หมายถึง หลังจากผ่านไปหลายทศวรรษหรือหลายร้อยปี คุณลักษณะของแหล่งมรดกทางอุตสาหกรรมได้สูญเสียความยิ่งใหญ่ไป พร้อมกับยังมีความทรุดโทรมลงหลังจากไม่ได้ใช้งานเป็นเวลานาน

(3) ไม่สามารถสร้างใหม่ได้ หมายถึง พื้นที่โรงงานร้างไม่สามารถสร้างขึ้นใหม่ได้ เมื่อถูกทำลายก็จะหายไป แม้ว่าจะได้รับการฟื้นฟูตามรูปลักษณะดั้งเดิม แต่ก็จะไม่เป็นสถานที่เดิมที่ได้รับการผลิตทางอุตสาหกรรมอีกต่อไป

(4) ความต่อเนื่องทางวัฒนธรรม หมายถึง พื้นที่โรงงานร้างเปรียบเสมือนกับพยานของการผลิตทางอุตสาหกรรมและวิถีชีวิตของผู้คน ได้ผ่านช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน

อารยธรรมของมนุษย์จนถึงตอนนี้ นั่นคือการพัฒนาที่ยิ่งใหญ่ของสังคมอุตสาหกรรมซึ่งมีผลกระทบอย่างมากต่อประวัติศาสตร์และการผลิตทางอุตสาหกรรมและวิถีชีวิตในปัจจุบัน ได้กลายเป็นวัฒนธรรมอุตสาหกรรมที่มีเอกลักษณ์ในกระบวนการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การอนุรักษ์พื้นที่อุตสาหกรรมคือการอนุรักษ์อารยธรรมอุตสาหกรรมที่มีอยู่ เป็นการอนุรักษ์บริบททางประวัติศาสตร์ของการพัฒนาสังคมเชิงอุตสาหกรรมของมนุษย์ (Wang Yifan, 2020)

2.3 รูปแบบการอนุรักษ์พื้นที่โรงงานที่ถูกทิ้งร้าง

(1) รูปแบบการอนุรักษ์แบบพิพิธภัณฑ์ทางอุตสาหกรรม คือการนำพื้นที่โรงงานร้าง เครื่องมือและอุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม เทคโนโลยีการผลิตทางอุตสาหกรรมที่อยู่บนพื้นที่อุตสาหกรรมทั้งหมดมาใช้เป็นวัตถุในนิทรรศการเพื่อให้ผู้คนได้เข้ามาเยี่ยมชม ซึ่งรูปแบบการอนุรักษ์นี้สามารถก้าวข้ามข้อจำกัดของเวลาและพื้นที่ ทำให้ผู้คนสามารถกลับไปสู่ยุคการผลิตทางอุตสาหกรรมและสัมผัสถึงสภาพแวดล้อมทางประวัติศาสตร์ของยุคสมัยได้

(2) รูปแบบการพัฒนาแบบผสม รูปแบบการอนุรักษ์นี้ผสมผสานการอนุรักษ์พื้นที่โรงงานร้างเข้ากับการท่องเที่ยวและการพาณิชย์ เปลี่ยนพื้นที่โรงงานร้างให้เป็นพื้นที่จذبผู้ใช้สอยสำหรับนักท่องเที่ยวที่มีแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมอุตสาหกรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ

(3) รูปแบบการอนุรักษ์แบบพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ รูปแบบการอนุรักษ์นี้สามารถเพิ่มบรรยากาศที่สร้างสรรค์ให้กับพื้นที่โรงงานร้าง ซึ่งจะไม่เพียงแต่เป็นการอนุรักษ์พื้นที่ทางอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์อีกด้วย (Li Yizhe, 2014)

ทั่วโลกมีกรณีศึกษาเกี่ยวกับการอนุรักษ์และการปรับปรุงพื้นที่โรงงานร้างเป็นจำนวนมาก เช่น อุทยานก๊าซที่เปลี่ยนจากโรงงานก๊าซในเมืองซีแอตเทิล รัฐวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา) โดยในระหว่างกระบวนการปรับปรุง นักออกแบบไม่เพียงแต่รักษาโบราณวัตถุทางอุตสาหกรรมดั้งเดิมไว้เท่านั้น แต่ยังใช้วิธีการออกแบบภูมิทัศน์เพื่อเพิ่มความเขียวชอุ่ม รวมถึงสนามหญ้าขนาดใหญ่ ต้นไม้ให้ร่มเงา และภูมิทัศน์ อื่น ๆ เพื่อให้กลายเป็นพื้นที่พักผ่อนและความบันเทิงสำหรับผู้คน ในปัจจุบัน อุทยานก๊าซแห่งนี้ได้กลายเป็นพื้นที่พบปะสาธารณะ ซึ่งไม่เพียงแต่กลายเป็นสถานที่ให้ผู้คนย้อนนึกถึงบรรยากาศการผลิตของโรงงานแก๊สในยุคการผลิตทางอุตสาหกรรมที่ผ่านมา แต่ยังเป็นพื้นที่สีเขียวในท้องถิ่นที่น่าสนใจที่สุดแห่งหนึ่งอีกด้วย

ภาพที่ 2-16 อุทยานก๊าซ เมืองซีแอตเทิล รัฐวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา

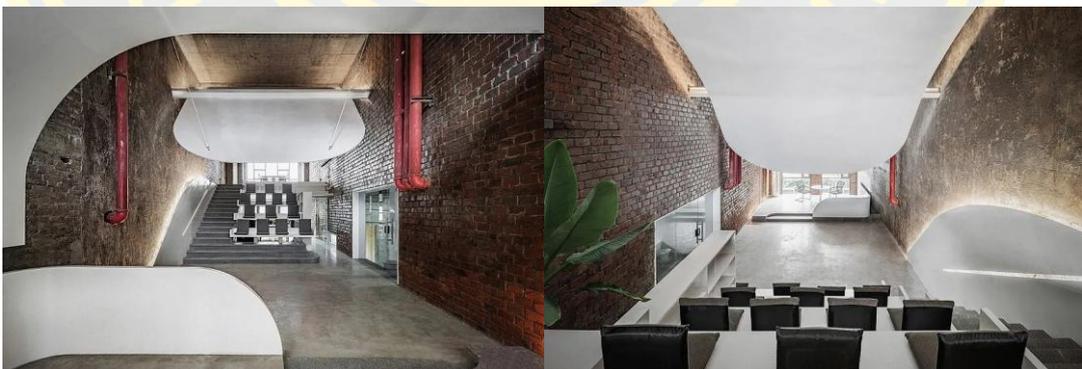
([huaban.com/pins/289437878](https://www.huaban.com/pins/289437878))

ชุมชนศิลปะและวัฒนธรรมอยู่ฮันเหลียงโฮวไฮ่วฝางซึ่งคล้ายกับสถานการณ์ปัจจุบันของโรงงานเก่าหลินไห่เดิมเป็นสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าในทศวรรษ 1960 มีวิหังพีซที่รกร้าง อาคารที่ทรุดโทรม และการระบายน้ำที่ไม่ดีได้สร้างปัญหาให้กับ “ที่ดินบราวน์ฟิลด์ (brownfields)” ในเมืองแห่งนี้ โดยในกระบวนการปรับปรุงและออกแบบใหม่ไม่มีทุยทิ้งหรือสร้างใหม่ แต่จะเป็นการปรับปรุงที่ยังคงทำให้ผู้คนที่ยังพื้นที่แห่งนี้ยังคงรู้สึกได้ราวกับว่าพวกเขาได้กลับไปสู่วัยเด็กของตนเอง โดยยังคงรักษาความรู้สึกใกล้ชิดและระยะห่างไว้ และเมื่อมองดูอย่างละเอียดจะพบว่า พื้นที่ดังกล่าวอยู่ในบริบทของศิลปะร่วมสมัย ระยะห่างที่เกิดจากความต่างนี้และบริบทที่ต่อเนื่องของพื้นที่โรงงานสามารถให้แนวทางใหม่ในการฟื้นฟูเมืองที่เข้มแข็งในปัจจุบัน

ภาพที่ 2-17 ชุมชนศิลปะและวัฒนธรรมอุ้งฉลามเหล็กไฮวไฮวฝาง (Fei Chen,2023)

โรงงานการพิมพ์ฉิ่งที่สร้างขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1930 อุตสาหกรรมเบาไม่ได้ทิ้งร่องรอยไว้มากมายในตัวโรงงาน สถาปัตยกรรมหลังเดิมดูเหมือนบ้านหยาบ ๆ แบบดั้งเดิม ในระหว่างกระบวนการปรับปรุงและออกแบบ สถาปัตยกรรมแห่งหนึ่งได้รับการจัดสรรพื้นที่อันเป็นเอกลักษณ์ มีการนำพื้นที่บางส่วนมาปรับปรุงเป็นโรงละครหรือห้องประชุมขนาดเล็ก ทีมออกแบบได้สร้างแบบจำลองขึ้นมาใหม่ โดยที่ยังคงรักษารูปแบบของสถาปัตยกรรมเดิมไว้ มีการแขวนฉากขนาดยักษ์อยู่เหนือศีรษะ ในยุคที่ผู้คนก้มมองโทรศัพท์ สิ่งนี้อาจจะสามารถรักษาโรคกระดูกสันหลังส่วนคอของคนร่วมสมัยได้

ภาพที่ 2-18 โรงงานการพิมพ์ฉิ่ง (Fei Chen,2023)

โดยสรุป โรงงานที่ถูกทิ้งร้างหมายถึง พื้นที่ที่ผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการผลิตทางอุตสาหกรรมต่าง ๆ ทั้งและไม่มีการใช้งาน มีคุณค่าทางอารมณ์เชิงบวก ดังนั้น ในการปรับปรุงและออกแบบโรงงานเก่าหลินไห่เมืองไท่โจวในงานวิจัยนี้จึงต้องวางแผนสถาปัตยกรรมโรงงานอุตสาหกรรมเก่าให้สอดคล้องกับรูปแบบและลักษณะของสถาปัตยกรรมและวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์

3. แนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

ปัจจุบันยังไม่มีคำจำกัดความอย่างเป็นทางการที่เป็นเอกภาพสำหรับแนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ โดยทั่วไปแล้ว อุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์จำนวนมากมักรวมตัวกันในภูมิภาคหนึ่งและมีจำนวนมากในระดับหนึ่ง จนก่อให้เกิดอิทธิพลขนาดเล็ก ๆ ต่อมาภายใต้การสนับสนุนและคำแนะนำของรัฐบาล ภูมิภาคนี้จะถูกควบคุมผ่านกฎและข้อบังคับต่างๆ และจะกลายเป็นพื้นที่ทำงานที่ซับซ้อนที่ผสมผสานทั้งการผลิต การบริโภค และการพักผ่อนเข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งพื้นที่นี้เรียกว่า “พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์” (Lou Xiaoyan, 2013)

ธุรกิจในพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์โดยทั่วไปเป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยวัตถุประสงค์หลักของธุรกิจในพื้นที่คือเพื่อพัฒนา ผลิต จัดแสดง และจำหน่ายผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมสร้างสรรค์ จัดให้มีสภาพแวดล้อมพื้นที่ที่ดีสำหรับกิจกรรมการสร้างสรรคทางศิลปะของศิลปิน และเปิดโอกาสให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวโดยรอบได้มีโอกาสสัมผัสใกล้ชิดกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ อีกทั้งยังสามารถเป็นพื้นที่ที่อยู่อาศัยสำหรับศิลปินจำนวนมากที่เพิ่งเริ่มต้นหรือมีชื่อเสียงน้อยและมีรายได้ที่ยังไม่มั่นคง นอกจากนี้ยังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างศิลปินกับพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ใกล้ชิดยิ่งขึ้นอีกด้วย (Zuo Yingnian, 2013)

ย่านโซโฮ สหรัฐอเมริกา

ย่านศิลปะ 789 กรุงเทพมหานคร

ย่านรุห์ร ประเทศเยอรมนี

ย่านเถียนจื่อฝาง นครเชียงใหม่

ภาพที่ 2-19 พื้นที่มรดกทางอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ทั่วโลก (Chen Fei, 2023)

พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์มีคุณลักษณะ 3 ประการดังต่อไปนี้

(1) หัวใจสำคัญของพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์คือความคิดสร้างสรรค์ พื้นที่นี้เป็นช่องทางสำหรับการผลิตและการค้าผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้ทำงานด้านสร้างสรรค์ในพื้นที่ได้มีพื้นที่ในการโต้ตอบกับผู้ที่ทำงานด้านเดียวกันคนอื่น ๆ และสื่อสารพูดคุย แลกเปลี่ยนร่วมกันเพื่อหาแรงบันดาลใจ

(2) พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์เป็นสถานที่เอื้อเฟื่องประสงค์แบบผสมผสาน ซึ่งผู้คนสามารถเข้ามาพักผ่อนหย่อนใจ สร้างความบันเทิง พบปะพูดคุย ซื่อปึง และที่สำคัญที่สุดคือการสัมผัสกับบรรยากาศของความเป็นศิลปะ

(3) อุตสาหกรรมต่าง ๆ ในพื้นที่นี้ส่งเสริมซึ่งกันและกันทำให้กลายเป็นห่วงโซ่อุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่สมบูรณ์ ซึ่งเป็นการผสมผสานการผลิตและการบริโภคเข้าไว้ด้วยกัน ขณะเดียวกัน เพื่อเป็นพื้นที่ให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่ดียิ่งขึ้น จึงต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการบริการขั้นพื้นฐานที่ครบถ้วนอีกด้วย

โดยสรุป สี่กลางของพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์คือการบูรณาการตลาดวัฒนธรรม ศิลปะ และเศรษฐกิจเข้าด้วยกัน ในการออกแบบและปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่ จะมีการปรับปรุงการออกแบบของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าให้กลายเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ เป็นการนำความทรงจำทางอุตสาหกรรมมาปรับเปลี่ยนเป็นความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม จากพื้นที่เก่าไปสู่สถานที่สำคัญใหม่ ๆ เป็นการบรรลุผลถึงการบูรณาการและการปะทะกันทางวัฒนธรรมข้ามยุคสมัย

4. แนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์จากแหล่งมรดกทางอุตสาหกรรม

พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ทางอุตสาหกรรมเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานของการอนุรักษ์และการปรับปรุงแหล่งมรดกทางอุตสาหกรรม โดยพื้นที่ประเภทนี้จะใช้ประโยชน์จากอาคารอุตสาหกรรมแบบเปิดขนาดใหญ่ที่หลงเหลือจากการผลิตภาคอุตสาหกรรมอย่างเต็มที่ ซึ่งจะได้รับการออกแบบอย่างมีจุดมุ่งหมายและตรงเป้าหมายตามความต้องการ โดยพื้นที่ทางสถาปัตยกรรมส่วนใหญ่จะถูกแบ่งตามอาคารอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง และพื้นที่ใช้สอยของอาคารอุตสาหกรรมเก่าก็จะถูกดัดแปลง พื้นที่ทั้งหมดจะมีความยืดหยุ่นและมีบรรยากาศทางวัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่แข็งแกร่ง และเนื่องจากพื้นที่ประเภทนี้เป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่ได้รับการปรับปรุงบนพื้นฐานของพื้นที่ทางอุตสาหกรรม จึงทำให้มีความทรงจำอันยาวนานเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของอุตสาหกรรม ซึ่งบรรยากาศทางประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นจากการตกตะกอนและการสะสมของกาลเวลาก็ได้กลายเป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่สุดที่ทำให้พื้นที่ประเภทนี้แตกต่างจากพื้นที่ทางวัฒนธรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ และพื้นที่ประเภทนี้จะสามารถทำให้ผู้คนเดินทางผ่านกาลเวลา รู้สึกถึงความคิดถึงของประวัติศาสตร์ กลับสู่ยุคประวัติศาสตร์ที่คุ้นเคยและสำคัญ และสัมผัสถึงชีวิตการผลิตทางอุตสาหกรรมที่ได้สูญหายไปแล้วได้ นอกจากนี้ พื้นที่ประเภทนี้ไม่เพียงแต่ตอบสนองความ

ต้องการของกลุ่มอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์เท่านั้น แต่ยังมีบรรลุวัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์คุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของพื้นที่อุตสาหกรรมอีกด้วย

พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่เป็นมรดกทางอุตสาหกรรมที่มีคุณลักษณะพื้นฐานและหน้าที่ของพื้นที่สร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมทั่วไป ขณะเดียวกัน พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่เป็นมรดกทางอุตสาหกรรมจะแตกต่างจากพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ทั่วไป โดยจะมีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเองมีคือ (Qian Danqing, 2013)

(1) ค่าเช่าต่ำ: พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่ตั้งอยู่ในแหล่งมรดกทางอุตสาหกรรมจะตั้งอยู่บนพื้นที่รกร้างทางอุตสาหกรรมที่หลงเหลือจากประวัติศาสตร์ ค่าเช่าในสถานที่เหล่านี้จะต่ำกว่าพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ มาก ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดธุรกิจทางวัฒนธรรมสร้างสรรค์ขนาดเล็กและขนาดกลางเข้ามา

(2) ความเปิดรับต่อวัฒนธรรมที่หลากหลาย: คนทำงานด้านวัฒนธรรมสร้างสรรค์ในพื้นที่ชอบสิ่งแปลกใหม่ รักศิลปะ และมีความต้องการต่อสภาพแวดล้อมโดยรอบ และมีความสามารถในการยอมรับและเปิดรับสิ่งใหม่ ๆ อาคารอุตสาหกรรมแบบเปิดขนาดใหญ่ที่หลงเหลือสามารถให้พื้นที่สร้างสรรค์ที่ยืดหยุ่นแก่ผู้ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมสร้างสรรค์ ตลอดจนโครงสร้างทางอุตสาหกรรมที่มีรูปทรงเป็นเอกลักษณ์ก็สามารถให้แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์แก่พวกเขาได้เช่นกัน

(3) อาคารอุตสาหกรรม “เล็กแต่เต็มไปด้วยประโยชน์” ในช่วงที่ยังมีการผลิตภาคอุตสาหกรรม เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการในการพัฒนาอุตสาหกรรม การก่อสร้างโรงงานและคลังสินค้าจึงมีลักษณะค่อนข้างกระจุกตัว ซึ่งการปรับปรุงพื้นที่นี้ให้เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์จะพื้นที่แต่ละส่วนเชื่อมโยงเข้าหากัน ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงคุณลักษณะที่ว่า “เล็กแต่เต็มไปด้วยประโยชน์” ซึ่งได้สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์อย่างมาก

(4) บรรยากาศทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่แข็งแกร่ง คุณลักษณะทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเชิงอุตสาหกรรมในพื้นที่นี้อาจกลายเป็นแนวคิดหรือเนื้อหาในการสร้างสรรค์ส่วนบุคคลหรือสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมสร้างสรรค์ได้ อาคารอุตสาหกรรมเก่าและประวัติศาสตร์ทางอุตสาหกรรมและสามารถดึงดูดนักสร้างสรรค์ให้เข้ามาและอาจกลายเป็นพื้นที่รวมตัวของคนทำงานด้านวัฒนธรรมสร้างสรรค์ คนทำงานด้านวัฒนธรรมสร้างสรรค์สามารถปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง ตลอดจนเครื่องมือและอุปกรณ์ทางอุตสาหกรรมผ่านเทคนิคการออกแบบบางอย่างแล้วสร้างเป็นภูมิทัศน์ร่วมสมัยที่คุ้นเคยได้ สิ่งนี้สามารถกระตุ้นความทรงจำทางประวัติศาสตร์ของผู้คนในยุคอุตสาหกรรม และทำให้พื้นที่ทาง

วัฒนธรรมสร้างสรรค์เป็นสื่อกลางของผู้คนในการสื่อสารกับยุคสมัยประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมที่เฉพาะเจาะจงได้

โดยสรุป โรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมและมีรูปแบบทางสถาปัตยกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ การปรับปรุงสถาปัตยกรรมโรงงานที่ไม่ได้ใช้งานและที่ถูกทิ้งร้างให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ แล้วเพิ่มเติมวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นเข้าไปจะเป็นการทำให้โรงงานแห่งนี้สามารถดำเนินงานอย่างแข็งแกร่ง อีกทั้งยังเป็นการมอบพื้นที่ทางวัฒนธรรมใหม่และพื้นที่ในการสื่อสารแลกเปลี่ยนแก่ผู้คน อีกทั้งยังทำให้เกิดการนำทรัพยากรทางอุตสาหกรรมในโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างกลับมาใช้ใหม่ ไม่เพียงแต่เป็นการรับประกันการรักษาวัฒนธรรมอุตสาหกรรมในระยะยาวเท่านั้น แต่ยังเป็นการอัดฉีดพลังชีวิตใหม่ ๆ อีกด้วย

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีการฟื้นฟูเมือง

การต่ออายุเมืองเป็นการฟื้นฟูและการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นของพื้นที่ในเมืองที่ไม่เหมาะสมกับการพัฒนาเมืองในยุคใหม่ คุณค่าทางวัฒนธรรมของแหล่งอุตสาหกรรมและพื้นที่การผลิตแบบเปิดทำให้เกิดมุมมองใหม่สำหรับการฟื้นฟูอาคารอุตสาหกรรมในเมือง การพัฒนาเมืองในยุคใหม่มาพร้อมกับการขยายตัวของศูนย์กลางเมือง ซึ่งทำให้อุตสาหกรรมแบบดั้งเดิมจะมีเป้าหมายที่ไม่ตรงกับจุดยืนของเมืองในยุคใหม่อีกต่อไป อาคารอุตสาหกรรมเก่าดั้งเดิมที่ครอบครองที่ดินอันล้ำค่าในใจกลางเมืองแต่ไม่สามารถนำผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมาสู่เมืองได้ ซึ่งกระบวนการฟื้นฟูและปรับปรุงใหม่ได้เปลี่ยนจากการรื้อถอนเพื่อการสร้างใหม่ในอดีตมาเป็นการพัฒนาเพื่อการอนุรักษ์ในปัจจุบัน

การฟื้นฟูเมืองส่งผลกระทบต่อกระบวนการพัฒนาเมืองทั้งหมด วิธีการฟื้นฟูเมืองสมัยใหม่มี 5 วิธีหลัก ได้แก่ การอนุรักษ์ การบูรณะ การปรับปรุง การแก้ไข และการสร้างใหม่

(1) การอนุรักษ์ เป็นการอนุรักษ์อาคารอุตสาหกรรมและมรดกทางวัฒนธรรมทางอุตสาหกรรม วิธีการนี้ค่อนข้างเป็นวิธีการแบบดั้งเดิมและไม่สามารถเปลี่ยนรูปแบบการใช้งานและเพิ่มมูลค่าของพื้นที่ได้

(2) การบูรณะ เป็นการใช้เทคโนโลยีและวัสดุที่ทันสมัยในการซ่อมแซมและฟื้นฟูอาคารอุตสาหกรรมบนพื้นฐานของการอนุรักษ์ ซึ่งไม่เพียงแต่จะช่วยรักษาวัฒนธรรมอุตสาหกรรมและความทรงจำของยุคสมัยเท่านั้น แต่ยังช่วยยืดอายุการใช้งานของอาคารอุตสาหกรรมอีกด้วย

(3) การปรับปรุง เป็นการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับตามความต้องการของตลาดเพื่อเปลี่ยนรูปแบบการใช้งานและทำให้เกิดการนำพื้นที่การผลิตกลับมาใช้ใหม่บนพื้นฐานของการรักษาโครงสร้างหลักของอาคารอุตสาหกรรมเดิมไว้

(4) การแก้ไข เป็นการปรับปรุงใหม่ให้มีความเหมาะสมต่อการจัดการและปรับปรุงอย่างครอบคลุม โดยการแก้ไขจะต้องนำส่วนที่ไม่เหมาะกับการพัฒนาออกและนำรูปแบบการบริการใหม่ ๆ เข้ามา เพื่อให้เกิดการดำเนินงานในพื้นที่ แต่บางครั้งก็อาจจะเผชิญกับสถานการณ์ที่ทั้งสิ่งเก่าที่อยู่เดิม และสิ่งใหม่ที่เข้ามาไม่สอดคล้องกัน ส่งผลให้ไม่สามารถพัฒนาร่วมกันได้

(5) การสร้างใหม่ เป็นวิธีการต่ออายุที่เร็วที่สุด ง่ายที่สุด และครอบคลุมที่สุด แต่การสร้างใหม่จะนำไปสู่การสูญเสียมรดกทางวัฒนธรรมทางอุตสาหกรรม การล่มสลายของอารยธรรม อุตสาหกรรม การสิ้นเปลืองทรัพยากร และมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งถึงแม้ว่ามันจะสามารถเปลี่ยนรูปลักษณะโดยรวมของเมืองได้ แต่มันก็ส่งผลเสียมากกว่าผลดี

การปรับปรุงการออกแบบโรงงานอุตสาหกรรมเก่าหลินไห่ที่ถูกทิ้งร้างในการศึกษานี้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการปรับปรุงเมือง สถาปัตยกรรมภายในโรงงานที่ไม่ได้ใช้งานหรือถูกทิ้งร้าง ถนนรอบ ๆ โรงงาน และสภาพแวดล้อมทางนิเวศน์วิทยาในเมืองที่อยู่ติดกัน และภูมิทัศน์ทางนิเวศน์ที่ไม่มีการจัดการภายในโรงงานไม่สามารถตามทันการพัฒนาโดยรวมของเมืองได้ เพราะฉะนั้นวัตถุที่ล้ำสมัยเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงและพัฒนา ซึ่งในการปรับปรุงการออกแบบก็ยังคงต้องรักษาชิ้นส่วนที่มีคุณค่าไว้ ส่วนชิ้นส่วนที่ล้ำสมัยจะต้องถูกรื้อถอน แล้วเติมชีวิตใหม่เข้าไปและมอบความทรงจำใหม่ให้กับเมือง

2. ทฤษฎีการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนหมายความว่าในกระบวนการพัฒนา เราไม่เพียงต้องตอบสนองความต้องการของคนร่วมสมัยเพื่อชีวิตทางสังคมเท่านั้น แต่ยังคงแน่ใจว่าการพัฒนาที่จำเป็นสำหรับคนรุ่นหลังในอนาคตจะไม่ถูกทำลายด้วย และต้องมีการรับประกันการพัฒนาร่วมกันที่ยุติธรรมและยั่งยืนในระหว่างการพัฒนา ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นทฤษฎีสำคัญที่ควรปฏิบัติตามในการปรับปรุงและอาคารโรงงานอุตสาหกรรมเก่ากลับมาใช้ใหม่ เป็นพื้นฐานทางทฤษฎีสำหรับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและการต่ออายุโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง ในการปรับปรุงอาคารอุตสาหกรรมเก่าเราต้องปฏิบัติตามหลักการทางทฤษฎีของการพัฒนาที่ยั่งยืน ดำเนินการปรับปรุงและก่อสร้างอาคารเก่าตามสมควรเพื่อยืดอายุการใช้งานของอาคาร ปรับปรุงอาคารเหล่านั้นบนพื้นฐานของการอนุรักษ์และรักษาภูมิทัศน์ทางนิเวศดั้งเดิมไว้ เพื่อลดการสูญเสียทางเศรษฐกิจและการสิ้นเปลืองทรัพยากร ซึ่งหลังจากที่มีการปรับปรุงใหม่ พื้นที่อาคารของโรงงานอุตสาหกรรมจะถูกแบ่งใหม่และพื้นที่ที่แบ่งมีหน้าที่การใช้งานที่แตกต่างกัน เช่น สามารถใช้สำหรับการจัดเลี้ยง การพาณิชย์ สำนักงาน พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นการทำให้อาคารโรงงานอุตสาหกรรมเก่าเกิดคุณค่าในกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่

ในกระบวนการปรับปรุงและออกแบบโรงงานเก่าหลินไห่ใหม่นี้จะมีการดำเนินการตามทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยจะปรับปรุงให้สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 เป็นพื้นที่วัฒนธรรม

สร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ โดยในระหว่างการวางแผนการทำงานจะมีการเลือกการใช้ประโยชน์ของพื้นที่ที่เหมาะสมกับตำแหน่งที่ตั้งของโรงงานหมายเลข 12 และผสมผสานเข้ากับการออกแบบโครงสร้างอาคารแบบการนำกลับมาใช้ใหม่

3. ทฤษฎีตัวเร่งปฏิกิริยาในเมือง (Urban Catalyst Theory)

“Catalyst” หรือ “ตัวเร่งปฏิกิริยา” หมายถึงแนวคิดทางเคมี ซึ่งหมายถึงสารที่ใช้ในปริมาณเล็กน้อยเพื่อทำให้การเปลี่ยนแปลงหรือเร่งความเร็วของปฏิกิริยาทางเคมี โดยที่สารนี้จะไม่ใช้พลังงานของตัวเองในกระบวนการ ทั้งนี้ในทางเคมี สารเร่งปฏิกิริยาจะไม่ถูกใช้หรือสูญหายไป ในกระบวนการเกิดปฏิกิริยา นอกจากนี้ คำนี้ยังได้รับการขยายความหมายให้ครอบคลุมถึงสิ่งที่สามารถเร่งการเกิดของเหตุการณ์หรือกระบวนการบางอย่างได้ แต่จะไม่ถูกใช้หรือไม่ถูกกระทบจากผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น (Jin Guangjun, 2006)

สถาปนิกชาวอเมริกัน เวย์น ออทู (Wayne Attoe) และ แดน โลแกน (Don Logan) ได้ตีพิมพ์หนังสือชื่อ “สถาปัตยกรรมเมืองในอเมริกา—ตัวเร่งปฏิกิริยาของการออกแบบเมือง” ในช่วงทศวรรษที่ 1980 นี้เป็นครั้งแรกที่มีการนำเสนอแนวคิด “ตัวเร่งปฏิกิริยาเมือง” ซึ่งตัวเร่งปฏิกิริยาเมืองหมายถึง ปฏิกิริยาที่เชื่อมโยงกันในกระบวนการสร้างเมือง ซึ่งสิ่งที่มีอิทธิพลในการควบคุมและรักษาเมืองในกระบวนการนี้อาจเป็นสถาปัตยกรรม หน่วยพื้นที่ พื้นที่เปิดโล่ง หรือแม้กระทั่งประติมากรรม เช่น แก้วในสวนสาธารณะ หากในการออกแบบเมืองมีตัวเร่งปฏิกิริยาที่ดีก็จะนำไปสู่การพัฒนาเมืองที่ดียิ่งขึ้น ในหนังสือของเวย์น ออทู (Wayne Attoe) และ แดน โลแกน (Don Logan) มีการเน้นว่าตัวเร่งปฏิกิริยาในเมืองส่วนใหญ่หมายถึงสถาปัตยกรรม ซึ่งสถาปัตยกรรมเหล่านี้มีคุณค่าในการสร้างสรรค์แผนการจัดการเมืองที่นำมาซึ่งผลกระทบเชิงบวกในรูปแบบของปฏิกิริยาที่เชื่อมโยงกัน พวกเขาสนับสนุนให้นักวางผัง สถาปนิก รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ พิจารณาถึงผลกระทบของการก่อสร้าง และใช้กลยุทธ์ตัวเร่งปฏิกิริยาในเมืองเป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบเมือง (Wayne Attoe, 1994)

หลักการในการออกแบบ

1. หลักการบูรณาการสิ่งเก่าและสิ่งใหม่

วัฒนธรรมทางอุตสาหกรรมเป็นคุณลักษณะที่มีเอกลักษณ์ของเมืองไท่โจว เมื่อโรงงานอุตสาหกรรมแต่ละแห่งถูกสร้างขึ้น โรงงานอุตสาหกรรมแต่ละแห่งก็จะมีโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมและสัญลักษณ์องค์ประกอบทางอุตสาหกรรมที่โดดเด่นเป็นของตัวเอง และถึงแม้ว่าอาคารและสิ่งอำนวยความสะดวกภายในโรงงานจะถูกยกเลิกและหยุดใช้งานไปแล้ว แต่เรายังคงมองเห็นยุคสมัยแห่งอุตสาหกรรมอันรุ่งโรจน์ของไท่โจวเมื่อหลายสิบปีก่อนผ่านอาคารต่าง ๆ อยู่ ซึ่งเพื่อเป็นการรักษา

ความทรงจำทางอุตสาหกรรมของผู้คนและสานต่อวัฒนธรรมอุตสาหกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ ดังนั้นในการอนุรักษ์ ปรับปรุง และนำโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างกลับมาใช้ใหม่ เราก็ต้องยึดมั่นในแนวคิดเรื่องการอยู่ร่วมกันของอาคารเก่าและใหม่

การออกแบบการปรับปรุงต้องเป็นไปตามหลักการออกแบบในการบูรณาการทั้งเก่าและใหม่ คงองค์ประกอบเก่า คงโครงสร้างและรูปทรงของอาคารโรงงานเดิมเอาไว้ วางแผนและออกแบบพื้นที่โรงงานบนพื้นฐานของโรงงานเดิม และแบ่งพื้นที่ภายในอาคารเดิมใหม่เพื่อให้ได้การออกแบบที่ “มีลักษณะเฉพาะ” ตัวอย่างเช่น มีการเพิ่มโครงสร้างใหม่และองค์ประกอบใหม่บนหลังคาและมีการเพิ่มโครงสร้างหลังคาแหลมให้กับอาคารใหม่โดยรอบเพื่อทำให้อาคารใหม่รวมเข้ากับอาคารเก่า ซึ่งเป็นการผสมผสานคุณค่าและจิตวิญญาณที่ผสมกันได้ อีกทั้งยังเป็นการสืบทอดบริบททางประวัติศาสตร์เดิมพลังใหม่ และมอบชีวิตใหม่ให้กับพื้นที่โรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างมายาวนาน (Li Tong, Hu Chaonan, Zhou Linlin, 2021)

2. หลักการออกแบบที่มีผู้ใช้เป็นศูนย์กลาง

การออกแบบอาคารของโรงงานจะเน้นไปที่การผลิตทางอุตสาหกรรมเป็นหลัก โดยจะเน้นไปที่ความสะดวกของอาคารสามารถที่อำนวยความสะดวกให้แก่การผลิต ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้รับการออกแบบจากมุมมองของผู้ใช้งาน พื้นที่อาคารกรรมส่วนใหญ่จะถูกสร้างขึ้นตามขนาดของอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ทางอุตสาหกรรม และเป็นไปตามมาตรฐานการออกแบบมีลักษณะเป็นช่วงกว้างและพื้นสูงด้วยการพัฒนาและความก้าวหน้าของยุคสมัย ความสนใจของผู้คนจึงได้เปลี่ยนมาอยู่ที่ตัวผู้ใช้งานเอง ซึ่งสำหรับการนำพื้นที่โรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างมาปรับปรุงและใช้งานใหม่ นอกจากจะต้องอยู่บนพื้นฐานของการใช้คุณสมบัติทางสถาปัตยกรรมดั้งเดิมอย่างเต็มที่แล้ว อาคารจะต้องได้รับการวางแผนและออกแบบใหม่ตามพฤติกรรมของมนุษย์ ลดพื้นที่ที่ไม่มีการใช้งานของอาคารโรงงานและเพิ่มการใช้งานใหม่ ๆ เข้าไป ขณะเดียวกัน การจัดพื้นที่ที่เหมาะสมและสมเหตุสมผลก็จะทำให้การใช้งานมีความสะดวกสบาย และให้บริการประชาชนได้ดียิ่งขึ้น

ดังนั้นในการศึกษาโรงงานเก่าหลินไห่ผู้วิจัยจะลงพื้นที่ไปเยี่ยมผู้อยู่อาศัยโดยรอบและสื่อสารกับพวกเขา รับฟังความคิดเห็นของประชาชน และเพิ่มการมีส่วนร่วมของสาธารณชน เพื่อสร้างพื้นที่ที่สะดวกสบายและน่ารื่นรมย์สำหรับกิจกรรมของผู้อยู่อาศัย และฟื้นฟูพื้นที่โรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง

3. หลักการความสอดคล้องกับการพัฒนาเมือง

ในการวางแผนและการออกแบบเมืองจะมีการคำนึงถึงการพัฒนาในทุก ๆ แง่มุม ซึ่งเป็นการวางแผนและการออกแบบเมืองจะเป็นระบบ ซึ่งในการปรับปรุงและนำโรงงานเก่ากลับมาใช้ใหม่นั้น เราไม่สามารถมุ่งเน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงภายในของโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างเท่านั้น เราต้องเข้าใจถึงตำแหน่งการทำงานของโรงงานก่อน อีกทั้งต้องกำหนดรูปแบบที่ต้องการ จากนั้นจึงปรับให้เข้าและ

สอดคล้องกับการพัฒนาโดยภาพรวมของเมือง โดยทำให้การปรับปรุงพื้นที่โรงงานผสมผสานเข้ากับการพัฒนาโดยรวมของเมือง ในส่วนของการวางตำแหน่งการทำงานของอาคารภายในโรงงานนั้น เราต้องพิจารณาถึงการวางแผนและแผนผังของที่ดินโดยรอบด้วย จากนั้นพิจารณาถึงสถานะปัจจุบัน โครงสร้าง และลักษณะทางสถาปัตยกรรมของอาคารโดยรอบแล้วค่อยตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

ภายใต้รูปแบบโครงสร้างเชิงพื้นที่โดยรวมของโรงงานเก่าหลินไห่ บวกกับความต้องการในการพัฒนาเมืองและเมื่อพิจารณาว่าเงินกำลังส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แบบดั้งเดิมอย่างแข็งขัน แต่ในปัจจุบัน เมืองไท่โจวยังไม่มีห้องจัดแสดงมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งโรงงานเก่าหลินไห่ตั้งอยู่ในพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่มีผู้อยู่อาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก สิ่งนี้ได้เป็นพื้นฐานทางทฤษฎีสำหรับการปรับปรุงและออกแบบสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งจะนำผลประโยชน์ทางสังคมมาสู่เมืองอย่างเต็มที่

กรณีศึกษาด้านการออกแบบปรับปรุงโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง

การอนุรักษ์มรดกทางอุตสาหกรรมแตกต่างจากการอนุรักษ์สถาปัตยกรรมทั่วไป เนื่องจากการอนุรักษ์ในที่นี้ไม่เพียงแต่เป็นการคุ้มครองความสมบูรณ์ของตัวอาคารเดิมเท่านั้น แต่ยังเป็นการรักษาวัฒนธรรมทางอุตสาหกรรมที่มีอยู่ให้คงอยู่แบบเดิมอีกด้วย เพราะฉะนั้นจึงต้องทำให้เกิดการปรับตัวให้เข้ากับการพัฒนาเมืองโดยที่ยังคงรักษาวัฒนธรรมอุตสาหกรรมไว้อย่างสมบูรณ์ ในหัวข้อนี้จะเป็นการวิเคราะห์กรณีการออกแบบปรับปรุงมรดกทางอุตสาหกรรมที่เป็นตัวแทนทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศ เพื่อเรียนรู้วิธีการที่จะนำไปสู่การพัฒนาพร้อมกับการอนุรักษ์ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะสามารถใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับการจัดทำแผนการออกแบบปรับปรุงในภายหลังได้

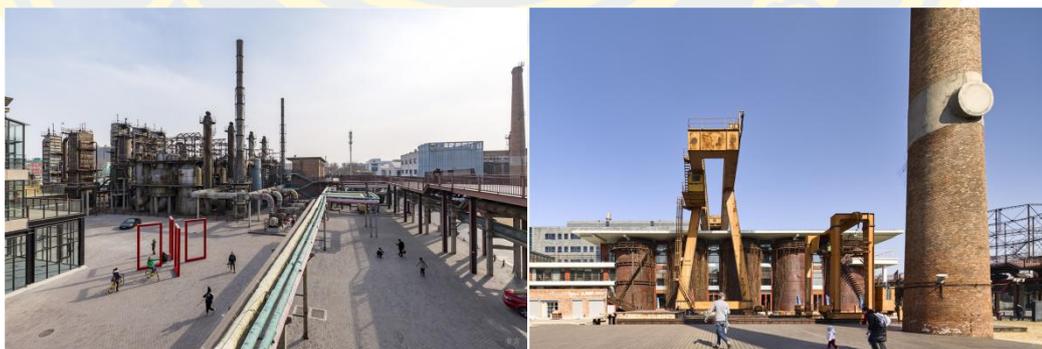
1. เขตศิลปะปักกิ่ง 798 (798 Art Zone Beijing)

เขตศิลปะปักกิ่ง 798 ที่เกิดใหม่ประกอบด้วยสวนอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่ผสมผสานทั้งศิลปะร่วมสมัย ศิลปะเพื่อความบันเทิง และศิลปะแฟชั่นเข้าไว้ด้วยกัน ปัจจุบันได้พัฒนาเป็นสตูดิโอออกแบบ การแสดงทางศิลปะ ห้องนิทรรศการผลงานศิลปิน ร้านอาหารและบาร์ แฟชั่น การศึกษาสำหรับเด็ก การบริการเชิงพาณิชย์ การช้อปปิ้ง และฐานอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่หลากหลาย

เขตศิลปะปักกิ่ง 798 ของปักกิ่งครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 300,000 ตารางเมตร ตั้งอยู่ใน “โรงงานอุปกรณ์วิทยุเงินตอนเหนือของรัฐ” ซึ่งก่อตั้งในปี ค.ศ.1951 หรือที่รู้จักในชื่อ “718 United Factory” ซึ่งตัว 718 United Factory นี้เป็นหนึ่งในโครงการก่อสร้างที่สำคัญของจีนในช่วง “แผนยุทธศาสตร์ 5 ปีชุดที่ 1” พื้นที่โรงงานได้รับการออกแบบและสร้างด้วยความช่วยเหลือจากอดีตสหภาพ

โซเวียตและเยอรมนีตะวันออกโดยมีรูปแบบสถาปัตยกรรมแบบ “สไตล์เบาเฮาส์” ในช่วงปลายทศวรรษ 1990 ด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง อุตสาหกรรมแบบดั้งเดิมจึงค่อย ๆ แปรสภาพเป็นอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ ประสิทธิภาพการผลิตของโรงงานที่ต่ำลงส่งผลให้มีอาคารโรงงานว่างจำนวนมาก และเพื่อเป็นการไม่ให้สิ้นเปลืองทรัพยากรในเมือง อาคารโรงงานที่ไม่ได้ใช้งานจึงถูกปล่อยเช่าในราคาต่ำ และเนื่องจากรูปแบบสถาปัตยกรรมที่เป็นเอกลักษณ์และพื้นที่อาคารแบบเปิดดึงดูดผู้คนจำนวนมาก ศิลปินจำนวนมากมาสร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่นี่ และค่อย ๆ ก่อตั้งย่านศิลปะขนาดเล็กขึ้น และเมื่อศิลปินมาที่นี่เพื่อสร้างสรรค์งานศิลปะมากขึ้นเรื่อย ๆ พวกเขาก็นำความมีชีวิตชีวาเข้าสู่สถานที่นี้ รวมถึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจด้วย

ในการปรับปรุงพื้นที่โรงงานและอาคารภายใน อาคารโรงงานเดิมและพื้นที่บริเวณโรงงานเดิมยังคงถูกรักษาและได้รับบูรณะ วัสดุการผลิตทางอุตสาหกรรม อุปกรณ์แปรรูปทางอุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่เหลือจากการผลิตก็ถูกนำกลับมาใช้ใหม่ และในระหว่างการปรับปรุงและก่อสร้าง องค์ประกอบทางอุตสาหกรรมที่หลงเหลือก็ถูกนำมาใช้เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงเอกลักษณ์ทางอุตสาหกรรมของพื้นที่โรงงานเดิมในระดับสูงสุด และการปรับปรุงรูปทรงสถาปัตยกรรมก็ยังคงรูปแบบ เบาเฮาส์ดั้งเดิมไว้ และเนื่องจากอาคารโรงงานมีความลึกและช่วงกว้างมาก พื้นที่ภายในอาคารโรงงานจึงถูกแบ่งออกใหม่ มีการให้คำจำกัดความใหม่กับตัวอาคาร และจัดพื้นที่ภายในอาคารใหม่ ภายหลังก็ได้ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นเป็น “ชุมชนศิลปะสไตล์ SOHO” และ “วิถีชีวิตแบบ LOFT” ที่มีความเป็นสากล (Yang Xuguang, 2012)

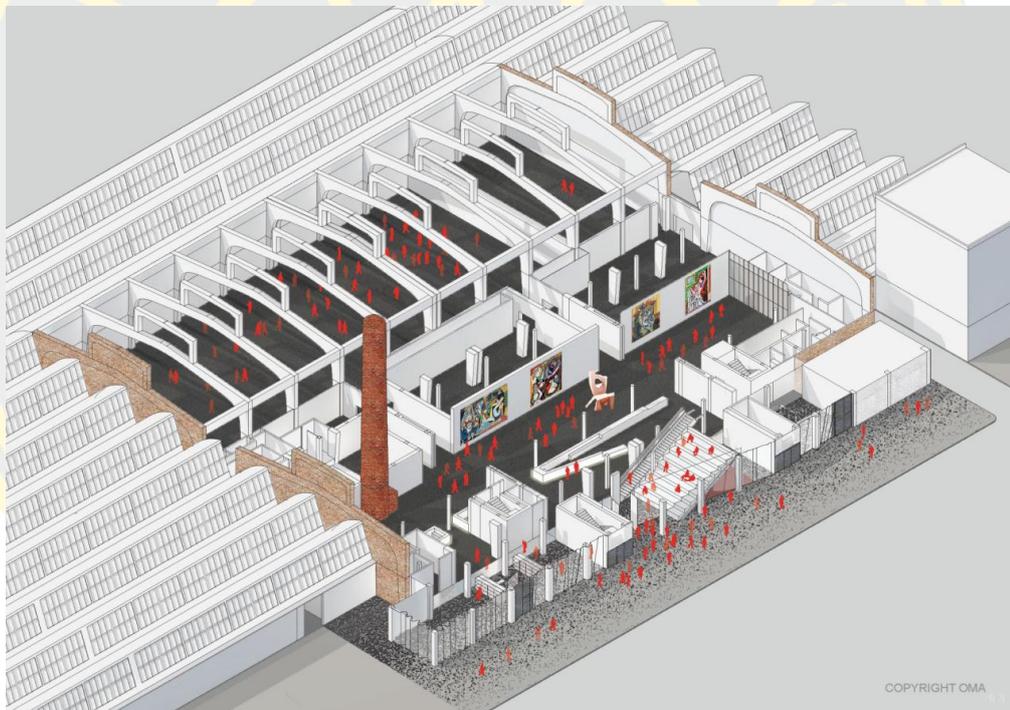

ภาพที่ 2-20 โบราณวัตถุทางอุตสาหกรรมในเขตศิลปะ 798

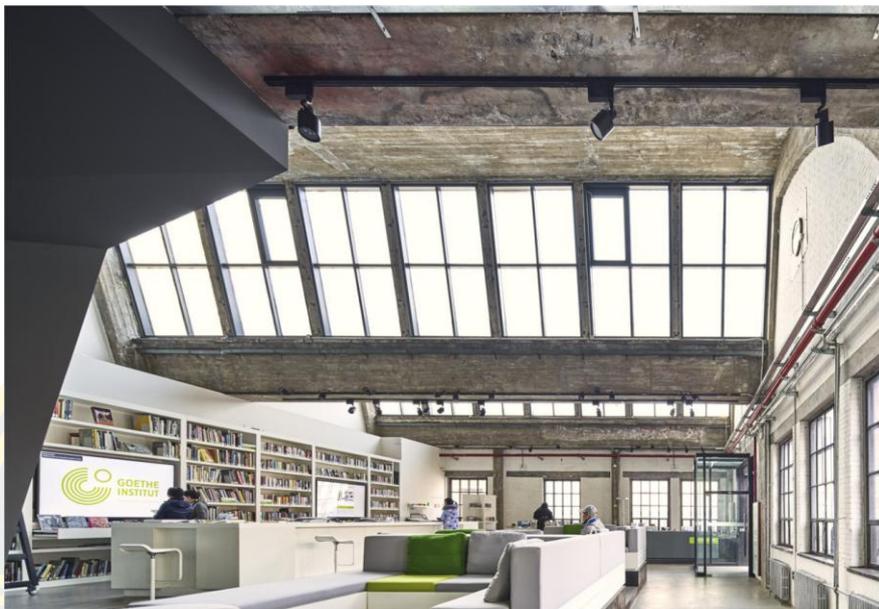
(archiposition.com/items/sasaki_798)

ภาพที่ 2-21 รูปแบบสถาปัตยกรรมในเขตศิลปะ 798 (archiposition.com/items/sasaki_798)

ภาพที่ 2-22 แผนภาพการปรับปรุงพื้นที่สถาปัตยกรรมในเขตศิลปะ 798
(archiposition.com/items/2019012110147)

ภาพที่ 2-23 แผนภาพการปรับปรุงพื้นที่สถาปัตยกรรมในเขตศิลปะ 798

(archiposition.com/items/sasaki_798)

2. เขตอุตสาหกรรมรูห์ (Ruhr Industrial Area)

เขตอุตสาหกรรมรูห์ตั้งอยู่ในเยอรมนีตะวันตกระหว่างแม่น้ำรูห์และแม่น้ำลิเพซึ่งเป็นแม่น้ำสาขาของแม่น้ำไรน์ตอนล่าง ครั้งหนึ่งเคยเป็นพื้นที่อุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในเยอรมนีและแม้แต่ของโลก ในยุคอุตสาหกรรม พื้นที่ของเมืองรูห์มีทรัพยากรถ่านหินเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ อุตสาหกรรมถ่านหิน เครื่องจักร และเหล็กของพื้นที่รูห์จึงพัฒนาอย่างรวดเร็ว และกลายเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจที่สำคัญของเยอรมนีในขณะนั้น แต่เนื่องจากความต้องการผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมหนักลดลง ทำให้อุตสาหกรรมในพื้นที่รูห์จึงได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาในพื้นที่รูห์จึงเริ่มเปลี่ยนโครงสร้างอุตสาหกรรม โดยเปลี่ยนจากการผลิตทางอุตสาหกรรมดั้งเดิมไปเป็นอุตสาหกรรมบริการที่มุ่งเน้นการท่องเที่ยว การปรับตัวของพื้นที่รูห์ในการเผชิญกับภาวะถดถอยทางอุตสาหกรรมสามารถแบ่งออกเป็น 3 ช่วงดังนี้ ช่วงที่ 1 คือช่วงการฟื้นฟูอุตสาหกรรมของเขตอุตสาหกรรมรูห์ รัฐบาลยังคงใช้วิธีการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง แต่ด้วยนโยบายการเปลี่ยนอุตสาหกรรม เศรษฐกิจของพื้นที่รูห์จึงไม่ดีขึ้น ช่วงที่ 2 คือ ช่วงสับสนของการพัฒนาพื้นที่รูห์ ในระหว่างการรื้อถอนและการก่อสร้างอาคารภายใน แม้ว่าจะดึงดูดการพัฒนาของอุตสาหกรรมใหม่ ๆ เข้ามาแต่การรื้อถอนอาคารร้างนั้นก็ใช้กำลังคนและทรัพยากรทางการเงินจำนวนมาก ประเด็นนี้ได้ส่งผลให้รัฐบาลมีการทบทวนอีกครั้งว่าจะพัฒนาเขตอุตสาหกรรมรูห์ได้อย่างไร ช่วงที่ 3 คือ ช่วงที่เขตอุตสาหกรรมรูห์พัฒนาอุตสาหกรรมใหม่โดยยังคงรักษาอาคารอุตสาหกรรมเก่าไว้ และยังมีมีการ

ผสมผสานเข้ากับเอกลักษณ์ทางอุตสาหกรรมในขณะที่สร้างภูมิทัศน์เมืองใหม่อีกด้วย มีการเปลี่ยนโรงงานร้างบางส่วนให้กลายเป็นพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์อุตสาหกรรม ศูนย์จัดเลี้ยง ห้องประชุม ห้องนิทรรศการ ศูนย์พักผ่อนและความบันเทิง การเกิดขึ้นของอุตสาหกรรมใหม่ ๆ เหล่านี้ช่วยแก้ปัญหาเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกด้านบริการสาธารณะที่ไม่สมบูรณ์ภายในเมืองได้อย่างสมบูรณ์แบบ และยังช่วยขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคไปพร้อม ๆ กับการรักษาความทรงจำดั้งเดิมของผู้คนในเมืองอีกด้วย

เขตอุตสาหกรรมรูห์ได้ส่งเสริมอารยธรรมอุตสาหกรรมในเมืองและส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคผ่านการอนุรักษ์คุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรมอุตสาหกรรมในเมือง จิตวิญญาณอุตสาหกรรมในเมือง วัฒนธรรมเมือง ตลอดจนการปรับปรุงสภาพแวดล้อมภูมิทัศน์ทางนิเวศของตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่มรดกทางอุตสาหกรรมตั้งอยู่ และสภาพแวดล้อมภูมิทัศน์เมืองที่มรดกนั้นตั้งอยู่ (Xiong Xiangrui, 2017)

ภาพที่ 2-24 เขตอุตสาหกรรมรูห์ ประเทศเยอรมนี

(lanyuwenhua.com/news_detail_1780.html)

ภาพที่ 2-25 ภูมิทัศน์เขตอุตสาหกรรมรูห์ร์ (excegroupur.com/memory/Inner/224)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบปรับปรุงมรดกทางอุตสาหกรรม

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาการออกแบบและปรับปรุงอาคารโรงงานเก่าจากมุมมองของการฟื้นฟูอย่างสร้างสรรค์ กรณีศึกษาสถาบันวิจัยเหล็กวูฮั่น 716” ของจาง หยาง (2021) มีการทบทวนมูลค่าของโรงงานเก่าอย่างครอบคลุมในมุมมองของการฟื้นฟูเชิงสร้างสรรค์ โดยเริ่มจากศึกษาจากลักษณะเชิงพื้นที่ของโรงงานเก่าและลักษณะของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วิเคราะห์ความท้าทายและโอกาสที่ต้องเผชิญจากการปรับปรุงและนำอาคารโรงงานเก่ากลับมาใช้ใหม่ และศึกษาเกี่ยวกับการฟื้นฟูอาคาร สภาพแวดล้อมของโรงงาน และสิ่งอำนวยความสะดวก มีการชี้ให้เห็นถึงวัตถุประสงค์ของการปรับปรุงและการใช้ประโยชน์ของโรงงานเก่าและความเป็นไปได้ในการผสมผสานโรงงานเหล่านั้นเข้ากับอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ผ่านการวิเคราะห์กรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง มีการสรุปหลักการและกลยุทธ์การฟื้นฟูในกระบวนการปรับปรุงและนำอาคารโรงงานเก่ากลับมาใช้ใหม่ สุดท้ายใช้สถาบันวิจัยเหล็กวูฮั่น 716 เป็นกรณีศึกษา ดำเนินการออกแบบภายใต้การสนับสนุนจากแนวคิดการออกแบบเชิงปฏิรูป ผสมผสานระหว่างการศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และการปฏิบัติ บูรณาการวัฒนธรรมโรงงานเข้ากับวัฒนธรรมพื้นบ้าน มีการเลือกใช้วัสดุที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมคาร์บอนต่ำ และใช้เทคโนโลยีการปรับปรุงใหม่ที่เหมาะสมเพื่อดำเนินการออกแบบและปรับปรุงอย่างสร้างสรรค์สำหรับการนำกลับมาใช้ใหม่และพัฒนาอาคารและที่ตั้งโรงงานเก่า เป็นการเพิ่มความมีชีวิตชีวาให้กับโรงงานเก่าและปลูกให้ผู้คนตระหนักถึงการอนุรักษ์โรงงานเก่า (Zhang Yang, 2021)

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาการอนุรักษ์และการนำพื้นที่โรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างกลับมาใช้ใหม่ภายใต้แนวคิดการฟื้นฟูเมือง กรณีศึกษาโรงงานเครื่องจักรไฟฟ้าเสิ่นหยาง” ของหยาง จู๋หนิง (2022) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบการอนุรักษ์และการนำโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้ง

ร้างในกระบวนการฟื้นฟูและพัฒนาเมืองกลับมาใช้ใหม่ของ มีการวิเคราะห์และสรุปประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จของการปฏิบัติทั้งในและต่างประเทศโดยใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับมรดกทางอุตสาหกรรมและการวิจัยทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในเรื่องการอนุรักษ์และการนำโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างในประเทศและต่างประเทศกลับมาใช้ซ้ำ โดยมีการนำโรงงานเครื่องจักรไฟฟ้าเส้นหยางมาเป็นกรณีศึกษา มีการทบทวนกระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมของเมืองเส้นหยาง มีการลงพื้นที่สำรวจภาคสนามไปยังโครงการปรับปรุงอุตสาหกรรมและโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างที่ยังคงเหลืออยู่ในเมืองเส้นหยาง งานวิจัยนี้มีการสรุปและวิเคราะห์ปัญหาปัจจุบันที่มีอยู่ในการอนุรักษ์และการนำโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างกลับมาใช้ใหม่ อีกทั้งยังมีการเสนอรูปแบบการปรับปรุง หลักการออกแบบและวิธีการในการอนุรักษ์และการนำโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างกลับมาใช้ใหม่ สุดท้ายมีการออกแบบพื้นที่โรงงานเครื่องจักรไฟฟ้าเส้นหยางที่ถูกทิ้งร้างขึ้นใหม่ อีกทั้งยังมีการลงพื้นที่สำรวจภาคสนามและวิเคราะห์คุณค่า เสนอกลยุทธ์การปรับปรุงและการออกแบบ และดำเนินการออกแบบโครงการที่เกี่ยวข้อง (Yang Zhuning, 2022)

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

งานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์รูปแบบการจัดการกลุ่มพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์” ของเว่ย เฝิงจวี และหยาง ชิงซานที่เผยแพร่ในเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 2010 มีการสรุปประเด็นการจัดการและการดำเนินงานที่สำคัญที่เกิดขึ้นระหว่างการสร้างพื้นที่ทางอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์จากความแตกต่างในโลกการจัดตั้งและหน่วยงานการจัดการของการรวมตัวกันของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ มีการแบ่งการรวมตัวของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ออกเป็น 3 ประเภทคือ แบบมุ่งเน้นผู้คน แบบมุ่งเน้นตลาด และแบบผสม มีการอภิปรายเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินงานและการจัดการของการรวมตัวกันของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ประเภทต่างๆ และมีการสรุปปัญหาเกี่ยวกับการจัดการที่มีอยู่ของพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ และเสนอกลยุทธ์การจัดการพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ประเภทต่างๆ

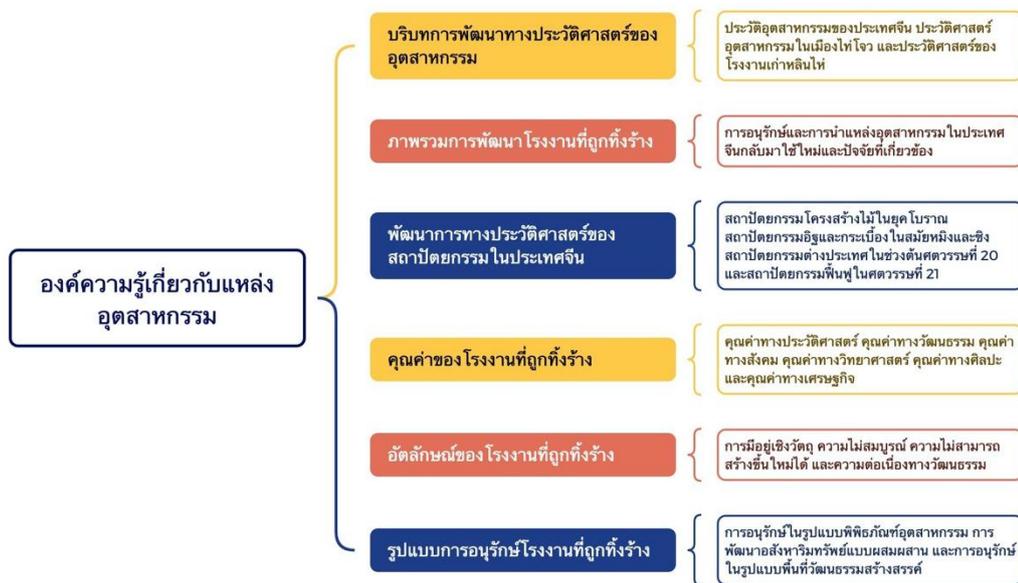
งานวิจัยเรื่อง “การอภิปรานโมเดลธุรกิจของพื้นที่สร้างสรรค์(Creative Parks) : กรณีศึกษามณฑลไต้หวันของประเทศจีน” ของสวี เทียนจิน และหรงวัน หรงผิงที่เผยแพร่ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 2011 ได้มีการวิเคราะห์วิวัฒนาการ ประเภท พื้นฐานนโยบาย และลักษณะของรูปแบบการจัดการธุรกิจ โดยแบ่งรูปแบบการจัดการของพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ในไต้หวันออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) การจัดการภายใต้ฝ่ายบริการ 2) การจัดการผ่านสมาคม 3) การจัดการโดยจ้างบุคคลภายนอก ซึ่งได้มีการอภิปรายถึงรูปแบบการบริหารจัดการทั้ง 3 ประเภทและชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จและข้อบกพร่องของแต่ละประเภท นอกจากนี้ ผู้จัดการบางคนยังได้หารือเกี่ยวกับปัญหาการจัดการของพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรม โดยชี้ให้เห็นว่าความสามารถในการจัดการที่ไม่เพียงพอ ตำแหน่งที่ไม่ชัดเจน ความยากในการอยู่รอดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ฐานลูกค้าที่ไม่มั่นคง และอัตราส่วนเชิงพาณิชย์ที่มากเกินไป เป็นปัญหาที่พื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน และมีการเสนอแนะว่ารัฐบาลควรให้ความสำคัญกับหน้าที่ของศูนย์จัดการอุทยานอย่างเต็มที่ ขณะเดียวกันก็ต้องเสริมสร้างการสนับสนุนและการกำกับดูแลด้วย ต้องเลือกทิศทางของอุตสาหกรรมและอัตราส่วนธุรกิจของอุทยานให้ถูกต้องเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการในการพัฒนา และเสนอว่าการดำเนินงานที่เหมาะสมของการดำเนินงานเป็นการรับประกันขั้นพื้นฐานสำหรับความสำเร็จของพื้นที่อุตสาหกรรม

งานวิจัยเรื่อง “การกลับคืนสู่มาตรฐานทาง “วัฒนธรรม” ในการปรับปรุงระบบการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรม” ของพื้นที่ยูกันดาที่เผยแพร่ในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 2019 มีการชี้ให้เห็นว่าเพื่อตอบสนองต่อ “ปัญหาของยุคสมัย” การกลับมาของ “วัฒนธรรม” ตลอดจนการเผยแพร่และส่งเสริมคุณค่าทางวัฒนธรรมกระแสหลักสามารถปกป้องความมั่นคงทางวัฒนธรรมและความมั่นคงทางอุดมการณ์ของประเทศที่ไม่ใช่แบบดั้งเดิมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยวัตถุประสงค์ของการปรับปรุงระบบการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมคือการส่งเสริมวัฒนธรรมเงินให้อยู่ในตำแหน่งสูงในเวทีโลก ผู้เขียนเน้นย้ำว่าอุตสาหกรรมวัฒนธรรมควรเสริมสร้างความตระหนักรู้ทางวัฒนธรรมในระบบการพัฒนา ต้องเสริมสร้างความสามารถในการเรียนรู้และการสื่อสารร่วมกันระหว่างอารยธรรม ขณะเดียวกันการกลับคืนสู่มาตรฐานทาง “วัฒนธรรม” มีวัตถุประสงค์เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมเงิน ผู้เขียนมีการชี้ให้เห็นว่าพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมมีความสวยงามและความแตกต่างเฉพาะตัว และไม่สามารถใช้รูปแบบการจัดการทั่วไปมาทำการดำเนินงานได้ ซึ่งในการบริหารจัดการรัฐบาลจะต้องไม่ก้าวท้าวมากจนเกินไปหรือละทิ้งไปอย่างเด็ดขาด

เนื่องจากการอภิปรายเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ในประเทศจีนมีจำนวนน้อย และประเด็นเรื่องการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ก็เป็นประเด็นสำคัญที่ต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพราะฉะนั้นการวิจัยเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับพื้นที่สาธารณะรูปแบบอื่น ๆ อาจทำให้เห็นความเป็นได้ใหม่ ๆ และเกิดประโยชน์ได้

สรุป

ภาพที่ 2-26 องค์ความรู้เกี่ยวกับแหล่งอุตสาหกรรม

จากการศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของอุตสาหกรรม ทำให้สามารถเข้าใจถึงกระบวนการของอุตสาหกรรมแบบดั้งเดิมตั้งแต่การเกิดขึ้นของอุตสาหกรรมไปจนถึงการเปลี่ยนแปลงโบราณสถานทางอุตสาหกรรมในเมืองและเศษซากของโรงงานเก่าครองตำแหน่งสำคัญในประวัติศาสตร์การพัฒนาและโครงสร้างเมืองของเมือง กระบวนการขยายเมืองที่เข้มข้นขึ้นส่งผลให้มีการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม การเพิ่มขึ้นของอุตสาหกรรมเกิดใหม่จำเป็นต้องมีการสร้างอาคารใหม่ ซึ่งนำไปสู่การทำให้โรงงานเก่าจำนวนมากถูกทิ้งร้างและทรุดโทรมลงเรื่อย ๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และกลายเป็นภาระในการก่อสร้างด้านสิ่งแวดล้อม และเนื่องจากความขัดแย้งระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมเริ่มรุนแรงมากขึ้น อีกทั้งกระแสการเรียกร้องให้มีความยั่งยืนในเมืองก็ดังขึ้นเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้น วิธีการจัดการกับโรงงานเก่าเหล่านี้และปรับให้เข้ากับความต้องการของการพัฒนาสังคมในปัจจุบันและสะท้อนถึงคุณค่าของตนเองได้ กลายเป็นประเด็นสำคัญที่กระบวนการพัฒนาเมืองในปัจจุบันต้องเผชิญ

แม้ว่าสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าจะสูญเสียน้ำที่ด้านการผลิตไป แต่ก็ยังมีคุณค่าในการใช้งาน เพราะฉะนั้นแทนที่จะรื้อถอนหรือสร้างใหม่จึงควรเปลี่ยนมาเป็นการปรับปรุงและนำกลับมาใช้ใหม่ การเพิ่มขึ้นของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ได้นำมาซึ่งความเป็นไปได้ในการเปลี่ยนโรงงาน

เก่าให้เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมใหม่และบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืน จากการศึกษาความเป็นมา คุณลักษณะ และรูปแบบการอนุรักษ์ของโรงงานเก่า ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง หลักการในการออกแบบปรับปรุงพื้นที่ อุตสาหกรรม และกรณีศึกษาการออกแบบปรับปรุงได้เป็นพื้นฐานให้การลงพื้นที่สำรวจภาคสนาม ในบทที่ 3 โดยจะเป็นการสำรวจสถานการณ์ปัจจุบันของโรงงานเก่าหลินไต่ อัตลักษณ์ทาง สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 และการสำรวจบริบทโดยรอบโรงงานเก่าหลินไต่ในปัจจุบัน ตลอดจน โครงการพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

บทที่ 3

สถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห้และมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เขต ไห้หลิง

บทนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการลงพื้นที่ภาคสนาม โดยเนื้อหาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือการสำรวจสภาพปัจจุบันของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห้ เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของซากสถาปัตยกรรมบริเวณโรงงานเก่า โดยมีการจัดทำเป็นแผนผังเพื่อให้เข้าใจบริเวณพื้นที่ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเน้นการจัดเรียงโครงสร้างภายในและภายนอกของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ในโครงการออกแบบ ส่วนที่สอง คือการลงพื้นที่สำรวจมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และโครงการศิลปะแบบดั้งเดิมในเขตไห้หลิง เมืองไท้โจว จากการเยี่ยมชมโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆ ทำให้ได้เรียนรู้เกี่ยวกับรูปแบบการแสดงที่แตกต่างกันของโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งมีประโยชน์ในด้านการแบ่งหน้าที่และการวางแผนการออกแบบภายหลังสำหรับสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 และงานที่เกี่ยวข้อง

โรงงานเก่าหลินไห้

1. ภาพรวมของโรงงาน

1.1 ที่ตั้งของโรงงาน

โรงงานเก่าหลินไห้ตั้งอยู่ที่เลขที่ 198 ถนนหยิงซุนซี ย่านเฉิงซี เขตไห้หลิง เมืองไท้โจว มณฑลเจียงซู เดิมเป็นพื้นที่โรงงานทางตอนเหนือของกลุ่มบริษัทหลินไห้กรุ๊ป โดยที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของโรงงานเก่าหลินไห้อยู่ที่ประตูทิศตะวันตกของเมือง โรงงานแห่งนี้ได้เป็นพยานของอารยธรรมและความก้าวหน้าของเมืองไท้โจวในยุคอุตสาหกรรม ด้วยการพัฒนาของเมืองไท้โจวที่เปลี่ยนแปลงไปและการย้ายที่ตั้งของบริษัทหลินไห้กรุ๊ป ทำให้อาคารโรงงานเก่าเหล่านี้จึงกลายเป็นพื้นที่รกร้างใจกลางเมือง โดยพื้นที่โรงงานทางทิศเหนือมีอาคารเก่า 20 หลัง ซึ่งส่วนใหญ่สร้างขึ้นในช่วงทศวรรษ 1970 และ 1990 โดยโครงสร้างส่วนใหญ่เป็นโครงคอนกรีตและโครงสร้างอิฐคอนกรีต ด้านหน้าอาคารถูกกีดขวางอย่างรุนแรง ประตูและหน้าต่างก็ได้รับความเสียหายอย่างรุนแรง แต่ด้วยกำแพงที่มีรอยต่างกรอบหน้าต่างที่ขึ้นสนิม และหลังคาที่เป็นเอกลักษณ์แห่งยุคสมัย ตลอดจนร่องรอยของงานบางส่วนที่หลงเหลือไว้ก็ยังคงทำให้ผู้คนสัมผัสได้ถึงบรรยากาศแห่งความเป็นอุตสาหกรรมของพื้นที่แห่งนี้ได้อย่างชัดเจน

ภาพที่ 3-1 ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของโรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-2 ตำแหน่งที่ตั้งของโรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

1.2 สภาพแวดล้อมโดยรอบของโรงงาน

ย่านเจิ้งซีเป็นเขตอุตสาหกรรมดั้งเดิมและเขตเคมีของเขตไต้หวันเก่ามาโดยตลอด แต่ด้วยการย้ายออกของโรงงานและธุรกิจต่าง ๆ ก็ส่งผลให้จำนวนของประชาชนในพื้นที่ก็ลดลงไปด้วย และแม้ว่าย่านเจิ้งซีจะมีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันยาวนาน เมื่อเปรียบเทียบกับย่านอื่น ๆ ของเมืองพบว่าโครงสร้างพื้นฐานค่อนข้างล้าหลัง และจำเป็นต้องปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกในการอยู่อาศัยอย่างเร่งด่วน การจัดวางผังของเมืองไม่เท่ากัน และมีที่อยู่อาศัยราคาไม่แพงและที่อยู่อาศัยให้เช่าราคาถูกจำนวนมาก ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ได้จำกัดการพัฒนาให้กับย่านเจิ้งซีของเมืองเป็นอย่างมาก แต่จากภาพถ่ายทางอากาศพบว่าบริเวณโดยรอบส่วนใหญ่เป็นเขตที่อยู่อาศัย โรงเรียน และมีสถานียขนส่งในบริเวณใกล้เคียง สรุปได้ว่า พื้นที่โดยรอบมีการสัญจรไปมาสะดวก และในขณะเดียวกัน บริเวณรอบ ๆ โรงงานเก่าหลินไห่ก็ยังอุดมไปด้วยมีทรัพยากรทางภูมิทัศน์อีกมากมาย โดยสรุป สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมรอบ ๆ โรงงานเก่าหลินไห่มีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันยาวนาน ซึ่งยังคงไว้ซึ่งความทรงจำทางสังคมและอารมณ์ความรู้สึกของผู้คนได้เป็นอย่างดี ดังนั้น พื้นที่นี้จึงมีคุณค่าทางการใช้ประโยชน์อย่างสูงและเหมาะสำหรับการวางแผนใหม่เพื่อทำให้โรงงานเก่าหลินไห่กลายเป็นสัญลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแห่งใหม่ที่ผสมผสานบริบทของประวัติศาสตร์และอารมณ์ความรู้สึกเข้าไว้ด้วยกัน

ภาพที่ 3-3 สภาพแวดล้อมโดยรอบของโรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

2. การสำรวจสถานการณ์ปัจจุบันของพื้นที่โรงงาน

2.1 สถานการณ์ปัจจุบันโดยรวมของพื้นที่โรงงาน

ด้านตะวันตกเฉียงใต้ของพื้นที่โรงงานอยู่ใกล้กับถนนสายหลักของเมือง ด้านทิศใต้คือถนนหิวงซุนซีซึ่งเป็นถนนที่มีปริมาณการจราจรจำนวนมากของเมืองไท่โจว และทางด้านทิศตะวันตกคือถนนอู๋โจวเป่ย์ที่มีร้านค้ามากมายทั้งสองฝั่งของถนน เป็นถนนที่ใช้กันทั่วไปในชีวิตประจำวันและการคมนาคมของผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง เนื่องจากการย้ายที่ตั้งของธุรกิจเคลื่อนไหวก่อให้เกิดในบริเวณพื้นที่โรงงานเก่ามีเพียงสถาปัตยกรรมของโรงงานอุตสาหกรรมเท่านั้นที่ยังคงหลงเหลืออยู่ โดยถนนที่อยู่ภายในพื้นที่ตรงนี้ได้รับความเสียหายและมีวัชพืชขึ้นรกเนื่องจากถูกละเลยเป็นเวลานาน เพราะฉะนั้น จากมุมมองโดยภาพรวมจึงจำเป็นต้องมีการออกแบบใหม่ให้มีความเหมาะสมเพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมของโรงงานและจัดให้มีพื้นที่การใช้งานใหม่ ๆ

ตารางที่ 3-1 แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานของโรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

	รายการสำรวจ	คำอธิบายผลการสำรวจ
ข้อมูลพื้นฐาน	ชื่อเดิมของพื้นที่	บริษัท เจียงซู หลินไห่ พาวเวอร์ แมชชีนเนอรี กรุ๊ป จำกัด
	ที่ตั้งของพื้นที่	เลขที่ 198 ถนน หิวงซุนซี เขตไป๋เหลียง เมืองไท่โจว
	เวลาในการก่อตั้ง	ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1956 และได้รับการต่อเติมและปรับปรุงอยู่หลายครั้ง
	วัตถุประสงค์ในการก่อตั้ง	การผลิตและการแปรรูปรถจักรยานยนต์และอะไหล่ชิ้นส่วน
	ระดับการป้องกันพื้นฐาน	ไม่มี
สถานการณ์ที่เป็นอยู่	ขนาดของพื้นที่	85000 ตารางเมตร
	ประเภทอาคารที่เหลืออยู่	อาคารโรงงานชั้นเดียวและหลายชั้น
	ความสูงของอาคารที่เหลืออยู่	15- 22 เมตร
	พื้นที่ก่อสร้าง	50000 ตารางเมตร

	รายการสำรวจ	คำอธิบายผลการสำรวจ
รูปแบบ สถาปัตยกรรม	สภาพในปัจจุบัน	อาคารที่เหลืออยู่ในสภาพทรุดโทรม ผนังและ กระจกได้รับความเสียหายอย่างรุนแรง
	คุณลักษณะของ สถาปัตยกรรม	เป็นรูปแบบสถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมในช่วง ทศวรรษปี 1950 และ 1960 มีองค์ประกอบ ทางสถาปัตยกรรมที่แข็งแกร่ง
	คุณลักษณะของรูปทรง	รูปทรงเรียบง่าย และตกแต่งสีภายนอก
	รูปแบบของโครงสร้าง	โครงสร้างแบบการต่อ และโครงอิฐคอนกรีต
อุปกรณ์เครื่องจักร	สภาพโครงสร้างที่ เป็นอยู่	อยู่ในสภาพดี
	อุปกรณ์เครื่องมือที่ หลงเหลือในโรงงาน และสภาพในปัจจุบัน	เครื่องจักรขนาดใหญ่ได้ถูกย้ายออกไปแล้ว
	การดำเนินงาน อุตสาหกรรม	ยกเลิกและหยุดการผลิต

2.2 สถานการณ์ปัจจุบันของสถาปัตยกรรมที่ถูกทิ้งร้างในโรงงานเก่าหลินไห่

โรงงานครอบคลุมพื้นที่ 85,000 ตารางเมตร มีพื้นที่ก่อสร้าง 50,000 ตารางเมตร โดยพื้นที่โรงงานสามารถแบ่งตามการใช้งานเดิมสามารถแบ่งออกเป็นพื้นที่สำนักงาน พื้นที่การผลิต พื้นที่กิจกรรม และพื้นที่สนับสนุนการผลิต โดยเค้าโครงโดยรวมของพื้นที่จะถูกจัดเรียงตามสายการผลิตของโรงงาน ส่วนพื้นที่สำนักงานจะอยู่ในอาคารสำนักงาน สำหรับพื้นที่การผลิตประกอบด้วย เวิร์กช็อปการผลิต โกดัง เวิร์กช็อป R&D และเวิร์กช็อปอื่น ๆ สำหรับพื้นที่กิจกรรม ประกอบด้วย โรงอาหาร หอพัก และพื้นที่สันทนาการกลางแจ้ง สำหรับพื้นที่สนับสนุนการผลิตประกอบด้วย ห้องหม้อไอน้ำ และห้องเก็บอุปกรณ์ อาคารสถาปัตยกรรมหรือสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้ส่วนใหญ่สร้างขึ้นในช่วงทศวรรษปี 1960 และ 1970 ปัจจุบันพื้นที่การผลิตในโรงงานได้ถูกย้ายออกไปและสูญเสียหน้าที่การใช้งานไปแล้ว แต่มรดกทางอุตสาหกรรมโดยรวมยังคงไว้ซึ่งรูปแบบเดิม สถาปัตยกรรมมีเอกลักษณ์ทางอุตสาหกรรมที่โดดเด่นและโครงสร้างโดยรวมได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดี โดยยังคงรักษาโครงสร้างหลังคาอันเป็นเอกลักษณ์ของอาคารโรงงานอุตสาหกรรมไว้ และภายในอาคารก็มีพื้นที่และพื้นที่เหลือขนาดใหญ่ เนื่องจากอาคารเหล่านี้มีการใช้ในการผลิตทางอุตสาหกรรมมาเป็นเวลานานและขาดการจัดการภายหลังการละทิ้งร้าง ทำให้พื้นผิวของอาคารหลุดร่อนและได้รับความเสียหาย และถึงแม้ว่า

ประตูและหน้าต่างจะคงไว้ซึ่งงานฝีมืออันเป็นเอกลักษณ์ของหน้าต่างเหล็กแบบเดิม แต่กลับได้รับความเสียหายอย่างรุนแรงและขึ้นสนิม เนื่องจากขาดการบำรุงรักษาและซ่อมแซมมาเป็นเวลานาน แม้แต่ชั้นปูนปลาสเตอร์ของผนังด้านนอกบางส่วนก็ยังหลุดจนเห็นโครงสร้างพื้นฐานด้านล่าง แปลนพื้นที่โรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

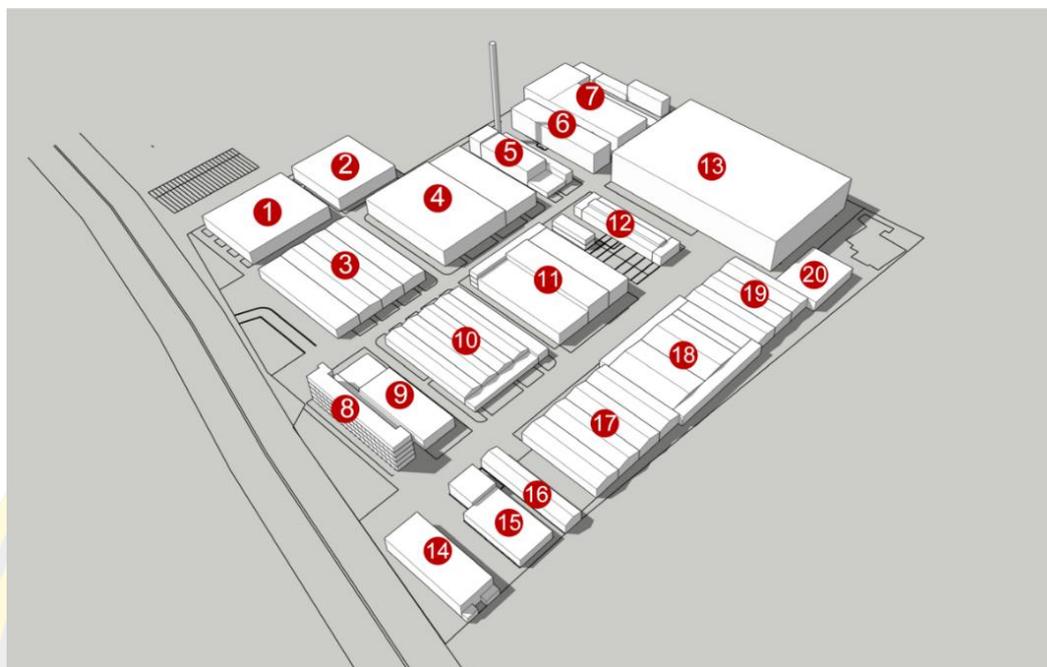

ภาพที่ 3-4 แปลนสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

林海老厂层高示意图

ภาพที่ 3-5 แผนภาพความสูงพื้นของโรงงานเก่าหลินไ้ (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-6 ตำแหน่งสถาปัตยกรรมแต่ละหลังในพื้นที่โรงงานเก่าหลินไห่ (Chen fei, 2023)

ตารางที่ 3-2 ตารางสถิติสถาปัตยกรรมที่ถูกทิ้งร้างของโรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

สถาปัตยกรรม	หน้าที่เดิม	พื้นที่ (m ²)	ชั้น	ความสูง (m)
หมายเลข 1	โรงผลิตด้วยเครื่องจักรใหม่	5761	2F	13.9
หมายเลข 2	โกดังคลังสินค้า (1)	4140	2F 3F บางส่วน	11.1
หมายเลข 3	โรงผลิตด้วยเครื่องจักรเก่า	8111	2F 3F บางส่วน	17.5
หมายเลข 4	ห้องปฏิบัติการเครื่องจักร ป่าไม้	9850	2F 3F บางส่วน	9.5
หมายเลข 5	โรงเตาเผาโลหะสถานีอัด อากาศ	1685	1F 2F บางส่วน	9.2
หมายเลข 6	สำนักงานรถยนต์ และห้อง ทำสี	1657	1F 3F บางส่วน	11.2
หมายเลข 7	โรงหล่อแห่งใหม่	6392	2F	12.2

สถาปัตยกรรม	หน้าที่เดิม	พื้นที่ (m ²)	ชั้น	ความสูง (m)
หมายเลข 8	สำนักงาน	4377	3F	18.8
หมายเลข 9	คลังสินค้าผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปเครื่องยนต์	2177	5F	7
หมายเลข 10	โรงอะไหล่	6619	2F	12.3
หมายเลข 11	โรงซ่อมเครื่องจักร	9290	2F	10.8
หมายเลข 12	โกดังสินค้า	1093	1F	8.6
หมายเลข 13	อาคารโรงงานรวม	36682	4F 5F บางส่วน	19.3
หมายเลข 14	โรงทำสีเคลือบ	1806	2F	10.6
หมายเลข 15	ห้องทดลอง	2224	2F	10.8
หมายเลข 16	โกดังสินค้า	543	1F	6.6
หมายเลข 17	โรงงานเลื่อยไฟฟ้าเก่า	3943	2F	12.4
หมายเลข 18	โรงงานเลื่อยไฟฟ้าใหม่	5376	2F 3F บางส่วน	10.2
หมายเลข 19	โกดังสินค้า	4236	2F	12
หมายเลข 20	โกดังสินค้า	1698	2F	12.4

2.3 ระบบถนนของโรงงาน

ถนนสายหลักในโรงงานเชื่อมต่อระหว่างพื้นที่สำนักงาน พื้นที่สนับสนุนการผลิต และพื้นที่การผลิตตามลำดับจากใต้ไปเหนือ สภาพถนนโดยรวมไม่ดีมากนักเนื่องจากได้รับความเสียหายระหว่างการย้ายที่ตั้ง นอกจากถนนสายหลักแล้ว ส่วนใหญ่ยังใช้พื้นที่ภายในโรงงานเป็นถนนด้วย แต่หลังจากถูกทิ้งร้าง การละเลยการบำรุงรักษา ส่งผลให้ถนนได้รับความเสียหายและมีหลุมบ่อ ทำให้ในช่วงหน้าฝนจะมีน้ำขังอย่างรุนแรงจนทำให้ไม่สามารถใช้สัญจรได้

ภาพที่ 3-7 สภาพในปัจจุบันของโรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

2.4 สถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรม

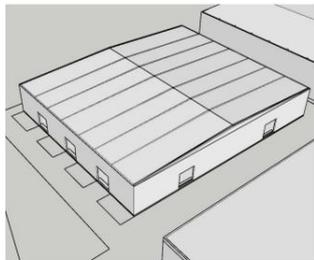
สถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ที่ตั้งอยู่ในโรงงานเก่าหลินไห่ถูกสร้างขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 พื้นที่ของโรงงานส่วนใหญ่ประกอบด้วยอาคารสำนักงาน โรงงานผลิต หอพัก และอาคารอุตสาหกรรมอื่น ๆ แม้ว่าสถาปัตยกรรมเหล่านี้จะได้รับความเสียหายระดับที่แตกต่างกันไประหว่างกระบวนการย้ายที่ตั้ง โดยสถาปัตยกรรมแต่ละหลังก็ยังคงรักษารูปลักษณ์ทางอุตสาหกรรมเอาไว้ได้ดี โดยสถาปัตยกรรมเหล่านี้สะท้อนบริบททางอุตสาหกรรมของโรงงานเก่าหลินไห่ในสมัยนั้น นอกจากนี้ยังเป็นสัญลักษณ์ของยุคอุตสาหกรรมของเมืองไทโจวอีกด้วย

ขณะเดียวกัน สถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมของโรงงานเก่าหลินไห่ก็มีคุณค่าทางศิลปะและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ รูปร่างภายนอก ด้านหน้า และการตกแต่งของสถาปัตยกรรมเหล่านี้ก็ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นเอกลักษณ์ นอกจากนี้พื้นที่ วัสดุ โครงสร้างของสถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมที่มีอยู่ก็ได้กลายเป็นรูปแบบการตกแต่งสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมของไทโจวที่มีเอกลักษณ์ของยุคสมัยและเอกลักษณ์ของพื้นที่ ซึ่งคุณลักษณะทางศิลปะอันเป็นเอกลักษณ์เหล่านี้ก็คืออัตลักษณ์ทางพื้นที่ของโรงงานเก่าหลินไห่

จากการศึกษาสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมที่หลงเหลืออยู่ในโรงงานเก่าหลินไห่พบว่า รูปทรงทางสถาปัตยกรรม รูปแบบส่วนหน้าอาคาร โครงสร้างเชิงพื้นที่ของสถาปัตยกรรมเหล่านี้ส่วน

ใหญ่ได้รับการอนุรักษ์ไว้ค่อนข้างดี โดยแสดงให้เห็นผ่านรูปลักษณะทางอุตสาหกรรมและคุณลักษณะทางประวัติศาสตร์แห่งยุคสมัยที่เป็นเอกลักษณ์

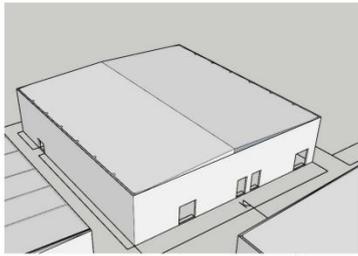
ดังนั้น สถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมที่มีอยู่ในพื้นที่โรงงานแห่งนี้จึงไม่เพียงแต่เป็นสื่อกลางในการบันทึกความทรงจำของสถานที่เท่านั้น แต่ยังแสดงถึงสัญลักษณ์ของยุคอุตสาหกรรมของไท่โจว ขณะเดียวกัน สถาปัตยกรรมเหล่านี้ยังสะท้อนถึงความรู้สึกและความทรงจำของผู้คนในสังคม สร้างความรู้สึกผูกพันที่ลึกซึ้ง โดยสรุป สถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมที่ยังคงอยู่ในโรงงานเก่าเหล่านี้ให้ไม่เพียงแต่รักษารูปลักษณะทางประวัติศาสตร์และลักษณะเฉพาะของอุตสาหกรรมในยุคหนึ่ง แต่ยังสะท้อนถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมและความหมายทางสังคมอย่างลึกซึ้งอีกด้วย

สถาปัตยกรรมหมายเลข 1

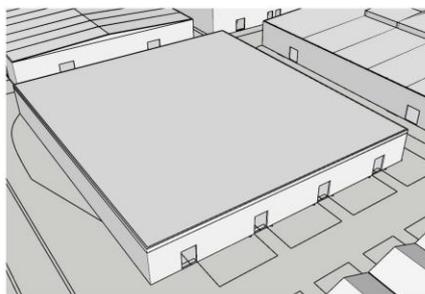
ภาพที่ 3-8 สถาปัตยกรรมหมายเลข 1 โรงเครื่องจักรกลใหม่ (Chen Fei, 2023)

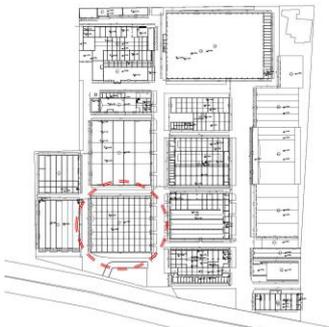
สถาปัตยกรรมหมายเลข 2

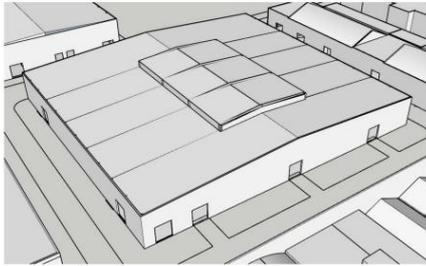
ภาพที่ 3-9 สถาปัตยกรรมหมายเลข 2 คลังสินค้าหุ่นส่วน (Chen Fei, 2023)

สถาปัตยกรรมหมายเลข 3

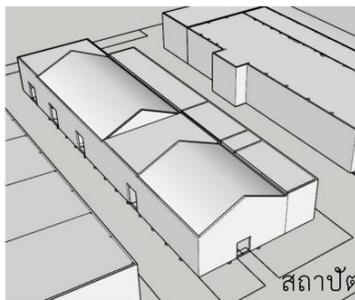
ภาพที่ 3-10 สถาปัตยกรรมหมายเลข 3 โรงงานแปรรูปเครื่องจักรเก่า (Chen Fei, 2023)

สถาปัตยกรรมหมายเลข 4

ภาพที่ 3-11 สถาปัตยกรรมหมายเลข 4 โรงงานเครื่องจักร (Chen Fei, 2023)

สถาปัตยกรรมหมายเลข 5

ภาพที่ 3-12 สถาปัตยกรรมหมายเลข 5 ห้องหม้อไอน้ำและสถานีอัดอากาศ (Chen Fei, 2023)

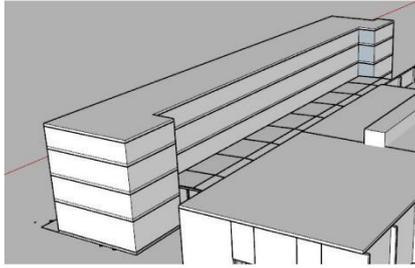
สถาปัตยกรรมหมายเลข 6

ภาพที่ 3-13 สถาปัตยกรรมหมายเลข 6 สำนักงานโรงงานและแผนกฟั่นสี (Chen Fei, 2023)

สถาปัตยกรรมหมายเลข 7

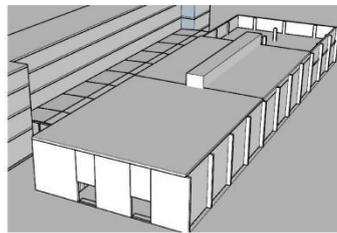
ภาพที่ 3-14 สถาปัตยกรรมหมายเลข 7 โรงหล่อใหม่ (Chen Fei, 2023)

สถาปัตยกรรมหมายเลข 8

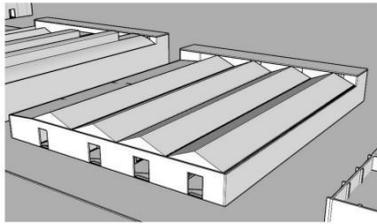
ภาพที่ 3-15 สถาปัตยกรรมหมายเลข 8 อาคารสำนักงาน (Chen Fei, 2023)

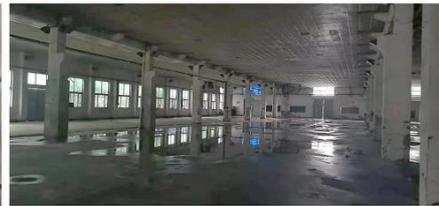
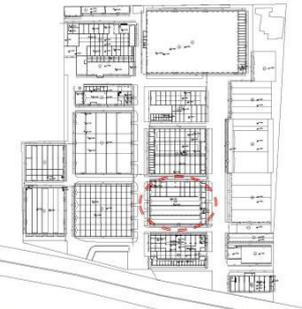
สถาปัตยกรรมหมายเลข 9

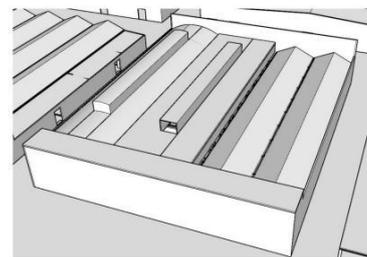
ภาพที่ 3-16 สถาปัตยกรรมหมายเลข 9 คลังเก็บผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์ (Chen Fei, 2023)

สถาปัตยกรรมหมายเลข 10

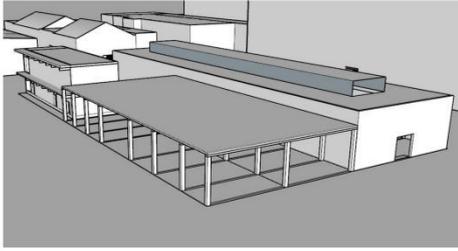
ภาพที่ 3-17 สถาปัตยกรรมหมายเลข 10 แผนกประกอบ (Chen Fei, 2023)

สถาปัตยกรรมหมายเลข 11

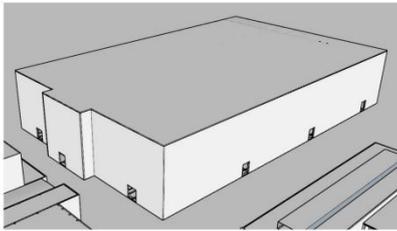
ภาพที่ 3-18 สถาปัตยกรรมหมายเลข 11 แผนกหล่อแบบและแผนกซ่อมบำรุงเครื่องจักร
(Chen Fei, 2023)

สถาปัตยกรรมหมายเลข 12

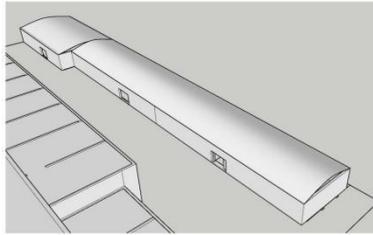
ภาพที่ 3-19 สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 คลังสินค้า (Chen Fei, 2023)

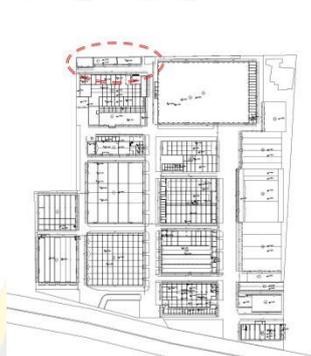
สถาปัตยกรรมหมายเลข 13

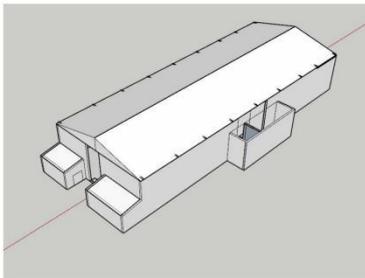
ภาพที่ 3-20 สถาปัตยกรรมหมายเลข 13 โรงงานอเนกประสงค์ (Chen Fei, 2023)

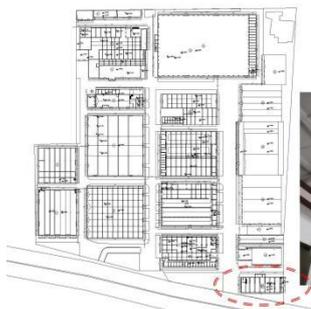
สถาปัตยกรรมหมายเลข14

ภาพที่ 3-21 สถาปัตยกรรมหมายเลข 14 แผนกฟ้นเคลื่อน (Chen Fei, 2023)

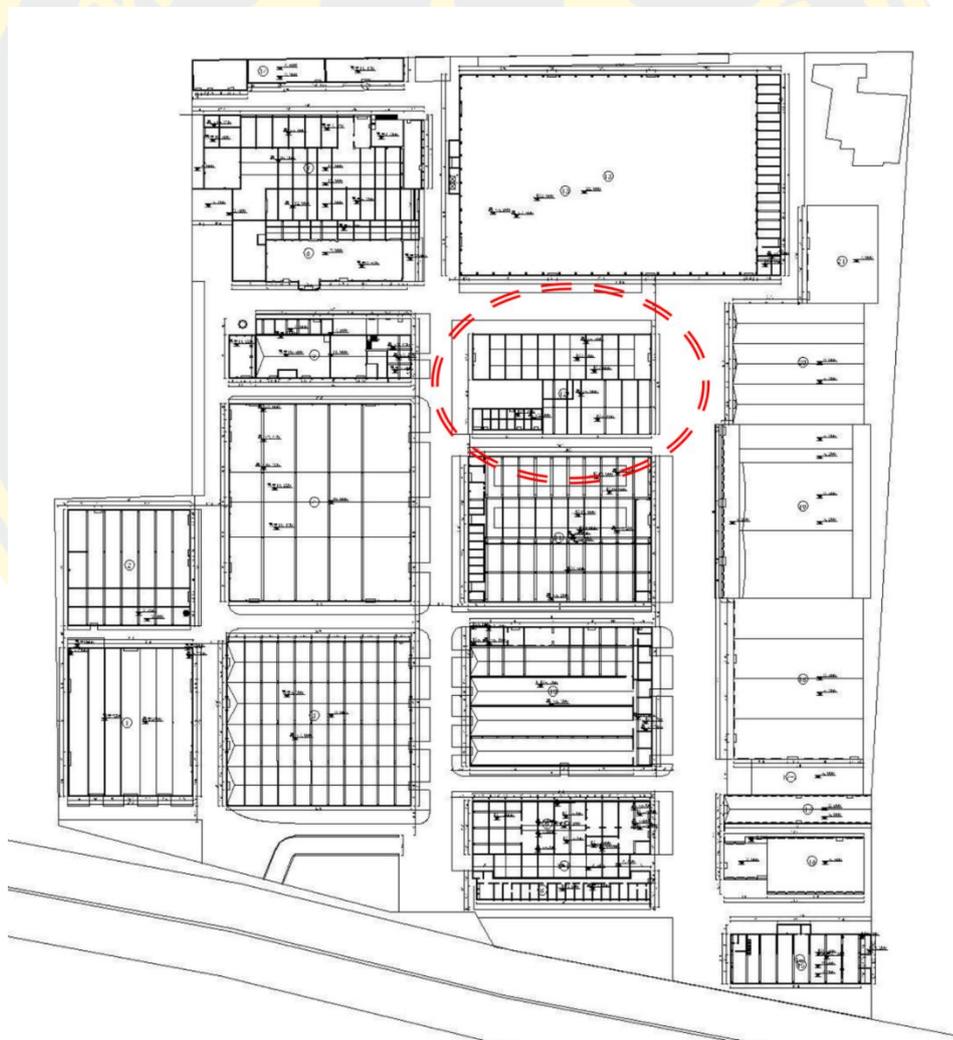
สถาปัตยกรรมหมายเลข15

ภาพที่ 3-22 สถาปัตยกรรมหมายเลข 15 ห้องปฏิบัติการ (Chen Fei, 2023)

3. สถานการณ์ปัจจุบันของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12

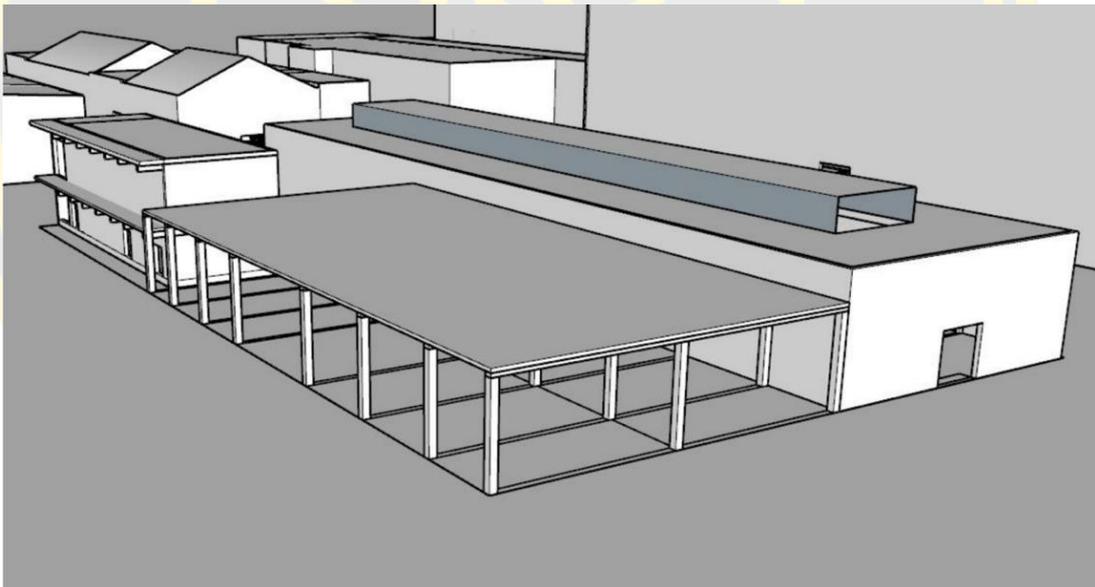
สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ตั้งอยู่ทางเหนือสุดของพื้นที่โรงงาน เป็นอาคารชั้นเดียว มีพื้นที่ก่อสร้าง 1,093 ตารางเมตร สูงรวม 8.6 เมตร สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 เดิมใช้เป็นโกดังสินค้า เพื่อเก็บชิ้นส่วนการผลิต แต่เนื่องจากทิ้งร้างมานาน ทำให้ไม่มีคนดูแล สีที่ทาบนผนังหลุดลอก ให้ความรู้สึกถึงความเก่า โครงสร้างทางสถาปัตยกรรมและรูปแบบการตกแต่งมีคุณค่าทางศิลปะและสุนทรียภาพอันเป็นเอกลักษณ์ ทางด้านทิศใต้ของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 เป็นห้องจ่ายไฟฟ้าที่มีพื้นที่ก่อสร้าง 506 ตารางเมตร ซึ่งเชื่อมต่อกับสถาปัตยกรรมหมายเลข 11 ถนนโดยรอบชำรุดทรุดโทรมเต็มไปด้วยกองดินและอุปกรณ์อุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง

ภาพที่ 3-23 แผนผังสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-24 ภาพถ่ายทางอากาศจากด้านบนของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 (Chen Fei, 2023)

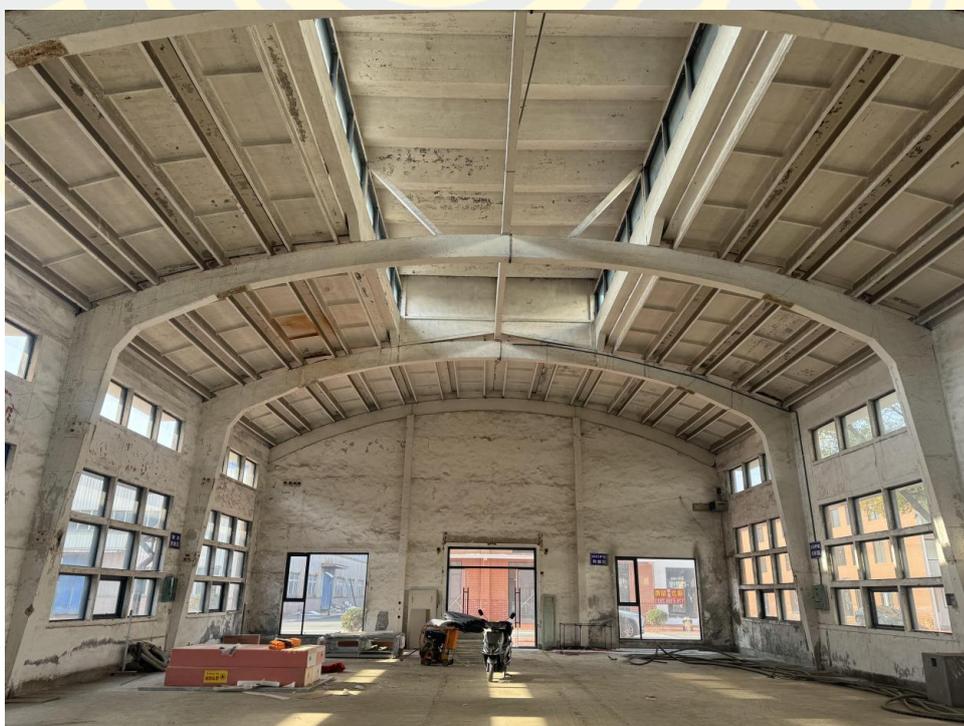
ภาพที่ 3-25 แบบจำลองสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 และสถาปัตยกรรมโดยรอบ (Chen Fei, 2023)

รูปแบบโครงสร้างที่ใช้ในสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 เป็นอาคารโรงงานชั้นเดียว โครงสร้างเป็นแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก เป็นรูปแบบโครงสร้างที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในโรงงานอุตสาหกรรม ใช้โครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็กค้ำขนาดใหญ่ โครงหลังคาเป็นโครงคอนกรีตเสริมเหล็ก และใช้โครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็กสร้างเป็นอาคารโรงงานขนาดใหญ่ในลักษณะที่มีช่วงสูง รูปแบบ

โครงสร้างนี้ทำให้พื้นที่สูงขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น โครงสร้างแข็งแรง ทนไฟ ด้านทาน แผ่นดินไหว และต้านทานการระเบิดได้ดี

สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 มีหลังคาทรงโค้ง โดยตัวอาคารทั้งหมดมีรูปทรงเส้นโค้งที่งดงาม ซึ่งการออกแบบสถาปัตยกรรมโรงงานเช่นนี้ทำให้พื้นที่ภายในกว้างขวางและโปร่งใสมากขึ้น เนื่องจากใช้โครงสร้างแบบโค้งจึงไม่จำเป็นต้องตั้งเสาและคานจำนวนมาก มีการใช้พื้นที่ภายในให้เกิดประโยชน์สูงสุด สะดวกต่อกระบวนการผลิตทางอุตสาหกรรม และสามารถรองรับอุปกรณ์และบุคลากรได้เป็นจำนวนมาก

ส่วนกลางของหลังคาทรงโค้งออกแบบให้มีชั้นยกสูงขึ้น ส่วนหน้าทำจากกระจกยกขึ้นสูง ซึ่งช่วยให้แสงแดดส่องเข้ามาได้สะดวกและแก้ปัญหาแสงได้อย่างมีประสิทธิภาพ พื้นผิวด้านบนของส่วนที่ยกขึ้นถูกจัดเรียงในแนวนอนตั้งฉากกับพื้นที่ขนาดใหญ่ของหลังคา ซึ่งฉีกองค์ประกอบแบบเดิม ๆ และมีความสวยงามมากขึ้น บนผนังและด้านบนของอาคารโรงงานมีหน้าต่างกระจกขนาดใหญ่ หน้าต่างด้านข้างเป็นบล็อกสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ เรียงกันเป็นประจำตามขนาด 3*1 และ 3*3 ซึ่งให้แสงสว่างและการระบายอากาศที่ดี ชายคาหน้าต่างใช้ส่วนหน้าอาคารเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าแบบเรียบง่าย ซึ่งประกอบขึ้นร่วมกับหน้าต่างกระจกที่มีรูปทรงสี่เหลี่ยมเหมือนกัน รูปแบบโดยรวมสร้างแรงดึงดูดทางสายตาที่แข็งแกร่ง

ภาพที่ 3-26 แผนผังโครงสร้างภายในสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-27 สภาพภายนอกของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-28 แผนภาพโครงสร้างหน้าต่างของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 (Chen Fei, 2023)

โครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เขตไทรโยค เมืองไทรโยค

ไทรโยคเป็นเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงในประเทศ และไทรโยคเป็นเขตเมืองหลักที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานและมรดกทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง เป็นที่รู้จักในชื่อ "เขตโบราณของราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถังและเขตห้วยไทรที่มีชื่อเสียง" ในปีหลังนี้ ภายใต้ความสนใจที่สูงและการนำทางที่ถูกต้องของรัฐบาล รวมถึงการทำงานร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและหลายส่วนต่างๆ ของสังคม ได้มีความสำเร็จมหาศาลในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ระบบรายชื่อขึ้นสี่ ๓ ระดับชาติ ระดับมณฑล ระดับเมือง และระดับเขต ได้รับการสร้างขึ้นตามลำดับ บรรทัดทั้งหลายของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่มีค่าและตกอยู่ในอันตรายได้รับการคุ้มครองและป้องกันอย่างมีประสิทธิภาพ ในปัจจุบัน ได้ดำเนินการตรวจสอบและประเมินใบสมัครของรายชื่อระดับเขต 6 ครั้ง และได้ประกาศรายชื่อในระดับเขตของโครงการตัวแทนในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ จำนวน 63 โครงการ โดยมีตัวแทนผู้สืบทอดมรดกทุกระดับทั้งหมด จำนวน 41 คน

ตารางที่ 3-3 สถิติโครงการศิลปะท้องถิ่นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เขตไทรโยค เมืองไทรโยค

เลขที่	ชื่อโครงการ	ผู้สืบทอด	ระดับโครงการ	สถานการณ์การสืบทอดในปัจจุบัน
1	เทคนิคการติดภาพและศิลปะตกแต่ง การซ่อมแซมแซ่เกา ไทรโยค	เกา ไฉฉวน	ระดับเขต	มีสตูดิโอส่วนตัวที่ทำงานด้านการสืบทอดงานและเข้าร่วมกิจกรรมการประชาสัมพันธ์และแสดงผลงานต่างๆ
2	เทคนิคการทำว่าว ไทรโยค	จู หว่านหยวน	ระดับเขต	สตูดิโอส่วนตัวที่ทำงานด้านการสืบทอดงานและเข้าร่วมกิจกรรมการประชาสัมพันธ์และแสดงผลงานต่างๆ
3	เทคนิคการถักใบปาล์ม ไทรโยค	ถัง กุ้ยเถียน	ระดับเขต	สตูดิโอส่วนตัวที่ทำงานด้านการสืบทอดงานและเข้าร่วมกิจกรรมการประชาสัมพันธ์และแสดงผลงานต่างๆ
4	การแกะสลักขนาดเล็กแซ่จ้าว	จ้าว จูอัน	ระดับเขต	สตูดิโอส่วนตัวที่ทำงานด้านการสืบทอดงานและเข้าร่วมกิจกรรมการประชาสัมพันธ์และแสดงผลงานต่างๆ
5	เทคนิคการประทับภาพไทรโยค	จาง เวินตั้ง	ระดับเขต	สตูดิโอส่วนตัวที่ทำงานด้านการสืบทอดงานและเข้าร่วมกิจกรรมการประชาสัมพันธ์และแสดงผลงานต่างๆ

เลขที่	ชื่อโครงการ	ผู้สืบทอด	ระดับโครงการ	สถานการณ์การสืบทอดในปัจจุบัน
6	เทคนิคการพิมพ์แบบสลักไห้หลัง	ซ่ง จินหรง	ระดับเขต	สตูดิโอส่วนตัวที่ทำงานด้านการสืบทอดงานและเข้าร่วมกิจกรรมการประชาสัมพันธ์และแสดงผลงานต่างๆ
7	เทคนิคการถักแบบตะขอไห้หลัง	ซู่ หัวปิน	ระดับเขต	ได้รับเชิญเป็นประจำและเข้าร่วมกิจกรรมการประชาสัมพันธ์และแสดงผลงานต่างๆ
8	การแกะสลักตรา ไท้โจว	ซู่ เจียนหมิน	ระดับเขต	สตูดิโอส่วนตัวที่ทำงานด้านการสืบทอดงานและเข้าร่วมกิจกรรมการประชาสัมพันธ์และแสดงผลงานต่างๆ

1. เทคนิคการติดภาพและศิลปะตกแต่ง การซ่อมแซมแซ่เกา ไ้หลัง

การติดภาพและศิลปะตกแต่งของจีน ถือเป็นเทคนิคแบบดั้งเดิมของประเทศจีนที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน และมีเสน่ห์ศิลปวัฒนธรรมที่เฉพาะเจาะจงคล้ายกับอุปรากรปักกิ่ง การเขียนพู่กันจีน และภาพวาดจีน โดยมีการพูดถึงตั้งแต่สมัยโบราณ "สามพาร์ทสำหรับวาดภาพ ทั้งเจ็ดพาร์ทสำหรับตกแต่ง"

เกา ไ้ฉวน ผู้สืบทอดเทคนิคการติดภาพและศิลปะตกแต่ง การซ่อมแซมแซ่เกา ไ้หลังในฐานะเป็นผู้สืบทอดการติดภาพและศิลปะตกแต่งรุ่นที่สามของ “แกลเลอร์โหยวหวิโจ้” เขาได้ศึกษาอย่างขยันขันแข็งทราบถึงการตกแต่งภาพและการซ่อมแซมทั้งแบบโบราณ และเทคนิคการซ่อมแซมทำให้เกิดทักษะที่มีความแข็งแกร่ง พร้อมทั้งรวบรวมลักษณะส่วนตัวที่เฉพาะตัว ตลอดจนมีประสบการณ์มากมายในการซ่อมแซมภาพวาดและหนังสือโบราณ เขามีส่วนสำคัญในการซ่อมแซมและตกแต่งผลงานศิลปะการเขียนและวาดภาพ เอกสารประวัติศาสตร์ และข้อมูลที่มีค่าสำหรับสถาบันต่างๆ เช่น พิพิธภัณฑ์ไท้โจว ห้องสมุดไท้โจว หอจดหมายเหตุไท้โจว Mei Lanfang Memorial Hall สำนักบริหาร Qiao Garden และ Gao Ershi Memorial Hall และอื่น ๆ (Gao Naiquan, 2023)

ภาพที่ 3-29 นายเกาไนฉวน ผู้สืบทอดเทคนิคการใส่กรอบภาพและการซ่อมแซมวัตถุ
(Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-30 อุปกรณ์ในการใส่กรอบภาพและการซ่อมแซมวัตถุ (Gao Naiquan, 2023)

ภาพที่ 3-31 ผลงานการซ่อมแซมวัตถุของนายเกาไนฉวน (Gao Naiquan, 2023)

2. เทคนิคการทำวาว ใหลิ่ง

ว่าวถูกประดิษฐ์ขึ้นในสมัยชุนชิวและราชวงศ์โจวตะวันออก และมีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า 2,000 ปี ว่าวทำจากโครงไม้ไผ่บางๆ หุ้มด้วยกระดาษหรือผ้า ผูกด้วยเชือกยาวแล้วลอยขึ้นไปในอากาศโดยใช้พลังลม ทักษะการเล่นว่าวของจีนประกอบด้วยเทคนิค 4 ประการ ได้แก่ "การมัด การหุ้ม การวาด และการบิน" ว่าวประเภทต่างๆ ส่วนใหญ่แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ "ปิ๊กแข็ง" และ "ปิ๊กอ่อน" ว่าว "ปิ๊กแข็ง" มีปิ๊กที่แข็งและบินได้สูงด้วยพลังลมที่แรง ส่วนว่าว "ปิ๊กอ่อน" มีความอ่อนและไม่สามารถบินสูงได้ แต่บินได้ไกล ในด้านสไตล์ นอกเหนือจากนก สัตว์ แมลง และปลาแบบดั้งเดิมแล้ว สไตล์ใหม่ๆ เช่น ว่าวตัวละครยังได้รับการพัฒนาในยุคปัจจุบันอีกด้วย

จู่ หว่านหยวน ผู้สืบทอดเทคนิคการทำวาว ใหลิ่ง ได้ดำรงตำแหน่งรองประธานสมาคมกีฬาพื้นบ้านพื้นบ้านไท่โจว เขาชอบทำวาวมาตั้งแต่เด็ก โดยใช้ตัวละคร สัตว์ ดอกไม้และนก เครื่องใช้ และรูปภาพอื่นๆ มาวาดว่าว ทำให้ว่าวที่เขาทำนั้นเหมือนจริงมาก ขณะเดียวกัน ยังใช้สุขภาพิตพื้นบ้าน คำพูดที่เป็นมงคล และเรื่องราวในตำนานเป็นธีม ผ่านเทคนิคการแสดงออก เช่น อุปมา

การเปรียบเทียบ การเล่นสำนวน การใช้สัญลักษณ์ และคำโฮโมโฟนี เพื่อสร้างรูปแบบศิลปะ "คำมงคลตรงกับภาพวาด" ที่ประกอบด้วยความหมายของการแสวงหาโชคกลาง ขจัดภัยพิบัติ และหลีกเลี่ยงภัยพิบัติ และแสดงออกถึงความปรารถนาของผู้คนในเรื่องความสุข อายุยืนยาว และปิติยินดี เนื่องจากรูปแบบนี้มีความหมายเชิงเปรียบเทียบและเป็นมงคล รวมฉากและสิ่งของเข้าเป็นหนึ่งเดียว ทำให้ธีมได้แสดงถึงเอกลักษณ์ของท้องถิ่นอย่างเห็นได้ชัด (Zhu Wanyuan, 2023)

ภาพที่ 3-32 ผู้สืบทอดเทคนิคการทำวาว ไข่หลิง (Li Xu, 2023)

ภาพที่ 3-33 ผู้สืบทอดเทคนิคการทำวาว ไข่หลิง (Li Xu, 2023)

3. เทคนิคการถักใบปาล์ม ใหลหล

หัตถกรรมการถักใบปาล์ม ถือเป็นหัตถกรรมจลนโบราณ ซึ่งทำจากใบปาล์มเป็นวัตถุดิบและแปรรูป วิธีแรกคือ พับใบปาล์มที่รวบรวมไว้ตามเส้นแล้วมัดให้แน่น หลังจากนั้น ใส่ลงในหม้อที่มีน้ำเดือดปรุงจนเปลี่ยนจากสีเขียวเป็นสีเหลืองและสุก ต่อจากนั้น นำไปตากแดดให้แห้งสนิทและเป็นสีขาว ผ่านกระบวนการเหล่านี้ไป จะไม่เสียรูป สามารถเก็บไว้ได้นานกว่าสิบปี การถักใบปาล์มชนิดนี้มักใช้วิธีการสลับและผูกเป็นภาพ โดยมีเนื้อหาหลัก ได้แก่ แมลงปอ ต๊กแตน กบ กุ้ง ตะขาบ เต่า งู ปลา ทอง ไก่ นกกระเรียน นกยูง นกฟีนิกซ์ เป็นต้น มีวิธีถักแบบ "พุงเดี่ยว" และ "พุงคู่" หลังจากถักแล้ว ให้ใช้อุปกรณ์เสริมเพื่อตกแต่งเล็กๆ น้อยๆ เช่น การใช้ถั่วแดงแต่งตา ซึ่งเรียกว่า "การชี้ตา" หลังจากถักเรียบร้อยแล้ว ให้ใช้อุปกรณ์เสริมเพื่อตกแต่งเล็กๆ น้อยๆ เช่น การใช้ถั่วแดงแต่งตา ซึ่งเรียกว่า "การชี้ตา" เนื้อถั่วใช้สำหรับตาгу เปลือกถั่วใช้สำหรับแมลงปอ ถั่วทั้งตัวใช้สำหรับกุ้ง และลวดเส้นเล็กใช้เป็นโครงกระดูกสำหรับลำตัวและกรงเล็บของสัตว์เล็ก ของเล่นและงานฝีมือที่ทำจากใบปาล์มของเขา ต่างก็มีสีสันและเหมือนจริง เช่น นกกระเรียน และต๊กแตนที่สวยงาม ฯลฯ ซึ่งไม่เพียงแต่คงรูปแบบดั้งเดิมไว้เท่านั้น แต่ยังสามารถคล้องกับกระแสแฟชั่นยุคใหม่ด้วย จึงเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น

ถึง กุ้ยเถียน ผู้สืบทอดเทคนิคการถักใบปาล์ม ใหลหล ได้เรียนรู้งานฝีมือการถักใบปาล์มจากปู่และพ่อของเขาตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก ผลงานการถักของเขามีรูปทรงประณีตและสมจริงอย่างมาก และเป็นที่ชื่นชอบของทุกคน ในปัจจุบันนี้ เขายังได้รับเชิญจากโรงเรียนหลายแห่งในเขตใหลหล เมืองไท่โจว ทำให้เทคนิคการถักใบปาล์มได้เข้าสู่ห้องเรียนเป็นอย่างดี (Tang Guitian, 2023)

ภาพที่ 3-34 หัตถกรรมการถักใบปาล์มไห่หลิง (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-35 หัตถกรรมการถักใบปาล์มไห่หลิง (Chen Fei, 2023)

4. การแกะสลักขนาดเล็กแซ่จ้าว

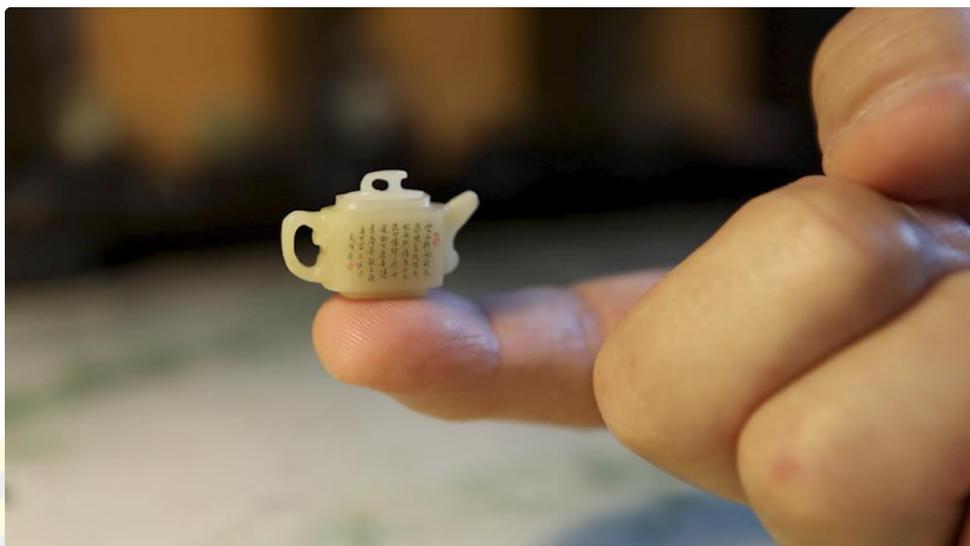
การแกะสลักขนาดเล็กเป็นงานฝีมือที่ละเอียดอ่อนที่สุดในบรรดาศิลปะและงานฝีมือจีนโบราณ เป็นงานศิลปะขั้นเล็กๆ ที่รวบรวมแก่นแท้ของวัฒนธรรมจีน และแสดงออกถึงสิ่งต่างๆ มากมายที่คล้ายคลึงกับสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติ การแกะสลักขนาดเล็กสามารถทำได้บนชิ้นงานช่างที่มี

ขนาดเท่าเมล็ดข้าว ขึ้นไม้ไผ่ ท่อนปากกา ท่อนฟูกัน จนกระทั่งเส้นผมที่มีขนาดไม่กี่สิบล้านของ มิลลิเมตร ทำให้ผลงานของเขาต้องใช้แว่นขยายกำลังสูง

จ้าว จูอัน ผู้สืบทอดการแกะสลักขนาดเล็ก มีความเชี่ยวชาญในการแกะสลักขนาดเล็กมานานกว่า 30 ปี เขาได้เพิ่มนวัตกรรมของตัวเองลงในเทคนิคการแกะสลักแบบดั้งเดิม ทำให้เทคนิคการแกะสลักขนาดเล็กแจ่มใสมากยิ่งขึ้นไป ด้วยความมีชีวิตชีวา หากไม่มีทักษะการแกะสลักขนาดเล็กและทักษะการประดิษฐ์ตัวอักษรในระดับสูง รวมถึงทักษะในการใช้เครื่องมืออย่างเชี่ยวชาญ การแกะสลักขนาดเล็กนั้นเป็นการยากที่จะบรรลุความสำเร็จให้ได้ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อทำการแกะสลัก ยังต้องกลั่นลมหายใจ มีสมาธิ และรอบคอบอีกด้วย "การแกะสลักขนาดเล็ก" ใช้มีดแทนการเขียน การวาดภาพและการเขียนนั้น ไม่เพียงแต่เน้นถึงการแกะสลักเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการระบายสีด้วยและให้ความสำคัญกับศิลปะการวาดภาพ ในขณะเดียวกัน "รูปปั้นทรงกลม ปั้นประดับ และการสลักทะเล" ให้ความสำคัญกับศิลปะของประติมากรรม ทั้งนี้ ความแตกต่างเป็นเพียงอยู่ที่ความละเอียดอ่อนเท่านั้น (Zhao Junan, 2023)

ภาพที่ 3-36 จ้าว จูอัน ผู้สืบทอดการแกะสลักขนาดเล็ก (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-37 ผลงานการแกะสลักขนาดเล็ก (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-38 อุปกรณ์เครื่องมือในการแกะสลักขนาดเล็ก (Chen Fei, 2023)

5. เทคนิคการประทับภาพ ไม้หาลิง

การประทับภาพเป็นการวาดภาพประเภทหนึ่งที่มีค่ามากในสมัยโบราณของประเทศจีน โดยใช้วิธีการวาดภาพด้วยเหล็กหรือแร่ดีบุกหรือทองคำมา นอกจากนี้ การประทับภาพยังมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและได้รับการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นจนกลายเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติ ในช่วงราชวงศ์หมิงและชิง การประทับภาพได้รับความนิยมในมณฑลเจียงซูและเจ้อเจียง โดยเฉพาะในซูโจวและหางโจว เขตไม้หาลิงตั้งอยู่ในที่ราบตอนกลางของมณฑลเจียงซูและติดกับ

แม่น้ำหลีเซี่ยเหอ อุดมไปด้วยผลิตภัณฑ์และการค้าที่เจริญรุ่งเรือง เป็นที่รู้จักในชื่อ "เขตโบราณของราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถังและเขตหวู่ไห่ที่มีชื่อเสียง" ต่อมา ในช่วงสมัยหงู่ของราชวงศ์หมิง ผู้อพยพจำนวนมากจากซูโจวย้ายไปที่ไห่หลิง โดยนำศิลปะพื้นบ้านจำนวนมากมาด้วย รวมถึงเทคนิคการประทับภาพ ซึ่งส่งเสริมการสืบทอดและพัฒนาของเทคนิคการประทับภาพในปัจจุบัน

จาง เวินตั้ง ผู้สืบทอด เทคนิคการประทับภาพ ไห่หลิง เขาชอบวาดภาพมาตั้งแต่เด็กและอ่านภาพวาดทุกประเภท โดยเฉพาะการประทับภาพ เขาเรียนจากจู่ เฟิงเกา (ศิลปินชั้นนำระดับชาติและผู้อำนวยการศูนย์การสร้างสรรค์เชิงไฮ้ของสมาคมศิลปะแห่งประเทศไทย) และช่างฝีมือชื่อดัง หลี่ หยงซิง (อดีตช่างเทคนิคอาวุโสของโรงงานศิลปะและหัตถกรรม เมืองไท่โจว) เพื่อพัฒนาทักษะการประทับภาพของเขา เขาศึกษาอย่างขยันขันแข็งและผสมผสานข้อดีของการวาดภาพตะวันตกและการวาดภาพจีนเข้าด้วยกัน และใช้ "ปากกาเหล็ก" หัวแร่ไฟฟ้าขนาดต่างๆ ทั้งแหลม แบน กลม สี่เหลี่ยม และขนาดต่างๆ วาดภาพบนกระดาษไม้ น้ำเต้า ไม้ไผ่ผาน ไม้อัด กระดาษชวาจื่อ ผ้าไหม และวัสดุอื่นๆ และยังได้ทดลองทำไฟโรกราฟบนเปลือกไข่อีกด้วย นอกจากนี้ การประทับภาพแต่ละครั้งต้องผ่านกระบวนการต่างๆ เช่น การจัดองค์ประกอบ การเลือกวัสดุ การถู การรีด การระบายสี การตกแต่ง การลงชื่อ การตราประทับ เป็นต้น ผ่านการศึกษาเชิงลึก ทำให้เขาสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคต่างๆ เป็นอย่างดี เช่น การควบคุมอุณหภูมิของหัวแร่ ความแรงและความเร็วของปากกา ทำให้ตัวละคร ดอกไม้ นก ทิวทัศน์ และสัตว์ต่างๆ ที่เขาสร้างขึ้นนั้น เหมือนจริง งดงาม และ แยกย่อย (Zhang Wenting, 2023)

ภาพที่ 3-39 จาง เวินตั้ง ผู้สืบทอด เทคนิคการประทับภาพ ไห่หลิง (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-40 อุปกรณ์ เครื่องมือในสร้างสรรค์ผลงานการประดับภาพไห้หลิง (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-41 ผลงานการประดับภาพไห้หลิง (Chen Fei, 2023)

6. เทคนิคการพิมพ์แบบสลัก ไ้หลิง

การพิมพ์แบบสลักมีชื่อเรียกอื่นๆ ในสมัยโบราณ หมายถึง กระบวนการแกะสลักตัวอักษร และรูปภาพกลับด้านลงบนแผ่นไม้แล้วพิมพ์ออกมา ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ เทคนิคการพิมพ์แบบสลักเริ่มต้นในสมัยราชวงศ์ซุ่ย เป็นที่รู้จักกันในสมัยราชวงศ์ถัง ได้รับการพัฒนาในสมัยราชวงศ์ซ่ง

และเจริญรุ่งเรืองในสมัยราชวงศ์หมิงและชิง ในสมัยราชวงศ์ชิง ป้ายี่คิดค้นการพิมพ์แบบเคลื่อนย้ายอักษรได้บนพื้นฐานของการพิมพ์แบบสลัก แต่ไม่ได้แทนที่การพิมพ์แบบสลักอย่างสิ้นเชิง และครองตำแหน่งสำคัญในอุตสาหกรรมการพิมพ์ของจีนโบราณ ไท่หลิงเป็นที่รู้จักในนาม "เขตโบราณในราชวงศ์ฮั่นและถัง และพื้นที่ที่มีชื่อเสียงในหวนไห้" รัฐถูกสร้างขึ้นในราชวงศ์ถังตอนใต้และเจริญรุ่งเรืองในราชวงศ์ซ่งเหนือ "ลัทธิขงจื้อเจริญรุ่งเรืองและได้รับการยกย่องในเขตหวนหนาน" ด้วยวัฒนธรรมที่เจริญรุ่งเรือง การแกะสลักและการพิมพ์จึงได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนถึงตอนกลางและตอนปลายของสมัยราชวงศ์หมิง หนังสือพิมพ์แบบสลักสายทองถิ่นและสายพระราชนิพนธ์ ต่างก็ได้พัฒนาไปเป็นอย่างมาก เวอร์ชันต่างๆ ของหนังสือพิมพ์แบบสลักสายทองถิ่นที่ได้รับการเผยแพร่และมีอิทธิพลอย่างมาก เช่น "งานวิเคราะห์ชื่อจิง" "Rixifa Collection" "บันทึก Song Official" "Xitai Crying Notes" เป็นต้น จนถึงสมัยราชวงศ์ชิง การพิมพ์แบบสลักได้เข้าสู่ช่วงสูงสุดของการพัฒนา และอุตสาหกรรมการแกะสลักหนังสือก็เจริญรุ่งเรืองอย่างไม่เคยมีมาก่อน ทำให้เขตหยางโจวและเขตไห้หลิงกลายเป็นพื้นที่แกะสลักหนังสือที่มีชื่อเสียงในประเทศจีน และมีช่างฝีมือแกะสลักที่มีชื่อเสียงปรากฏตัวขึ้นเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ สำนักพิมพ์ต่างๆ เช่น "เสินโมเอ็ง" "หยุนเจิ้นถิง" "จุนหยู่เฉ่าถิง" "จงอ้อถิง" "หัวเต้อถิง" ยังตีพิมพ์หนังสือหลายเล่ม ซึ่งจำหน่ายในประเทศและต่างประเทศ และปัจจุบันรวบรวมไว้ในคอลเลกชันส่วนตัวและพิพิธภัณฑ์ทั่วโลก

ซ่ง จินร่ง ผู้สืบทอดเทคนิคการพิมพ์แบบสลัก ไท่หลิง เขารักการแกะสลักและการวาดภาพมาตั้งแต่เด็ก ครั้งแรกที่เขาเรียนรู้จากลุงของเขา จากนั้น เรียนจากเฉิน อี้ชื่อ ผู้สืบทอดเทคนิคการแกะสลักระดับชาติ และ กูจื้อจุน ช่างพิมพ์ที่มีชื่อเสียง เพื่อเรียนรู้เทคนิคดั้งเดิมของการแกะสลักและการพิมพ์ ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2547 ได้มีการก่อตั้ง "สตูดิโอการพิมพ์แบบสลัก ซ่ง จินร่ง" ที่ทีมงานยังคงดำเนินการฟื้นฟูงานแกะสลัก บริการพิมพ์ และการออกแบบและผลิตหนังสือโบราณที่เย็บด้วยด้ายต่อไป ขณะเดียวกัน ใช้เทคนิคการพิมพ์การแกะสลักมาปรับแต่งผลิตภัณฑ์ความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม เช่น คำเชิญ จดหมาย ตรา โล่ และอักษรเคลื่อนย้าย ทำให้เทคนิคการพิมพ์แบบสลักยังคงแสดงถึงความมีชีวิตชีวาในปัจจุบันนี้ และไม่ได้ขาดผู้สืบทอด (Song Jinrong, 2023)

ภาพที่ 3-42 ช่ง จินหรง ผู้สืบทอดเทคนิคการพิมพ์แบบสลัก ไม้หาลิง (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-43 ผลงานการพิมพ์แบบสลัก ไม้หาลิง (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-44 ผลงานการพิมพ์แบบสลัก ไม้ให้หลิง (Chen Fei, 2023)

7. เทคนิคการลักแบบตะขอ ไม้ให้หลิง

การลักแบบตะขอ เป็นงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมที่ใช้ตะขอขนาดเล็กเพื่อวาดลวดลายและรูปภาพต่างๆ นานา ในขณะเดียวกัน ใช้กับวัสดุและเครื่องตกแต่ง สามารถสร้างรูปแบบใหม่ๆ ขึ้นมาอีกด้วย งานหัตถกรรมการลักแบบตะขอมีความประณีตสวยงาม และมีให้เลือกหลากหลาย เช่น กระเป๋า แฟชั่น ตะกร้า หมวกฟาง ที่รองแก้ว เบาะรองนั่ง ของแขวนผนัง ตุ๊กตา พรมผ้า และอื่นๆ อีกมากมาย ผลิตภัณฑ์การลักแบบตะขอเป็นผ้าเส้นด้ายถักชนิดพิเศษซึ่งมีลักษณะ "สัมผัสได้ ยืดหยุ่น หนาแน่น นุ่มนวล และสะอาด" โครงสร้างผลิตภัณฑ์มีความหลากหลาย สามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคในทุกด้าน ซึ่งเป็นงานหัตถกรรมที่ทดแทนด้วยผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมไม่ได้

เทคนิคการลักแบบตะขอ ไม้ให้หลิง ได้รับการเผยแพร่มาจากเชียงใหม่ในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 และมีประวัติยาวนานกว่า 100 ปี ผู้หญิงในท้องถิ่นจำนวนมากทำงานที่เกี่ยวข้องกับการลักแบบตะขอ ด้วยการสืบทอดและการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ เทคนิคการลักแบบตะขอจึงค่อยๆ ก่อตัวขึ้น และกลายเป็นอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมที่มีเสน่ห์เอกลักษณ์ของภูมิภาคอีกด้วย ชู หัวปิน ผู้สืบทอดเทคนิคการลักแบบตะขอ ไม้ให้หลิง ใช้ตะขอและเส้นด้ายออกแบบและถักตุ๊กตา เสื้อผ้า เครื่องตกแต่งอย่างมากมาย การลักแบบตะขอถือเป็นสะพานสำคัญที่เชื่อมต่อความสัมพันธ์ระหว่างคนรุ่นต่างๆ และสะท้อนถึงความฉลาดของช่างฝีมือ ของขวัญทำด้วยมือมีราคาไม่แพงและยังสามารถสัมผัสถึง

ความรักบางอย่างอยู่ในนั้น อย่างไรก็ตาม ความรักแบบนี้ก็ทำให้งานหัตถกรรมที่สืบทอดกันมา ยาวนานนั้น สามารถดำเนินต่อไปได้ (Xu Huabin, 2023)

ภาพที่ 3-45 ผู้สืบทอดเทคนิคการถักแบบตะขอ ไห่หลิง (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-46 อุปกรณ์ เครื่องมือการถักแบบตะขอ ไห่หลิง (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-47 ผลงานการปักแบบตะขอ ไท่หลิง (Chen Fei, 2023)

8. การแกะสลักตรา ไท่โจว

การแกะสลักตราเป็นศิลปะดั้งเดิมที่ยอดเยี่ยมและเก่าแก่ในประเทศจีน โดยผสมผสานการประดิษฐ์ตัวอักษรและการแกะสลัก ทรงพลังแต่ประณีต เรียบง่ายแต่สง่างาม ทำให้ผู้คนเพลิดเพลินกับศิลปะอย่างสมบูรณ์แบบ โดยทั่วไปแล้ว จารึกตราประทับมีสองประเภท จารึกสีขาวและจารึกสีแดง จารึกสีขาว ตัวอักษรทุกเส้นจะถูกแกะสลักในระหว่างขั้นตอนการตัด เพื่อให้ตัวอักษรมีความเว้าและพื้นผิวการพิมพ์นูน ด้วยวิธีนี้ การพิมพ์จะเป็นตัวอักษรสีขาวบนพื้นหลังสีแดง สำหรับจารึกสีแดง ตัวอักษรจะเป็นสีแดงแต่พื้นหลังยังคงเป็นสีขาว

การแกะสลักตรามีเสน่ห์ทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์และครองตำแหน่งสำคัญในวัฒนธรรมจีนดั้งเดิม การแกะสลักตรา ไท่โจว ได้รวบรวมมรดกทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม นำมาซึ่งความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานของประเพณี เพื่อสร้างผลงานที่มีลักษณะร่วมสมัยและเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นมากขึ้น (Xu Jianmin, 2023)

ภาพที่ 3-48 ผู้สืบทอดการแกะสลักตราประทับ (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 3-49 ผลงานการแกะสลักตราประทับ (Chen Fei, 2023)

สรุป

โรงงานเก่าหลินไต่เป็นโรงงานที่ถูกทิ้งร้างในใจกลางเมืองที่ไม่มีการผลิตและการใช้งานแล้ว สถาปัตยกรรมโรงงานทั้ง 20 หลังมีโครงสร้างครบถ้วนแต่ถูกทิ้งร้างมาเป็นเวลานานเนื่องจากไม่มีผู้ดูแลจัดการ ซึ่งจากการลงพื้นที่สำรวจภาคสนามไปยังโรงงานเก่าหลินไต่ ผู้วิจัยได้มีการวาดแผนผังชั้นและจัดทำตารางเพื่อให้ได้พื้นที่อาคาร ความสูงของพื้น และสถานะปัจจุบันของอาคารที่เหลือของโรงงานเก่าหลินไต่ หนึ่งในนั้นสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ที่ตั้งอยู่ลึกเข้าไปในพื้นที่โรงงานโดยมีพื้นที่ก่อสร้างประมาณ 1,000 ตารางเมตร เป็นโครงสร้างชั้นเดียวยาวช่วงรูปแบบสถาปัตยกรรมเป็นอาคารโค้งในทศวรรษ 1960 ซึ่งเนื้อหาและข้อมูลเหล่านี้จะกลายเป็นพื้นฐานสำหรับการปรับปรุงการออกแบบพื้นที่สถาปัตยกรรมหลังนี้ให้กลายเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในบทต่อไป เนื่องจากเมืองไท่โจวในปัจจุบันยังไม่มีพิพิธภัณฑ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ส่วนใหญ่จึงกระจายอยู่ตามแหล่งต่าง ๆ ในพื้นที่ เพื่อเป็นการจัดแสดง สื่อสาร และจัดการสิ่งเหล่านั้นจากส่วนกลาง ได้มีการลงพื้นที่สำรวจภาคสนามไปเยี่ยมชมโครงการศิลปะ 8 โครงการ จากนั้นทำการรวบรวมและเรียบเรียงเนื้อหาของแต่ละโครงการออกมา เพื่อปูทางไปสู่การแบ่งหน้าที่และรูปแบบการออกแบบและปรับปรุงโครงการในขั้นตอนต่อไป ในบทถัดไป ผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์สถาปัตยกรรมโรงงานหมายเลข 12 โดยอาศัยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและข้อมูลจากแบบสอบถาม อีกทั้งดำเนินการศึกษาและวิเคราะห์โครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทางศิลปะ เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวคิดในการออกแบบสำหรับการปรับปรุงใหม่

บทที่ 4

รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่ เพื่อการพัฒนาและการปรับปรุง

บทนี้มีพื้นฐานมาจากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลทางเอกสารและการลงพื้นที่ภาคสนาม การสัมภาษณ์และการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของโรงงานเก่าหลินไห่ใน 3 บทแรก ซึ่งจะเป็นข้อมูลและเนื้อหาที่จะนำไปสู่การออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ โดยมีรายละเอียดทั้งหมด 5 ประเด็น ได้แก่ (1) รูปแบบของสถาปัตยกรรม (2) อัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรม (3) คุณค่าทางสถาปัตยกรรม (4) ปัญหาที่มีอยู่ (5) แนวทางการออกแบบปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

รูปแบบของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่

โรงงานเก่าหลินไห่เก่าก่อตั้งขึ้นในปี 1956 ได้รับอิทธิพลจากสถาปัตยกรรมต่างประเทศ ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ภายในพื้นที่โรงงานเก่าหลินไห่มีสถาปัตยกรรมทั้งหมด 20 หลังที่มีรูปแบบทางสถาปัตยกรรมที่หลากหลาย ซึ่งส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากสถาปัตยกรรมรูปแบบสหภาพโซเวียต และรูปแบบเบาสบายของเยอรมนี โดยรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4-1 สภาพปัจจุบันของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

รูปแบบสถาปัตยกรรม	หมายเลข	ภาพถ่ายจากสถานที่จริง
สถาปัตยกรรมรูปแบบสหภาพโซเวียต	5	

รูปแบบ สถาปัตยกรรม	หมายเลข	ภาพถ่ายจากสถานที่จริง
	10	
	15	
	17	

รูปแบบ สถาปัตยกรรม	หมายเลข	ภาพถ่ายจากสถานที่จริง
	11	
	12	
สถาปัตยกรรม รูปแบบเบา เฮาส์ของ เยอรมนี	2	

รูปแบบ สถาปัตยกรรม	หมายเลข	ภาพถ่ายจากสถานที่จริง
	3	
	4	
	6	

รูปแบบ สถาปัตยกรรม	หมายเลข	ภาพถ่ายจากสถานที่จริง
	7	
	8, 9	
	13	

รูปแบบ สถาปัตยกรรม	หมายเลข	ภาพถ่ายจากสถานที่จริง
	16	
	1	
	18	
	19	

สถาปัตยกรรมของโรงงานเก่าหลินไห่ได้รับอิทธิพลจากรูปแบบการออกแบบแบบตะวันตก โดยสามารถแบ่งตามรูปแบบโครงสร้างของสถาปัตยกรรมได้เป็น สถาปัตยกรรมหลังคาทรงสามเหลี่ยม (สถาปัตยกรรมหมายเลข 5, 10, 15, 17) สถาปัตยกรรมหลังคาทรงโค้ง (สถาปัตยกรรมหมายเลข 11, 12) และสถาปัตยกรรมรูปแบบเบาเฮาส์ (สถาปัตยกรรมหมายเลข 1, 2, 3, 4, 6, 7, 9, 13, 16, 18, 19)

สถาปัตยกรรมหลังคาทรงสามเหลี่ยมเป็นการใช้ประโยชน์จากคุณสมบัติทางกลศาสตร์ของวัสดุอย่างเต็มที่ แสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาในการก่อสร้างที่เรียบง่ายและมีประสิทธิภาพ การออกแบบนี้ไม่เพียงแต่ให้ความเสถียรภาพและความสามารถในการรับน้ำหนักที่ยอดเยี่ยมในด้านโครงสร้างเท่านั้น แต่ยังนำเสนอความงามที่เรียบง่ายซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรม ความงามนี้มุ่งเน้นไปที่การใช้งานเป็นหลัก เน้นการรวมกันระหว่างความเป็นประโยชน์และความประหยัด ซึ่งสะท้อนถึงกลยุทธ์การออกแบบในบริบทที่ทรัพยากรมีอยู่อย่างจำกัดในขณะนั้น การใช้หลังคาสามเหลี่ยมไม่เพียงแต่ทำให้เกิดการใช้ประโยชน์จากวัสดุอย่างสูงสุด แต่ยังช่วยเพิ่มความยืดหยุ่นของพื้นที่สถาปัตยกรรมอีกด้วย โครงสร้างเหล่านี้ไม่เพียงแต่รองรับน้ำหนักของอาคารเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงลักษณะเฉพาะของอุตสาหกรรมในยุคหนึ่ง ซึ่งสถาปัตยกรรมในช่วงปี 1950 มีการใช้โครงสร้างเหล่านี้ ซึ่งได้สะท้อนความรู้สึกถึงยุคสมัยอย่างชัดเจน อีกทั้งยังเปรียบเสมือนเป็นหลักฐานที่แสดงออกถึงของความพยายามและนวัตกรรมในช่วงต้นของการยุคอุตสาหกรรม

สถาปัตยกรรมโรงงานที่มีโครงสร้างหลังคาโค้งมีความสำคัญในสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมเนื่องจากมีรูปแบบทางโครงสร้างและการออกแบบการใช้งานที่เป็นเอกลักษณ์ สถาปัตยกรรมเหล่านี้มักใช้โครงสร้างหลังคาโค้งขนาดใหญ่เพื่อให้มีพื้นที่กว้างโดยไม่มีเสา เพื่อรองรับความต้องการในการผลิตทางอุตสาหกรรม การใช้หลังคาโค้งไม่เพียงแต่เพิ่มความเสถียรของโครงสร้างอาคาร ยังลดความพึงพาผนัง ทำให้พื้นที่ภายในมีความยืดหยุ่นมากขึ้น ในด้านวัสดุ มีการใช้คอนกรีตเสริมเหล็กพร้อมกับเทคโนโลยีส่วนประกอบสำเร็จรูป ซึ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการก่อสร้างและความทนทานของอาคาร ในการออกแบบ มีการออกแบบหลังคาโค้งรวมกับการออกแบบช่องแสง เพื่อเพิ่มแสงธรรมชาติและประสิทธิภาพการระบายอากาศ ปรับปรุงสภาพแวดล้อมการทำงาน ในด้านของรูปลักษณ์ เส้นโค้งที่พลิ้วไหวของหลังคาโค้งได้ทำให้สถาปัตยกรรมมีความงามที่เรียบง่ายและทันสมัย แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างการใช้งานและความสวยงาม รูปแบบนี้ไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการทางอุตสาหกรรมในขณะนั้น แต่ยังให้ประสบการณ์และแรงบันดาลใจอันมีค่าต่อการออกแบบสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมในอนาคตอีกด้วย

สถาปัตยกรรมโรงงานทรงสี่เหลี่ยมเน้นแนวคิด “รูปแบบต้องตามการใช้งาน” การออกแบบสำนักงานจะมีการตัดทอนการตกแต่งที่ซับซ้อนออกไป เน้นที่ความเป็นประโยชน์และประสิทธิภาพในการผลิต สถาปัตยกรรมมักใช้รูปทรงเรขาคณิตที่เรียบง่าย เช่น สี่เหลี่ยมผืนผ้าและ

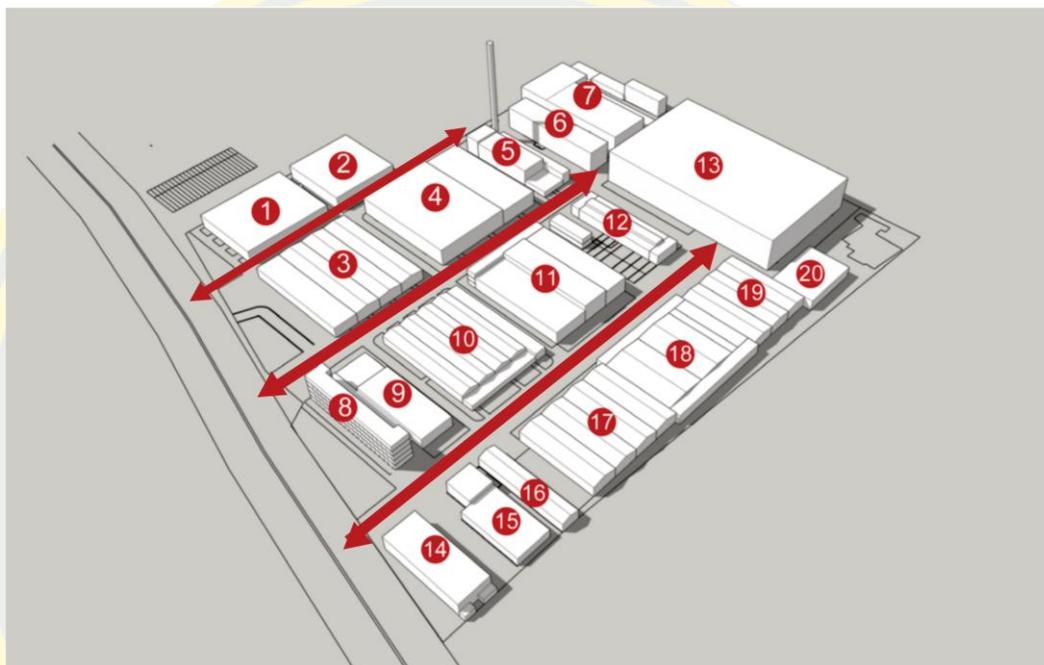
ลูกบาศก์ แสดงให้เห็นถึงเส้นสายและโครงสร้างที่ชัดเจน ในด้านวัสดุ มีการนำเหล็ก คอนกรีต และกระจกมาใช้อย่างแพร่หลายเพื่อให้ได้พื้นที่ที่แข็งแรง ทนทาน และเปิดกว้าง หน้าต่างกระจกขนาดใหญ่และการออกแบบหลังคากระจกไม่เพียงแต่เพิ่มแสงธรรมชาติ ยังช่วยในการระบายอากาศ ปรับปรุงสภาพแวดล้อมในการทำงาน การจัดวางพื้นที่ภายในมีความยืดหยุ่น เน้นการออกแบบแบบเปิด เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการและกระบวนการผลิตที่แตกต่างกัน สถาปัตยกรรมทรงสี่เหลี่ยมไม่เพียงแต่สะท้อนถึงการแสวงหาความงามในแบบสมัยใหม่ทางด้านรูปแบบเท่านั้น แต่ยังตอบสนองต่อประสิทธิภาพในการผลิตทางอุตสาหกรรมได้อย่างครบถ้วนอีกด้วย

โดยสรุป รูปแบบทางสถาปัตยกรรมของโรงงานเก่าหลินไหมมีอยู่ 3 รูปแบบ โดยการออกแบบโครงสร้างหลังคาทรงสามเหลี่ยมเน้นที่คุณสมบัติทางกลศาสตร์ของวัสดุและความคุ้มค่า แสดงให้เห็นถึงความงดงามแบบอุตสาหกรรมที่เรียบง่ายและมีประสิทธิภาพ สถาปัตยกรรมที่มีโครงสร้างหลังคาโค้งในช่วงปี 1960 ใช้พื้นที่ขนาดใหญ่ที่ปราศจากเสา และใช้คอนกรีตเสริมเหล็กช่วยเสริมความมั่นคงและความยืดหยุ่นของโครงสร้าง พร้อมทั้งผสมผสานกับการออกแบบที่เน้นการใช้แสงธรรมชาติ และการระบายอากาศเพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมการผลิต ในขณะที่สถาปัตยกรรมรูปแบบสี่เหลี่ยมยึดหลักการเน้นที่การใช้งานและความงามแบบเรียบง่าย ใช้รูปทรงเรขาคณิตและวัสดุสมัยใหม่เพื่อสร้างพื้นที่ที่เปิดกว้างและสว่าง สถาปัตยกรรมเหล่านี้ไม่เพียงตอบสนองความต้องการทางอุตสาหกรรมในยุคต่างๆ แต่ยังคงกลายเป็นต้นแบบอ้างอิงที่สำคัญในการออกแบบสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรม

อัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไหม

อัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไหมสะท้อนถึงการออกแบบที่เน้นการใช้งานในการผลิตเป็นหลัก โรงงานนี้ใช้การจัดเรียงสถาปัตยกรรมในรูปแบบของถนนสายหลัก ทางเข้าของโรงงานตั้งอยู่จากทิศใต้ไปยังทิศเหนือ โดยโรงงานถูกสร้างอยู่สองข้างของถนนหลัก และยังมีถนนหลักคู่ขนานอีกสองสาย ซึ่งวิธีการจัดเรียงแบบนี้ไม่เพียงแต่เป็นการออกแบบพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ยังช่วยให้กระบวนการผลิตและการขนส่งเป็นไปอย่างคล่องตัว แม้ว่าโรงงานแต่ละหลังจะมีรูปแบบทางสถาปัตยกรรมที่หลากหลาย แต่สถาปัตยกรรมทั้งหมดได้เรียงตัวอย่างเป็นระเบียบไปตามถนนสายหลัก เกิดเป็นโครงสร้างพื้นที่ที่มีระเบียบ การออกแบบโครงสร้างเช่นนี้ช่วยให้การเคลื่อนที่ในพื้นที่ของโรงงานเป็นไปอย่างชัดเจน ทำให้การเคลื่อนย้ายคนและวัสดุเป็นไปอย่างสะดวก ลดการสูญเสียเวลา และทรัพยากรในกระบวนการผลิต ถนนสายหลักในฐานะแกนกลางของโรงงาน ไม่เพียงแต่เชื่อมโยงพื้นที่ใช้งานต่าง ๆ เข้าด้วยกัน แต่ยังให้ความยืดหยุ่นสำหรับการขยายและปรับปรุงในอนาคตอีกด้วย ระยะห่างและการจัดวางอาคารที่เหมาะสม ไม่เพียงตอบสนองความต้องการในการผลิต แต่ยังคงคำนึงถึง

ปัจจัยด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม เช่น การระบายอากาศ แสงสว่าง และเส้นทางหนีไฟ อีกทั้งการวางแผนในลักษณะนี้ยังสะท้อนถึงความใส่ใจในความงามเชิงอุตสาหกรรม การจัดเรียงที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและการออกแบบที่สอดคล้องกันของสถาปัตยกรรม ทำให้เกิดทิวทัศน์โรงงานที่เป็นระเบียบและกลมกลืน

ภาพที่ 4-1 แผนผังการจัดวางสถาปัตยกรรมในโรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

จากอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมแต่ละหลังในโรงงานเก่าหลินไห่ สถาปัตยกรรมภายในเขตโรงงานแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายทั้งในด้านโครงสร้างและการใช้งาน โรงงานมีการสร้างสถาปัตยกรรมหลากหลายประเภทเพื่อรองรับความต้องการในการผลิตที่แตกต่างกัน

ส่วนสถาปัตยกรรมคลังสินค้าได้รับการออกแบบให้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยนตามความต้องการในการจัดเก็บ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้พื้นที่ นอกจากนี้ ภายในเขตโรงงานยังมีสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมเชิงสนับสนุนที่มีความสำคัญเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งนอกจากจะสนับสนุนขั้นตอนการผลิตที่สำคัญในด้านการใช้งานแล้ว ยังโดดเด่นด้วยการออกแบบที่เป็นเอกลักษณ์ กลายเป็นจุดสนใจทางสายตาในเขตโรงงาน ซึ่งสะท้อนถึงนวัตกรรมและการใช้งานของสถาปัตยกรรมอุตสาหกรรม

1. สถาปัตยกรรมโรงงานแบบทั่วไป

ในโรงงานหลินไต่เก๋่า มีบางส่วนเป็นสถาปัตยกรรมโรงงานแบบทั่วไป (สถาปัตยกรรมหมายเลข 2, 6, 7, 9, 13, 16) ซึ่งได้กล่าวถึงในหัวข้อ “แนวคิดของสถาปัตยกรรมโรงงานเก๋่า” ในบทที่ 2 สถาปัตยกรรมโรงงานแบบมาตรฐานเหล่านี้มีรูปทรงของพื้นที่ก่อสร้างที่มีช่องเปิดคั่นข้างเล็ก มีความยืดหยุ่นที่ดี และคิดเป็นสัดส่วนที่มีอยู่มากที่สุด โรงงานส่วนใหญ่ประกอบด้วยโครงสร้างอิฐผสมปูน ผังกำแพงหนา ซึ่งช่วยเพิ่มความเสถียรภาพและความทนทานของสถาปัตยกรรมโดยรวมอย่างมาก และการออกแบบหลายชั้นเป็นข้อดีที่ทำให้แต่ละชั้นสามารถใช้งานได้อย่างอิสระ ซึ่งทำให้การจัดสรรกระบวนการผลิตที่แตกต่างกันเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

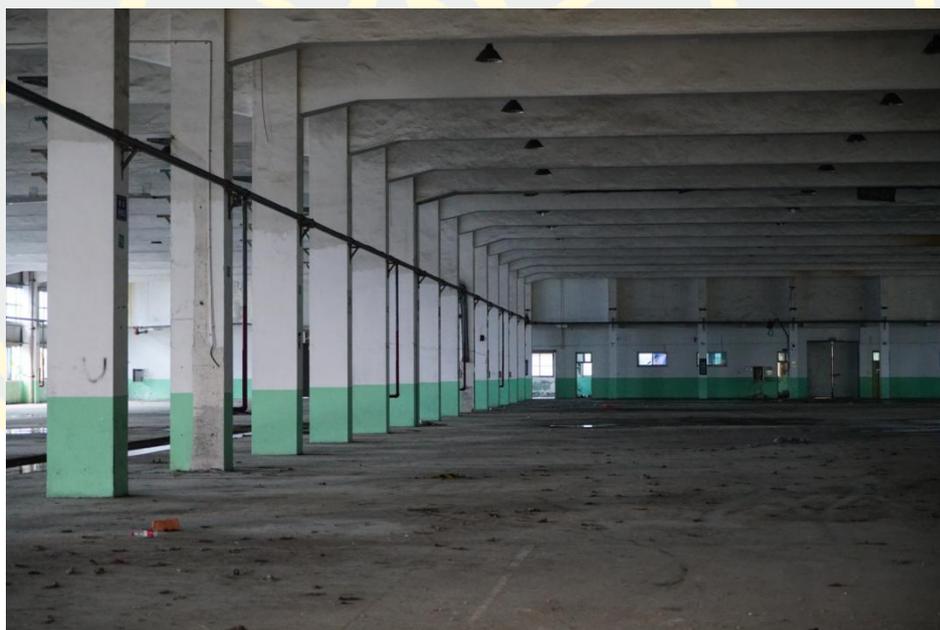
ขณะเดียวกัน การออกแบบโครงสร้างหลายชั้นไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการด้านการผลิตอย่างเต็มที่ แต่ยังมอบความรู้สึกซึ่งด้วยการจัดสรรพื้นที่และการเปลี่ยนแปลงทางสายตาก็มีเหตุผล ทำให้สถาปัตยกรรมในเขตอุตสาหกรรมมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น การออกแบบเช่นนี้ช่วยให้พื้นที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น และไม่เพียงแต่เพิ่มความสวยงามให้กับสภาพแวดล้อมการผลิต แต่ยังช่วยปรับปรุงเงื่อนไขการให้แสงสว่างได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพิ่มความสะดวกสบายในสภาพแวดล้อมภายใน ซึ่งแนวคิดการออกแบบเช่นนี้ ไม่เพียงแต่ทำให้สถาปัตยกรรมโรงงานแบบมาตรฐานสามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพในด้านของการใช้งาน แต่ยังเสริมคุณค่าทางความงามที่โดดเด่นให้กับโรงงานอีกด้วย

ภาพที่ 4-2 สถาปัตยกรรมหมายเลข 8 โรงงานเก๋่าหลินไต่ (Chen Fei, 2023)

2. สถาปัตยกรรมโรงงานขนาดใหญ่

โรงงานเก่าหลินไห่เดิมเป็นบริษัทที่ผลิตจักรยานยนต์เป็นหลัก สถาปัตยกรรมส่วนใหญ่เป็นโรงงานขนาดใหญ่และคลังสินค้าที่มีช่วงขนาดใหญ่ (สถาปัตยกรรมหมายเลข 1, 2, 3, 4, 6, 11, 12, 13) ซึ่งจุดเด่นที่สำคัญที่สุดคือมีพื้นที่ไร้เสา ขนาดช่วงมักจะเกิน 15 เมตร ภายในกว้างขวาง เหมาะสำหรับการจัดวางอุปกรณ์ขนาดใหญ่และสายการผลิต เนื่องจากภายในไม่มีเสาค้ำ โรงงานขนาดใหญ่จึงมีความยืดหยุ่นสูงในการจัดการพื้นที่ โดยสามารถปรับเปลี่ยนการจัดวางตามต้องการของการผลิตได้ตลอดเวลา ซึ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้พื้นที่ การออกแบบพื้นที่เปิดโล่งนี้ทำให้รูปลักษณ์ของสถาปัตยกรรมดูทันสมัยและสวยงาม เหมาะสำหรับการดัดแปลงในอนาคตเพื่อใช้เป็นพื้นที่แสดงผลงานหรือจัดนิทรรศการ ขณะเดียวกัน การออกแบบมักคำนึงถึงแสงธรรมชาติ โดยมีการติดตั้งหน้าต่างกระจกขนาดใหญ่ทำให้แสงส่องเข้ามาภายในได้อย่างเพียงพอ เป็นการลดการใช้พลังงานจากการส่องสว่าง และเพิ่มความสะอาดสบายในสภาพแวดล้อมการทำงาน

ภาพที่ 4-3 สถาปัตยกรรมหมายเลข 13 โรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

3. สถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมเฉพาะทาง

ปล่องควันสูงถือเป็นสถาปัตยกรรมสำคัญของโรงงานเก่าหลินไห่ ไม่เพียงเป็นพยานถึงความรุ่งโรจน์ในอดีตของโรงงานเท่านั้น แต่ยังกลายเป็นส่วนสำคัญในความทรงจำของเมืองอีกด้วย ด้วยรูปทรงที่เป็นเอกลักษณ์และความหมายเชิงสัญลักษณ์ สถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมเฉพาะทางเหล่านี้จึงกลายเป็นองค์ประกอบที่ไม่สามารถละเลยได้ในการออกแบบพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ ในขั้นตอน

การปรับปรุงใหม่ นักออกแบบมักจะรักษาสถาปัตยกรรมที่สำคัญเหล่านี้ไว้ และผสมผสานเข้ากับองค์ประกอบทางวัฒนธรรมสมัยใหม่ผ่านเทคนิคการดัดแปลงทางศิลปะเพื่อสร้างแรงดึงดูดทางสายตาและเสน่ห์ทางวัฒนธรรมที่แข็งแกร่ง การนำปล่องไฟมาใช้ใหม่สามารถปรับปรุงเป็นจุดชมวิว งานศิลปะจัดวาง หรือสื่อกลางของสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม ซึ่งจะช่วยเพิ่มภูมิทัศน์ที่เป็นเอกลักษณ์ให้กับทั้งโครงการ

ภาพที่ 4-4 สถาปัตยกรรมเชิงสัญลักษณ์ของโรงงานเก่าหลินไห่ – ปล่องควัน (Chen Fei, 2023)

โดยสรุป โรงงานเก่าหลินไห่ได้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าทางสุนทรียภาพ ความยืดหยุ่น และการใช้งานของสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมผ่านอัตลักษณ์และการออกแบบทางสถาปัตยกรรมที่มีความโดดเด่น กลุ่มสถาปัตยกรรมทั้งหมดถูกออกแบบในลักษณะของการกระจายตัวตามถนนสายหลัก มีประเภทของสถาปัตยกรรมที่หลากหลาย ประกอบด้วยสถาปัตยกรรมโรงงานแบบทั่วไปและแบบช่วงกว้างพิเศษ แสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะทางอุตสาหกรรม สถาปัตยกรรมโรงงานแบบทั่วไปมีลักษณะเด่นอยู่ที่มีช่องเปิดขนาดเล็ก ความยืดหยุ่นสูง และมีการออกแบบหลายชั้น ตัวอาคารสร้างจากโครงสร้างอิฐและคอนกรีตเสริมเหล็ก ซึ่งช่วยเสริมความมั่นคงและความคงทน ทั้งยังมีการออกแบบโครงสร้างแบบซ้อนชั้นที่ช่วยเพิ่มมิติทางสายตาและความสะดวกสบายภายในตัวอาคาร สำหรับโรงงานแบบช่วงกว้างพิเศษมีข้อได้เปรียบจากพื้นที่กว้างที่ไม่มีเสาตรงกลาง ทำให้เหมาะ

สำหรับการจัดวางอุปกรณ์ขนาดใหญ่ มีความยืดหยุ่นสูงในการใช้งาน อีกทั้งการออกแบบยังคำนึงถึงการใช้แสงธรรมชาติ ช่วยเพิ่มความสะดวกสบายในสภาพแวดล้อมการทำงาน นอกจากนี้ ปล่องควันที่เป็นสัญลักษณ์ไม่เพียงแต่เป็นพยานทางประวัติศาสตร์ของโรงงานเท่านั้น แต่ยังคงกลายเป็นองค์ประกอบสำคัญในการออกแบบพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ผ่านการประยุกต์ทางศิลปะและผสมผสานกับวัฒนธรรมสมัยใหม่ ทำให้โครงการนี้มีเสน่ห์ที่เป็นเอกลักษณ์มากยิ่งขึ้น

คุณค่าของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไต่

1. ด้านประวัติศาสตร์

โรงงานเก่าหลินไต่เป็นโรงงานที่สำคัญในช่วงเริ่มต้นของการพัฒนาอุตสาหกรรมในเมืองไท่โจว มีบทบาทสำคัญในประวัติศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมของไท่โจว การศึกษาวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของมรดกทางอุตสาหกรรมจะทำให้เราสามารถเข้าใจกระบวนการทั้งหมดของโรงงานเก่าหลินไต่ได้ในเชิงลึก ตั้งแต่การก่อตั้ง การดำเนินงาน ไปจนถึงการย้ายที่ตั้ง การย้ายโรงงานเก่าหลินไต่ได้ตอบสนองต่อเสียงเรียกร้องของรัฐบาลให้ “ย้ายออกจากเมืองและเข้าสู่สวน” จนถึงปัจจุบัน โรงงานดังกล่าวมีส่วนช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจเมือง การฝึกอบรมผู้มีความสามารถ ตลอดจนการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ เปรียบเสมือนดาวดวงใหม่ในประวัติศาสตร์ด้านการพัฒนาวัฒนธรรมอุตสาหกรรมของเมืองไท่โจว โรงงานเก่าหลินไต่ในฐานะเป็นแหล่งอุตสาหกรรมที่สำคัญในเมืองไท่โจวจึงมีความทรงจำทางอุตสาหกรรมจากหลายยุคสมัย รวมถึงร่องรอยของการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของเมือง คุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเหล่านี้ไม่เพียงแต่มีความสำคัญต่อการวิจัยทางวิชาการในระดับสูงเท่านั้น แต่ยังสามารถกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ทางสังคมและการสะท้อนทางอารมณ์อย่างกว้างขวางอีกด้วย การสืบทอดและการส่งเสริมวัฒนธรรมจะทำให้โครงการมีความได้เปรียบทางการแข่งขันที่โดดเด่นในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์

2. ด้านการพัฒนาเมือง

สถาปัตยกรรมเชิงอุตสาหกรรมมักจะทำหน้าที่การผลิตในระยะแรก การปรับปรุงสถาปัตยกรรมสามารถกระตุ้นศักยภาพของสถาปัตยกรรมเหล่านี้ได้ ช่วยให้สามารถดำเนินหน้าที่ต่อไปได้ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของพื้นที่โดยรอบและบูรณาการเข้ากับความก้าวหน้าของเมือง โรงงานเก่าหลินไต่สามารถกลับมาใช้งานได้อีกครั้ง ดังนั้นจึงไม่ควรรื้อถอนหรือสร้างในนามของการพัฒนาเมือง แต่ควรได้รับการอนุรักษ์และปรับปรุงด้วยวงจรการใช้งานใหม่ ซึ่งการปรับปรุงเพื่อนำกลับมาใช้งานใหม่จะทำให้เราสามารถรักษาร่องรอยของประวัติศาสตร์เมืองและสะท้อนคุณค่าของขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืน

3. ด้านสังคม

ในขณะที่มนุษย์มีการพัฒนาจากอารยธรรมเกษตรกรรมไปสู่อารยธรรมอุตสาหกรรม ส่งผลให้วัฒนธรรมทางสังคมยังคงมีวิวัฒนาการและสลับกันไป การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ โรงงานเก่าแห่งนี้ได้ผ่านการผลิตและฉากชีวิตในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรม เป็นแหล่งที่มาของความทรงจำทางอารมณ์สำหรับพนักงาน และได้สร้างความมั่งคั่งทางวัตถุและจิตวิญญาณจำนวนมาก โรงงานเก่าเหล่านี้ได้บันทึกการทำงานประจำวันของคนทำงาน แสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณของคนงาน มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และยังเก็บความทรงจำทางอารมณ์ไว้ด้วย การปรับปรุงออกแบบพื้นที่โรงงานเก่าขึ้นใหม่ไม่เพียงแต่ช่วยให้กลุ่มคนเหล่านี้มีเสถียรภาพทางจิตใจและยกย่องคนงานอุตสาหกรรมแบบดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังเปิดโอกาสให้ผู้คนในอนาคตได้เข้าใจและสัมผัสถึงจิตวิญญาณของคนงานในการผลิตภาคอุตสาหกรรมในอดีตอีกด้วย ซึ่งการสืบย้อนประวัติศาสตร์ที่แท้จริงและสมบูรณ์ของการพัฒนาอุตสาหกรรมตลอดจนความรู้สึกที่มีต่อการผลิต วิถีชีวิต และวัฒนธรรมองค์กรในขณะนั้น สะท้อนให้เห็นถึงปรัชญาธุรกิจที่เป็นเอกลักษณ์และจิตวิญญาณทางวัฒนธรรมขององค์กรต่าง ๆ การสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทางจิตวิญญาณเหล่านี้มีความสำคัญทางการศึกษาอย่างลึกซึ้งและมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนาสังคม

4. ด้านวัฒนธรรมและการศึกษา

โรงงานเก่าเหล่านี้ในฐานะมรดกทางอุตสาหกรรม มีความหมายทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งและศักยภาพด้านการศึกษา รูปแบบสถาปัตยกรรมและประวัติความเป็นมาของโรงงานนี้เป็นตัวอย่างที่มีคุณค่าในการศึกษากาสนาม ไม่เพียงแต่เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับการวิจัยทางวิชาการเท่านั้น แต่ยังสร้างโอกาสสำหรับการศึกษาและเผยแพร่ทางวัฒนธรรมสู่สาธารณชนอีกด้วย การอนุรักษ์และการนำโรงงานเก่าเหล่านี้ให้กลับมาใช้ใหม่สามารถนำไปสู่การจัดตั้งพิพิธภัณฑ์ทางอุตสาหกรรมหรือพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ เพื่อจัดแสดงวัฒนธรรมทางอุตสาหกรรมและประวัติการดำเนินงานของโรงงาน สิ่งนี้ไม่เพียงแต่เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์และสถาปัตยกรรมที่จับต้องได้เท่านั้น แต่ยังเปิดโอกาสให้สาธารณชนได้สำรวจชีวิตและเทคโนโลยีในยุคอุตสาหกรรมด้วย ซึ่งจะช่วยกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ต่อประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม อีกทั้งยังสามารถจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมและนิทรรศการศิลปะได้ที่นี่ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการโต้ตอบกับสาธารณชน ทำให้เกิดการถ่ายทอดและสืบสานความทรงจำทางวัฒนธรรม

5. ด้านสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศ

ในบริบทของแนวคิดเรื่องการพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นที่สนใจทั่วโลก โรงงานเก่าเหล่านี้สามารถปรับปรุงการออกแบบเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้อย่างมาก การปรับปรุงสถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างสามารถลดความจำเป็น

ในการสร้างอาคารใหม่ ช่วยประหยัดพลังงานและทรัพยากร แนวคิดการออกแบบที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น เทคโนโลยีการประหยัดพลังงาน การใช้วัสดุรีไซเคิล และการเพิ่มพื้นที่สีเขียว สามารถช่วยปกป้องมรดกทางอุตสาหกรรมไปพร้อมกับการสร้างโอเอซิสสีเขียวในเมือง วิธีการนำกลับมาใช้ใหม่นี้ไม่เพียงแต่ช่วยปรับปรุงระบบนิเวศในเมือง แต่ยังเพิ่มพื้นที่สีเขียวให้สาธารณชน ส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัยและความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อม

6. ด้านเศรษฐกิจ

ในด้านเศรษฐกิจ การปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไถ่มีศักยภาพที่มหาศาล การพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์สามารถดึงดูดการลงทุนและสร้างโอกาสการจ้างงาน กระตุ้นความมีชีวิตชีวาของเศรษฐกิจในพื้นที่ การสร้างแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวและผู้มีความคิดสร้างสรรค์ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการเติบโตของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น ร้านอาหาร ที่พัก และร้านค้าปลีก นอกจากนี้ การดำเนินโครงการความร่วมมือและกิจกรรมสาธารณะสามารถสร้างความร่วมมือกับองค์กรและธุรกิจทางวัฒนธรรมอื่นๆ ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างรูปแบบธุรกิจใหม่และจุดเติบโตทางเศรษฐกิจ ทำให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมควบคู่กันไป ซึ่งการพัฒนาและใช้ประโยชน์จากมรดกทางอุตสาหกรรมอย่างเหมาะสมไม่เพียงแต่สามารถรักษาประวัติศาสตร์และส่งเสริมการพัฒนาเมืองใหม่ แต่ยังช่วยเพิ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสนับสนุนความเจริญรุ่งเรืองอย่างต่อเนื่องของเมืองอีกด้วย

โดยสรุป โรงงานเก่าหลินไถ่ในฐานะโรงงานสำคัญในยุคเริ่มต้นของการพัฒนาอุตสาหกรรมในเมืองไท่โจว มีคุณค่าอย่างลึกซึ้งทั้งในด้านประวัติศาสตร์ เมือง สังคม วัฒนธรรม ระบบนิเวศ และเศรษฐกิจ ในด้านประวัติศาสตร์ โรงงานนี้เป็นพยานแห่งความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมในไท่โจว ซึ่งสะท้อนความทรงจำทางอุตสาหกรรมไว้อย่างล้นหลามและมีคุณค่าต่อการศึกษาวิจัยทางวิชาการ ในด้านการพัฒนาเมือง การอนุรักษ์และปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไถ่ได้ช่วยยืดอายุการใช้งานของสถานที่และส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมในพื้นที่ ซึ่งนำไปสู่ความก้าวหน้าที่ยั่งยืนของเมือง ในด้านสังคม โรงงานเก่าไม่ได้เป็นเพียงพยานของการผลิตในช่วงปฏิวัติอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งของจิตวิญญาณและความทรงจำทางอารมณ์ของคนงานอีกด้วย การปรับปรุงและฟื้นฟูพื้นที่นี้จึงเป็นการแสดงความเคารพต่อผู้ใช้แรงงานในอดีต ในด้านวัฒนธรรมและการศึกษา โรงงานเก่าหลินไถ่ได้มอบตัวอย่างการเรียนรู้และปฏิบัติที่หลากหลายซึ่งช่วยกระตุ้นความสนใจของสาธารณชนต่อประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ในด้านสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศ การออกแบบปรับปรุงพื้นที่นี้ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรและปรับปรุงสภาพแวดล้อมในเมือง ในด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาโรงงานเก่าหลินไถ่สู่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์สามารถดึงดูดการลงทุนและสร้างโอกาสการจ้างงาน ทำให้เกิดความสำเร็จทั้งในด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรม โดยสรุปแล้ว คุณค่าที่หลากหลาย

ของโรงงานเก่าหลินไห่ไม่ได้อยู่เพียงแคในด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังอยู่ในความต่อเนื่องของการมีส่วนร่วมและผลกระทบที่มีต่อการพัฒนาเมืองในยุคปัจจุบันอีกด้วย

ปัญหาที่มีอยู่ในพื้นที่โรงงานเก่าหลินไห่

เพื่อเป็นการดำเนินการปรับปรุงพื้นที่ของโรงงานเก่าหลินไห่อย่างสมเหตุสมผลมากขึ้น ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่เยี่ยมชมพื้นที่โรงงานและพื้นที่โดยรอบหลายครั้งเพื่อทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมเชิงพื้นที่ วัฒนธรรมของพื้นที่ ความหมายแฝงของที่ตั้งของโรงงานเก่าหลินไห่ ตลอดจนความคิดเห็นของคนในท้องถิ่นเกี่ยวกับการปรับปรุงมรดกทางอุตสาหกรรมของโรงงานเก่าหลินไห่ผ่านการสังเกตและการบันทึกภาคสนาม โดยใช้โทรศัพท์มือถือในการถ่ายภาพและวิดีโอเพื่อบันทึกสถานการณ์จริงในปัจจุบันของพื้นที่โรงงาน ซึ่งเป็นการวางรากฐานที่มั่นคงสำหรับการปรับปรุงออกแบบพื้นที่ของโรงงานเก่าหลินไห่ โดยหลังจากการสำรวจพื้นที่จริง พบว่าโรงงานมีปัญหาดังต่อไปนี้

1. พื้นที่ว่างเปล่าและการแบ่งพื้นที่ไม่ชัดเจน

ภาพที่ 4-5 สถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่หมายเลข 14 (Chen Fei, 2023)

หลังจากที่โรงงานเก่าหลินไห่ได้ดำเนินการย้ายที่ตั้งเสร็จสิ้น การทำความสะอาดภายในโรงงานยังไม่เรียบร้อย ทำให้มรดกทางอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างภายในโรงงานไม่มีผู้ใส่ใจ ส่งผลให้คุณค่าทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และอุตสาหกรรมของโรงงานแห่งนี้ถูกมองข้าม โรงงานเก่าหลิน

ไท่ตั้งอยู่ในใจกลางเขตเมืองของไท่โจว เป็นส่วนหนึ่งของเขตถนนฝั่งตะวันตก ภาพลักษณ์ของโรงงานที่ถูกทิ้งร้างนี้ไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมในชีวิตของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่รอบๆ แต่ยังทำให้ภาพลักษณ์ของเมืองไท่โจวเสื่อมเสียอีกด้วย นอกจากนี้ การจัดระเบียบของสถาปัตยกรรมภายในมรดกทางอุตสาหกรรมของโรงงานเก่าหลินไห่ยังมีความยุ่งเหยิง โดยที่การจัดระเบียบพื้นที่เดิมในโรงงานถูกแบ่งตามกระบวนการผลิตและความต้องการในการทำงานในสมัยก่อน แต่ตอนนี้หลังจากถูกทิ้งร้างและทำความสะอาดแล้ว การจัดระเบียบของสถาปัตยกรรมและรูปทรงภายในโรงงานก็กลายเป็นความซับซ้อนอย่างมาก ทำให้ลำดับชั้นของพื้นที่ไม่ชัดเจน ทำให้ในพื้นที่โรงงานไม่มีกลุ่มสถาปัตยกรรมที่โดดเด่นหรือมีลักษณะเฉพาะ ดังนั้นเมื่อธรรมชาติของที่ดินเปลี่ยนไป รูปแบบพื้นที่เดิมจึงใช้ไม่ได้อีกต่อไป โรงงาน อุปกรณ์ และภูมิทัศน์ขนาดใหญ่ที่เหลืออยู่ในพื้นที่โรงงานจึงไม่มีประโยชน์มากนัก ซึ่งในความเป็นจริงตัวโรงงานมีความยืดหยุ่นอย่างมาก สามารถใช้เป็นพื้นที่ใช้งานและทรัพยากรทางสถาปัตยกรรมอย่างมีเหตุผลได้โดยการสร้างโครงสร้าง อาคาร หรือภูมิทัศน์ “ใหม่” ที่มีความโดดเด่นได้ แต่ไม่จำเป็นต้องรักษาสถาปัตยกรรมหรือสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหมดไว้ ซึ่งจะส่งผลให้มรดกประกอบของพื้นที่ว่างมากเกินไป เพราะฉะนั้น จึงต้องรักษาและเน้นเฉพาะพื้นที่สำคัญเพื่อรักษาสมาคมของพื้นที่ และเพื่อแสดงให้เห็นถึงการปรับปรุงพื้นที่อุตสาหกรรมเก่าและการปรับให้เข้ากับชีวิตร่วมสมัย

2. ขาดความเป็นวัฒนธรรมระดับภูมิภาคและบรรยากาศทางวัฒนธรรม

การพัฒนาอย่างรวดเร็วของการฟื้นฟูและการก่อสร้างเมืองทำให้วัฒนธรรมภูมิภาคและความทรงจำทางประวัติศาสตร์หลายแห่งหายไป บริบททางอุตสาหกรรมและความทรงจำในเมืองเกี่ยวกับมรดกทางอุตสาหกรรมของโรงงานเก่าหลินไห่ก็ค่อย ๆ หายไปเนื่องจากการย้ายที่ตั้งและการรื้อถอนบางส่วนออกไป ดังนั้น การปรับปรุงมรดกทางอุตสาหกรรมของโรงงานเก่าหลินไห่ไม่เพียงแต่ต้องปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางกายภาพเท่านั้น แต่ยังต้องสานต่อบริบททางอุตสาหกรรมอันล้ำค่าด้วย ดังนั้นการปรับปรุงมรดกจะต้องเน้นย้ำถึงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและคุณค่าของโรงงาน เพื่อให้สามารถแสดงและส่งเสริมคุณลักษณะด้านภาพลักษณ์ต่อสาธารณะ และทำให้ประชาชนให้ความสำคัญ หลังจากตอบสนองความต้องการนี้แล้ว ยังต้องมีการคำนึงถึงความต้องการของผู้มาเยี่ยมชมจำนวนมากด้วย ปัจจุบันการใช้งานในโรงงานยังไม่เพียงพอและยังขาดความมีชีวิตชีวา พื้นที่สาธารณะถูกทิ้งร้างและไม่ได้ใช้งาน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องปรับปรุงและสร้างพื้นที่สาธารณะเพื่อเพิ่มพลังหรือชีวิตใหม่ให้กับพื้นที่โรงงานและเสริมสร้างอารมณ์หรือบรรยากาศความรู้สึกให้กับผู้คน

3. การออกแบบภูมิทัศน์ไม่เป็นระเบียบ

ภูมิทัศน์ในโรงงานเก่าหลินไห่มีการกระจายที่ไม่สม่ำเสมอ ส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นผ่านพื้นที่สีเขียวเท่านั้น และพื้นที่ที่มีต้นไม้หนาแน่นส่วนใหญ่จะกระจุกตัวอยู่เฉพาะพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งในขณะที่พื้นที่อื่นจะอยู่อย่างกระจัดกระจาย นับตั้งแต่มีการย้ายโรงงาน ภูมิทัศน์ของโรงงานขาด

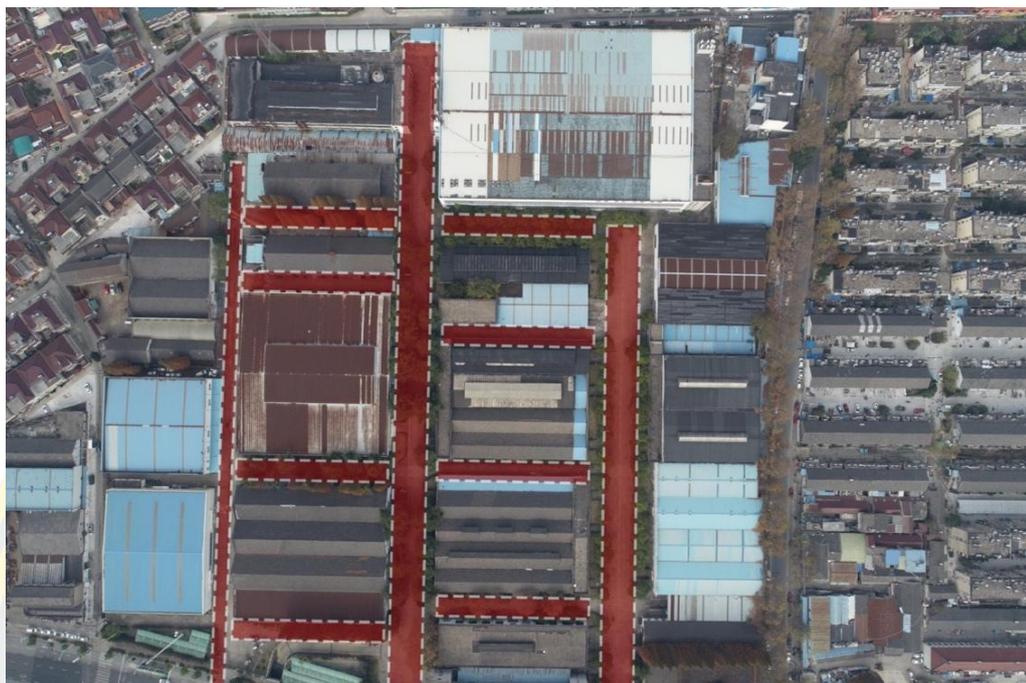
บุคลากรในการดูแล ทำให้ทรุดโทรมอย่างมาก ในอดีต ภูมิทัศน์ของโรงงานเก่าหลินไห้เป็นเพียงการเพิ่มอัตราการพื้นที่สีเขียวให้กับโรงงานเท่านั้น ทำให้ประเภทของพืชที่ปลูกมีอยู่ไม่มากนัก ส่งผลให้บรรยากาศของโรงงานดูน่าเบื่อ ไม่มีชีวิตชีวา ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้เทคนิคการตัดแปลงทางศิลปะและการออกแบบภูมิทัศน์เพื่อแสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณของสถานที่

ภาพที่ 4-6 ภูมิทัศน์ในโรงงานเก่าหลินไห้ (Chen Fei, 2024)

4. ขาดระบบป้ายสัญลักษณ์บอกทางของพื้นที่และถนน

การรับรู้เรื่องทิศทางในพื้นที่โรงงานมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับระบบป้ายสัญลักษณ์บอกทางของพื้นที่และถนน สัญลักษณ์บอกทางที่มีสายเส้นที่ชัดเจนจะช่วยสร้างการรับรู้เรื่องทิศทางในพื้นที่โรงงานได้ดี โดยรูปแบบสถาปัตยกรรมดั้งเดิมเป็นสถาปัตยกรรมที่มีแกนกลางเป็นถนนหลัก ทำให้การแบ่งพื้นที่มีความชัดเจน แต่เนื่องจากถนนมีลักษณะคล้ายคลึงกันในภาพรวม จึงทำให้ไม่มีแนวแกนหลักหรือความสัมพันธ์ระหว่างถนนหลักและรอง ส่งผลให้ผู้ที่มาเยือนยากที่จะสำรวจเข้าไปในพื้นที่ของโรงงานได้อย่างลึกซึ้ง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องวางแผนหลายเส้นทางเพื่อให้ผู้เยี่ยมชมได้รับเส้นทางที่ดีที่สุดในการเข้าถึงสถาปัตยกรรมที่แตกต่างกัน

ภาพที่ 4-7 เส้นทางถนนภายในพื้นที่โรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2023)

5. สรุปสถานการณ์ปัญหาในปัจจุบัน

ในกระบวนการปรับปรุงมรดกทางอุตสาหกรรม เราต้องละทิ้งแนวคิดเดิมที่ว่าด้วยการรื้อทิ้งและสร้างมรดกทางอุตสาหกรรมในเมืองทั้งหมดขึ้นมาใหม่ แต่หันมาสำรวจรูปแบบการปรับปรุงพื้นที่ที่เหมาะสมกับมรดกทางอุตสาหกรรมอย่างแท้จริงแทน ศึกษาอัตลักษณ์ของมรดกทางอุตสาหกรรมให้ชัดเจน วิเคราะห์แนวคิดการออกแบบอย่างรอบคอบ ชี้แจงทิศทางการออกแบบของการปรับปรุงพื้นที่มรดกทางอุตสาหกรรมให้เหมาะสมสำหรับแผนนี้ และสร้างเป็นพื้นที่ทางมรดกทางอุตสาหกรรมที่ผสมผสานทั้งการพักผ่อน ความบันเทิง การจัดแสดงทางศิลปะ วัฒนธรรมสร้างสรรค์เข้าไว้ด้วยกัน ดังนั้น ในช่วงแรกของการปรับปรุง จึงจำเป็นต้องสรุปสถานะปัจจุบันของมรดกทางอุตสาหกรรมและชี้แจงแนวคิด เพื่อกำหนดแนวทางของการปรับปรุง

5.1 มรดกทางอุตสาหกรรมไม่ได้รับการอนุรักษ์อย่างเหมาะสม

มรดกมากมายที่หลงเหลือไว้ในโรงงานเก่าหลินไห่ยังไม่ได้รับการอนุรักษ์และปรับปรุงอย่างดี ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ด้วยการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของการฟื้นฟูและการก่อสร้างเมืองในไท่โจว อุตสาหกรรมจำนวนมากได้ถูกย้ายออกไปเพื่อตอบสนองต่อเสียงเรียกร้องของรัฐบาลให้ “ถอนออกจากเมืองแล้วเข้าไปในสวนสาธารณะ” ส่งผลให้ค่อย ๆ ห่างหายออกจากสายตาของสาธารณชน แต่สิ่งเหล่านี้ยังคงทิ้งร่องรอยการดำรงอยู่ไว้ในเมืองไท่โจว นั่นคือมรดกทางอุตสาหกรรม ซึ่งส่วนหนึ่งถูกแทนที่ด้วยอาคารสูงและแควงธุรกิจที่คึกคักอย่างรวดเร็ว หรืออาจเป็นสวนอุตสาหกรรมในอนาคต

เท่านั้นและไม่ได้รับความอนุรักษตามความเป็นจริง มีประสิทธิผล หรือสมเหตุสมผล ดังนั้น จึงต้อง
 ทำการศึกษาمرتคที่มีอยู่ของโรงงานเก่าหลินไต้ และชี้แจงถึงผลกระทบเชิงบวกของการปรับปรุง
 โรงงานเก่าหลินไต้ที่มีต่อการพัฒนาเมือง

5.2 การเกิดความไม่ลงตัวกับสภาพแวดล้อมโดยรอบ

พื้นที่โดยรอบของโรงงานเก่าหลินไต้ได้รับการพัฒนาค่อนข้างดี มีทั้งโรงเรียน พื้นที่พัก
 อาศัย จัตุรัสในพื้นที่โดยรอบ บรรยากาศของการศึกษาและการใช้ชีวิตมีความแข็งแรงอย่างมาก
 พื้นที่ที่อยู่อาศัย จัตุรัส เหล่านี้ล้วนเรียกร้องให้มีการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไต้ แต่เนื่องจาก
 สภาพแวดล้อมเชิงพื้นที่ภายในโรงงานเก่าหลินไต้ยังคงอยู่ในสภาพรกร้างและกำลังรอการวางแผนและ
 พัฒนาใหม่ ซึ่งดูเหมือนว่าจะไม่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมโดยรอบ และกลายเป็น “ความไม่ลงตัว”
 ในเมืองไท่โจว

5.3 โครงสร้างเชิงพื้นที่ของโรงงานมีความวุ่นวาย

โครงสร้างเชิงพื้นที่ของโรงงานเก่าหลินไต้ดำเนินตามสายการผลิตทางอุตสาหกรรมและ
 มีรูปแบบที่ค่อนข้างชัดเจน แต่หลังจากการย้ายที่ตั้งและการทำงาน โครงสร้างเชิงพื้นที่บางส่วนได้รับ
 ความเสียหาย บางส่วนได้หายไปอย่างสิ้นเชิง ในขณะที่บางส่วนถูกขะจากการก่อสร้างที่ถูกทิ้งร้าง
 และขะในครัวเรือนครอบครองพื้นที่ ซึ่งส่งผลให้เกิดโครงสร้างที่ไม่ชัดเจนอย่างในปัจจุบัน

5.4 การสูญเสียบริบทและความจำอย่างรวดเร็ว

“ชีวิตและวัฒนธรรมในเมืองเปรียบเสมือนตัวกลางที่บันทึกความรู้สึกของผู้คนที่ม่มีต่อ
 เมือง และเป็นหนึ่งในปัจจัยที่สำคัญสำหรับผู้คนในเมืองที่ทำให้รู้สึกถึง “การเป็นส่วนหนึ่งของสังคม”
 บริบทและความทรงจำเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้และเป็นส่วนสำคัญของการสร้างจิตวิญญาณ หากการ
 ปรับปรุงออกแบบمرتคทางอุตสาหกรรมมีเพียงการทำซ้ำและการนำมาประกอบเข้ากันใหม่เท่านั้น
 สิ่งนี้จะไม่ทำให้ผู้คนมีความรู้สึกผูกพันกับโรงงาน และยังเป็นอุปสรรคทำให้ผู้คนยากที่จะสัมผัสถึงจิต
 วิญญาณที่แท้จริงของพื้นที่ในโรงงานอีกด้วย ดังนั้นการทำความเข้าใจและศึกษาบริบททาง
 อุตสาหกรรมที่แท้จริงและความทรงจำทางสังคมที่อยู่ภายใน และยังคงรักษาไว้ซึ่งอัตลักษณ์ที่สำคัญ
 พร้อมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพเชิงพื้นที่ของمرتคทางอุตสาหกรรมและปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อมจึงเป็น
 วิธีการหลักในการออกแบบการปรับปรุงใหม่

โดยสรุป ปัญหาปัจจุบันของโรงงานเก่าหลินไต้ส่วนใหญ่อยู่ที่การปรับปรุงและการ
 อนุรักษ์مرتคทางอุตสาหกรรมที่ไม่เพียงพอ ประการแรก แม้ว่าจะเป็นสัญลักษณ์ของอารยธรรม
 อุตสาหกรรมของไท่โจว แต่หลายمرتคทางอุตสาหกรรมไม่ได้รับการเก็บรักษาอย่างเหมาะสม และ
 สูญเสียบริบทที่เป็นเอกลักษณ์ นอกจากนี้ โรงงานเก่าหลินไต้ก็ไม่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่พัฒนา
 อย่างครบถ้วนในบริเวณใกล้เคียง ทำให้ดูไม่เข้ากันและกลายเป็น “รอยแตก” ของเมือง การจัดวาง
 พื้นที่ในโรงงานเกิดความยุ่งเหยิงเนื่องจากผลกระทบจากการย้ายที่ตั้ง โครงสร้างของกระบวนการผลิต

เดิมถูกทำลาย ส่งผลให้เกิดความยุ่งเหยิงด้านการใช้งาน ขณะเดียวกัน บริบททางอุตสาหกรรมและความทรงจำทางสังคมกำลังสูญหายอย่างรวดเร็ว ทำให้ความรู้สึกของผู้คนลดลง ดังนั้น การปรับปรุงในอนาคตจึงจำเป็นต้องทำในฐานะที่มีการอนุรักษ์และการชดเชยวัฒนธรรม คุณค่าทางประวัติศาสตร์ของมรดกทางอุตสาหกรรมอย่างเหมาะสม เพื่อยกระดับความเหมาะสมของสภาพแวดล้อมและการใช้งานของพื้นที่สู่การบรรลุความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์ การปรับปรุง และการพัฒนา

การกำหนดแนวทางการออกแบบปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่

1. ข้อกำหนดการวางผังเมืองโดยรวมของเมืองไทโจว

วัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักที่สำคัญของเมืองไทโจว เพื่อเป็นการส่งเสริมการบูรณาการวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวในระดับที่สูงขึ้น ส่งเสริมการสร้างเมืองที่เข้มแข็งทางวัฒนธรรม สร้างสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงทั้งภายในและภายนอกมณฑล สร้างสถานการณ์ใหม่สำหรับการพัฒนาวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวคุณภาพสูงของเมืองไทโจว สำนักงานวัฒนธรรม วิทยุโทรทัศน์ และการท่องเที่ยวเมืองได้ออก “แผนปฏิบัติการ 3 ปีเมืองไทโจวเพื่อการบูรณาการวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงลึก และการพัฒนาคุณภาพสูง (ค.ศ. 2024—2026)” โดย “แผน” นี้ชี้แจงถึงเป้าหมายของเมืองไทโจวในการพัฒนาวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของเมืองในช่วง “แผนยุทธศาสตร์ 5 ปีฉบับที่ 14” ว่า เป้าหมายการพัฒนาวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของเมืองคือความมุ่งมั่นอย่างแข็งขันในการสร้างพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมที่สำคัญระดับชาติและระดับมณฑล (ฐานหลัก) และระดับกลุ่มและแต่ละเมือง (เขต) มุ่งมั่นที่จะสร้างพื้นที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมที่สำคัญอย่างน้อยหนึ่งแห่งหนึ่งในระดับมณฑลหรือสูงกว่า นำวิสาหกิจเชิงวัฒนธรรมระดับยูนิคอร์นจำนวนหนึ่งเข้ามาและมีกิจการทางวัฒนธรรมมากกว่า 800 แห่งเข้ามาที่ ส่งเสริมการดำเนินโครงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สำคัญ โดยตั้งเป้าว่าเมืองต้องดึงดูดโครงการไม่น้อยกว่า 3 โครงการด้วยเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านหยวนต่อปี และไม่น้อยกว่า 5 โครงการที่มีการลงทุนตั้งแต่ 50 ล้านหยวนถึง 100 ล้านหยวน มูลค่าของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมเกิน 4 หมื่นล้านหยวน ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนต่อ GDP ของเมือง

2. รูปแบบการออกแบบปรับปรุงพื้นที่ที่ดีที่สุด

รูปแบบหลัก 3 ประการของการออกแบบปรับปรุงพื้นที่มรดกทางอุตสาหกรรมในประเทศจีน ประกอบด้วย 1.รูปแบบพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ 2.รูปแบบพิพิธภัณฑ์เฉพาะเรื่อง 3.รูปแบบพื้นที่สำนักงานเชิงพาณิชย์แบบผสม ดำเนินการวิเคราะห์เชิงลึกเกี่ยวกับคุณลักษณะ ขอบเขตการใช้งาน และข้อกำหนดของทั้ง 3 รูปแบบนี้ ซึ่งจากการลงพื้นที่สำรวจและวิเคราะห์พื้นที่ของโรงงานเก่าหลินไห่ ทำให้แนวทางในการออกแบบปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่มีความชัดเจนขึ้น โดยมีการจับคู่รูปแบบหลักทั้ง 3 แบบนี้และสรุปกับปัญหาในปัจจุบันของโรงงานเก่าหลินไห่ และจากการวิเคราะห์ จึงมี

การเสนอรูปแบบการปรับปรุงที่เหมาะสมที่สุดเพื่อเป็นแนวคิดสำหรับการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห้ โดยรูปแบบพิพิธภัณฑ์เฉพาะเรื่องมีข้อกำหนดให้มรดกทางอุตสาหกรรมเป็นสถาปัตยกรรมเดี่ยวและขนาดของสถาปัตยกรรมต้องมีขนาดใหญ่ แต่สถาปัตยกรรมของโรงงานเก่าหลินไห้ไม่ใช่อาคารเดี่ยว และรูปทรงทางสถาปัตยกรรมไม่เหมาะสำหรับการเป็นพิพิธภัณฑ์เฉพาะเรื่อง นอกจากนี้โรงงานยังมีพื้นที่ว่างจำนวนมากซึ่งไม่เหมาะกับการใช้งานรูปแบบนี้ ขณะเดียวกัน รูปแบบพิพิธภัณฑ์เฉพาะเรื่องมีข้อกำหนดว่าสถานที่ต้องมีภูมิหลังทางวัฒนธรรมอุตสาหกรรมที่แข็งแกร่ง ซึ่งถึงแม้ว่าโรงงานเก่าหลินไห้จะมีบริบททางประวัติศาสตร์ แต่ยังคงขาดเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญ และไม่มีบริบททางอุตสาหกรรมที่ลึกซึ้ง สำหรับรูปแบบพื้นที่สำนักงานเชิงพาณิชย์แบบผสมไม่เหมาะสำหรับการออกแบบปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห้ไม่ว่าขนาดอาคารหรือความต้องการด้านสภาพแวดล้อม โดยรอบ เพราะฉะนั้น รูปแบบพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์จึงมีความเหมาะสมมากที่สุด ซึ่งรูปแบบนี้จะช่วยอนุรักษ์มรดกทางอุตสาหกรรมของโรงงานเก่าหลินไห้ รักษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของโรงงาน และช่วงสร้างจิตวิญญาณของพื้นที่ภายในโรงงานได้ในระดับสูงสุด นอกจากนี้ การพัฒนาในรูปแบบนี้มีผลกระทบเพียงเล็กน้อยต่อภูมิทัศน์ทางนิเวศน์โดยรอบ การใช้รูปแบบนี้ยังสามารถส่งเสริมการพัฒนาบริบทเมืองและเศรษฐกิจเมืองของไท้โจวผ่านการซึมซับเทคนิคทางศิลปะและความคิดสร้างสรรค์จำนวนมาก โดยโรงงานเก่าหลินไห้ได้เดิมจึงถูกแทนที่และสร้างขึ้นเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของเมืองไท้โจว

3. เนื้อหาที่ใช้ในการออกแบบปรับปรุง

ปัจจุบันโครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในเขตให้หลังของเมืองไท้โจวมีลักษณะกระจัดกระจาย และขาดช่องทางสำหรับการจัดแสดงแบบรวมศูนย์ จากการสำรวจโครงการต่าง ๆ พบว่าหลายโครงการใช้ที่อยู่อาศัยเป็นฐาน ทำให้ผลงานไม่สามารถจัดแสดงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และขาดโอกาสในการสัมผัสประสบการณ์แบบมีปฏิสัมพันธ์ ปัจจุบันโครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ส่วนใหญ่จัดกิจกรรมเพื่อรวมตัวเพียงชั่วคราว และยังคงขาดสถานที่จัดแสดงถาวร และจากการสำรวจความคิดเห็นของชาวบ้านในพื้นที่ พบว่าชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับโครงการเหล่านี้ แม้กระทั่งบางคนยังไม่เคยได้ยินถึงโครงการเหล่านี้เลย ซึ่งจากการสัมภาษณ์นักประวัติศาสตร์เมืองไท้โจว ได้มีการเสนอแนวคิดใหม่ที่น่าสนใจ คือการใช้โรงงานเก่าหลินไห้เป็นศูนย์กลางในการผสมผสานโครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และสร้างเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ แนวคิดนี้ไม่เพียงแต่จะมอบช่องทางในการจัดแสดงที่ถาวรให้กับโครงการศิลปะเท่านั้น แต่ยังช่วยเพิ่มการมีส่วนร่วมและความภาคภูมิใจของสาธารณชนผ่านรูปแบบวัฒนธรรมสร้างสรรค์อีกด้วย วิธีการจะทำให้โครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้รับการอนุรักษ์และสืบทอดอย่างดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังสามารถเพิ่มพลังใหม่ให้กับวัฒนธรรมในเมืองสมัยใหม่และส่งเสริมการพัฒนาทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจควบคู่กันไป

เพราะฉะนั้น การออกแบบปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไต่จำเป็นต้องกำหนดแนวทางที่ชัดเจน เพื่อสนับสนุนการวางผังเมืองและเป้าหมายการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเมืองไท่โจว ตามแผนปฏิบัติการ 3 ปีสำหรับการพัฒนาอย่างมีคุณภาพของการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของไท่โจว (ปี 2024-2026) ไท่โจวมุ่งเน้นการส่งเสริมการสร้างเมืองแห่งวัฒนธรรมผ่านการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ และจากการวิเคราะห์การปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไต่ชี้ให้เห็นว่า การสร้างพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์เหมาะสมที่สุดสำหรับคุณลักษณะของสถาปัตยกรรมและบริบททางประวัติศาสตร์ ซึ่งสามารถรักษาและแสดงคุณค่าโดยรวมของมรดกทางอุตสาหกรรมได้อย่างสูงสุด และยังช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรวมโครงการศิลปะที่เป็นมรดกที่จับต้องได้ของเขตไท่หลิงไว้ในพื้นที่นี้ เพื่อให้เป็นพื้นที่จัดแสดงถาวร ไม่เพียงแต่เปิดโอกาสให้ประชาชนได้สัมผัสประสบการณ์เชิงโต้ตอบและเสริมสร้างความรู้สึกทางวัฒนธรรม แต่ยังสามารถกระตุ้นความมีชีวิตชีวาทางวัฒนธรรมให้กับเมือง และส่งเสริมการพัฒนาทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจควบคู่กันไป

4. การเลือกสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ในการออกแบบปรับปรุงพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

จากการศึกษา ได้มีการเสนอแนวคิดในการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไต่ให้กลายเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ โดยพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่ต้องมีหน้าที่หลายอย่าง เช่น การแสดงผลงาน การมีปฏิสัมพันธ์ และการจำหน่ายผลงาน ซึ่งโรงงานเก่าหลินไต่มีสถาปัตยกรรมทั้งหมด 20 หลัง จากการวิเคราะห์รูปแบบของสถาปัตยกรรมพบว่า สถาปัตยกรรมหมายเลข 5 10 15 และ 17 ซึ่งมีโครงสร้างหลังคาทรงสามเหลี่ยม รวมทั้ง สถาปัตยกรรมหมายเลข 11 และ 12 ที่มีโครงสร้างหลังคาทรงโค้ง สามารถตอบสนองความต้องการด้านการใช้งานด้านการแสดงผลงานได้ดี ขณะเดียวกัน จากการศึกษาอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไต่ พบว่าโรงงานที่มีช่วงกว้างขวางเนื่องจากมีมุมมองที่เปิดกว้าง เหมาะสมกับการปรับปรุงให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ ได้แก่ สถาปัตยกรรมหมายเลข 1 2 3 4 6 11 12 และ 13

จากการพิจารณาถึงเงื่อนไขในการคัดเลือกตามรูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมพบว่าสถาปัตยกรรมหมายเลข 11 และ 12 เหมาะสมที่สุดในการปรับปรุงให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ โดยจากการพิจารณาจากตำแหน่งที่ตั้งและพื้นที่ใช้สอยต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เลือกสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ในการออกแบบปรับปรุงให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

สรุป

ภาพที่ 4-8 องค์ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบและอัตลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไต่

บทนี้ได้สรุปเกี่ยวกับรูปแบบสถาปัตยกรรม อัตลักษณ์สถาปัตยกรรม คุณค่าทางสถาปัตยกรรม ปัญหาที่มีอยู่ของโรงงานเก่าหลินไต่ และจากผลการวิเคราะห์และการสัมภาษณ์ได้นำไปสู่การกำหนดแนวทางในการออกแบบปรับปรุง ซึ่งได้ให้ข้อมูลสำคัญและหลักการทางทฤษฎีที่สนับสนุนบทถัดไป โดยในบทถัดไปจะเน้นที่แนวทางการออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 โดยค่อย ๆ สร้างเป็นแผนกาปรับปรุงสู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ในกระบวนการออกแบบจะคำนึงถึงวิธีการผนวกทรัพยากรทางวัฒนธรรมเข้าด้วยกัน เพื่อให้กลายเป็นช่องทางสำหรับการเผยแพร่และนวัตกรรมทางวัฒนธรรม พร้อมกันส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมในท้องถิ่นอย่างยั่งยืน ซึ่งการมอบประโยชน์ทางการใช้งานและความหมายใหม่ให้กับสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ไม่เพียงแต่จะช่วยเพิ่มคุณค่าทางสังคมของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าเท่านั้น แต่ยังเป็นการวางรากฐานสำหรับความสำเร็จของการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไต่โดยรวมอีกด้วย

บทที่ 5

การปรับปรุงออกแบบสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ สู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

การศึกษาในบทก่อนหน้าได้เป็นพื้นฐานทางทฤษฎีสำหรับการออกแบบปรับปรุงมรดกทางอุตสาหกรรมสู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ โดยมีการเสนอแนวคิดและแนวทางสำหรับการออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ตามหลักการออกแบบ มีการผสมผสานคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของมรดกทางอุตสาหกรรมเข้ากับวัฒนธรรมสร้างสรรค์สมัยใหม่เพื่อสร้างพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งกระบวนการออกแบบนี้ไม่เพียงแต่เป็นความพยายามในการผสมผสานมรดกทางอุตสาหกรรมกับการวัฒนธรรมสร้างสรรค์สมัยใหม่เท่านั้น แต่ยังเป็นการสำรวจและนวัตกรรมในการสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมในเมืองร่วมสมัย โดยเนื้อหาในบทนี้แบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1. การประยุกต์ใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง 2. การประยุกต์ใช้หลักการออกแบบที่เกี่ยวข้อง 3. กระบวนการสร้างสรรค์และการออกแบบ

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการออกแบบสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ของ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 ได้ให้แนวทางและกรอบการออกแบบที่สำคัญ ทฤษฎีเหล่านี้ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์มรดกทางอุตสาหกรรมและการนำกลับมาใช้ใหม่ การพัฒนานวัตกรรมทางวัฒนธรรม และกลยุทธ์การปรับปรุงเมือง โดยวิธีการประยุกต์ใช้ทฤษฎีเหล่านี้ในการออกแบบมีดังนี้

1. ทฤษฎีการปรับปรุงเมือง

ทฤษฎีการปรับปรุงเมืองเน้นการปรับปรุงและพัฒนาโรงงานอุตสาหกรรมเก่าเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของการพัฒนาเมืองในปัจจุบัน แผนการออกแบบจะคงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์และโครงสร้างของสถาปัตยกรรม โดยผสมผสานกับความต้องการด้านการใช้งานที่ทันสมัยปรับเปลี่ยนสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ การปรับปรุงนี้ไม่เพียงแต่เป็นการรักษาคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของมรดกทางอุตสาหกรรม แต่ยังช่วยกระตุ้นพลังของพื้นที่ด้วยการนำเสนอการใช้งานด้านวัฒนธรรมสร้างสรรค์ใหม่ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการพัฒนาเมืองโดยรวม

2. ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืน

การออกแบบเน้นการประหยัดทรัพยากรและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยใช้โครงสร้างสถาปัตยกรรมเดิมมาปรับใช้อีกครั้ง เพื่อลดการสูญเสียทรัพยากร และใช้เทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อช่วยเพิ่มความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของสถาปัตยกรรม นอกจากนี้ การวางแผนด้านการใช้งานของพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ยังได้คำนึงถึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมที่ยั่งยืน เพื่อทำให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ การสืบทอดวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ ๆ อย่างยั่งยืน

3. ทฤษฎีตัวเร่งปฏิกิริยาเมือง (Urban Catalyst Theory)

ทฤษฎีนี้เน้นถึงบทบาทของการกระตุ้นสถาปัตยกรรมในการพัฒนาของเมือง โดยมองว่าสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่เป็นตัวเร่งการพัฒนาเมือง ซึ่งการผสมผสานเข้ากับโครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จะสามารถส่งเสริมกิจกรรมทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมในพื้นที่รอบข้างได้ การออกแบบนี้จะกลายเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่ผสมผสานระหว่างประวัติศาสตร์และสมัยใหม่ ซึ่งจะกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาลูกโซ่ในเมือง ช่วยผลักดันการพัฒนาโดยรวมของเมืองและเสริมสร้างนวัตกรรมทางวัฒนธรรม

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีเหล่านี้ในการออกแบบพื้นที่ของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ ไม่เพียงแต่ช่วยในการอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางอุตสาหกรรมของเมืองไท่โจวได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้น แต่ยังช่วยเติมพลังใหม่ให้กับการเผยแพร่วัฒนธรรมและการพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่นอีกด้วย การประยุกต์ใช้ทฤษฎีเหล่านี้ช่วยให้มั่นใจได้ว่าแนวคิดในการออกแบบมีความคิดสร้างสรรค์และมีความยั่งยืน เป็นการวางรากฐานที่มั่นคงสำหรับการพัฒนาเมืองในอนาคต

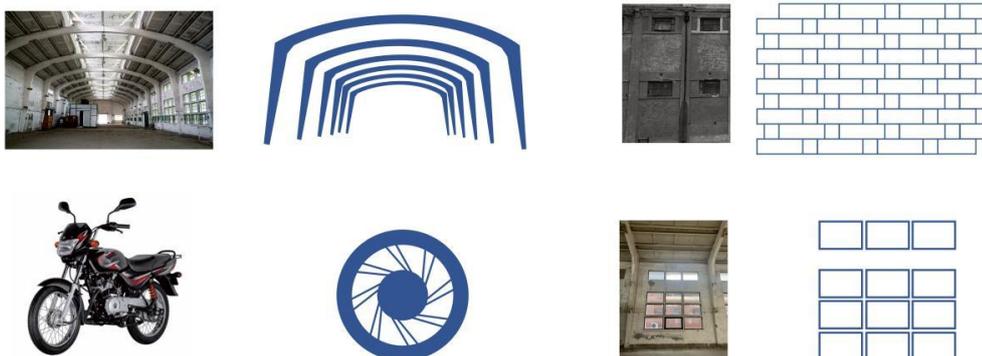
การประยุกต์ใช้หลักการออกแบบที่เกี่ยวข้อง

ในการออกแบบแผนการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ได้มีการบูรณาการหลักการออกแบบจากบทที่ 2 เข้ามาเป็นแนวทางที่สำคัญสำหรับโครงการ หลักการเหล่านี้มุ่งเน้นที่หลักการผสมผสานระหว่างเก่าและใหม่ หลักการออกแบบที่มีผู้ใช้เป็นศูนย์กลาง และหลักความสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาเมือง การประยุกต์ใช้หลักการเหล่านี้อย่างละเอียดรอบคอบ จะทำให้การออกแบบไม่ได้เพียงแค่ว่าให้ความสำคัญกับคุณค่าทางประวัติศาสตร์และความต้องการในปัจจุบันที่มีต่อสถาปัตยกรรมเท่านั้น แต่ยังคำนึงถึงประสบการณ์ของผู้ใช้งานและทิศทางการพัฒนาโดยรวมของเมืองอีกด้วย ภายใต้แนวคิดนี้ การออกแบบปรับปรุงจึงมุ่งหวังที่จะบรรลุถึงการผสมผสานอย่างลึกซึ้งระหว่างมรดกทางอุตสาหกรรมและวัฒนธรรมสมัยใหม่ เพื่อสนับสนุนความยั่งยืนต่อการเจริญรุ่งเรืองของพื้นที่และการสืบทอดวัฒนธรรม

1. หลักการผสมผสานระหว่างของเก่าและใหม่

ในการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ แผนการออกแบบได้ยึดมั่นในแนวคิดของการอยู่ร่วมกันระหว่างสถาปัตยกรรมเก่าและใหม่ โดยการคงไว้ซึ่งโครงสร้างและรูปลักษณะของสถาปัตยกรรมโรงงานเดิม และผสมผสานองค์ประกอบการออกแบบสมัยใหม่เข้าไป เพื่อสร้างพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่ยังคงไว้ซึ่งความเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์และความทันสมัยที่มีชีวิตชีวาขึ้น โดยแนวทางที่ใช้ในการออกแบบปรับปรุง คือ การคงรักษาโครงสร้างหลังคาและหน้าต่างต่างของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ตามเดิม รวมถึงองค์ประกอบของผนังอิฐสไตล์ย้อนยุค และฟังก์ชันการผลิตเดิมของโรงงานเก่าหลินไห่ และรูปทรงกลมของมอเตอร์ไซค์ ขณะเดียวกัน มีการเพิ่มโครงสร้างใหม่และองค์ประกอบสมัยใหม่ เพื่อให้สถาปัตยกรรมใหม่ผสมผสานกับสถาปัตยกรรมเก่า ซึ่งเป็นการรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ไปพร้อมกับการเติมเต็มพลังชีวิตใหม่เข้าไป

ใน

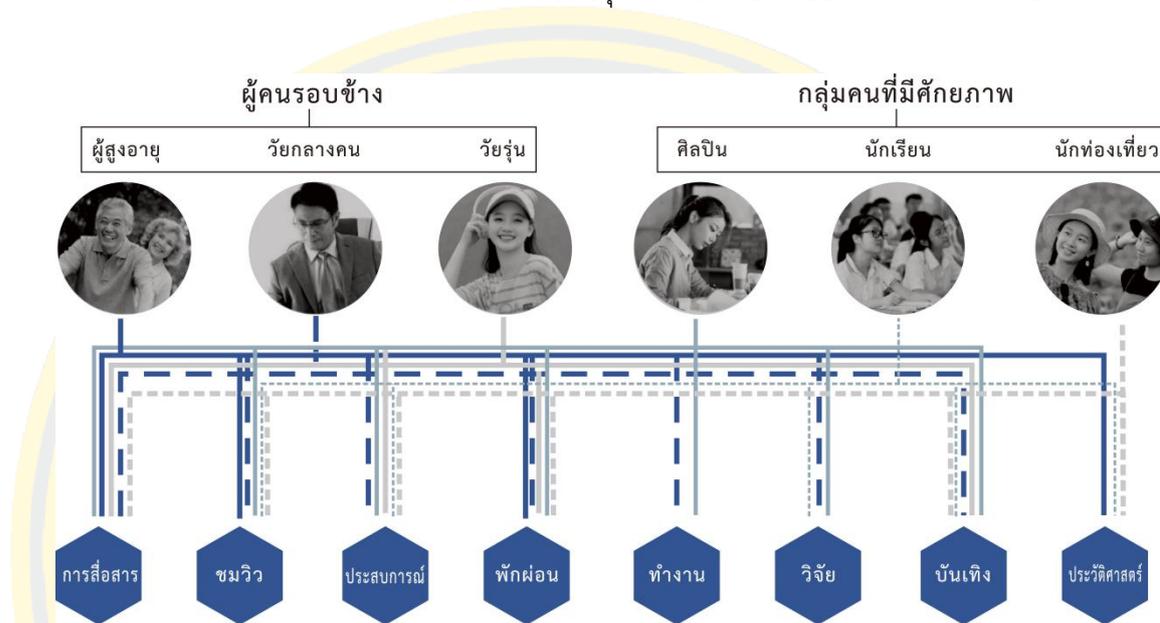

ภาพที่ 5-1 การถอดองค์ประกอบโรงงานเก่าหลินไห่ (Chen Fei, 2024)

2. หลักการออกแบบที่มีผู้ใช้เป็นศูนย์กลาง

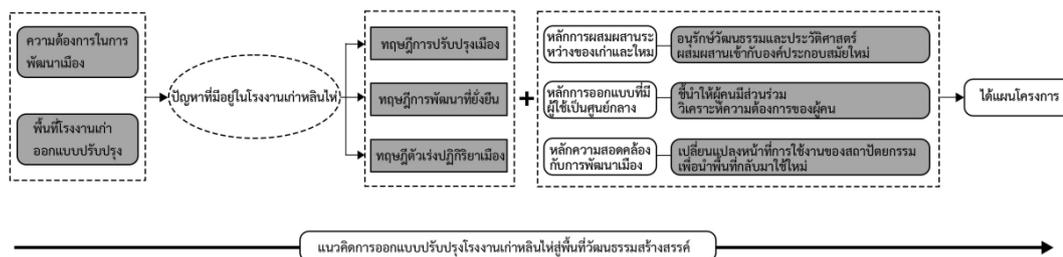
กระบวนการออกแบบให้ความสำคัญกับความต้องการของผู้ใช้งานเป็นหลัก โดยเน้นไปที่พื้นที่จัดแสดงมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และการเพิ่มการแลกเปลี่ยนและการสัมผัสประสบการณ์ทางวัฒนธรรม เพื่อรองรับการใช้งานที่หลากหลายและตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ ซึ่งการวางผังพื้นที่และการออกแบบการใช้งานอย่างรอบคอบจะช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ให้กับผู้ใช้งาน เป็นการรับประกันว่าการออกแบบนี้ไม่เพียงแค่รองรับการจัดแสดงทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังสามารถมอบประสบการณ์ที่สะดวกสบายแก่ผู้ใช้งานอีกด้วย

ในกระบวนการปรับปรุง ได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือกลุ่มคนในพื้นที่รอบๆ ซึ่งมีทั้งวัยรุ่น วัยกลางคน และผู้สูงอายุ ส่วนกลุ่มที่สองคือ กลุ่มเป้าหมายที่มีศักยภาพ เช่น ศิลปิน นักศึกษา และนักท่องเที่ยว จากการวิเคราะห์ความต้องการของกลุ่มเป้าหมายออกเป็น 2 กลุ่ม ทำให้มีการกำหนดหน้าที่การใช้งานของการปรับปรุงพื้นที่ ซึ่งรายละเอียดจะมีดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 5-2 การวิเคราะห์กลุ่มผู้คน (Chen Fei, 2024)

3. หลักความสอดคล้องกับการพัฒนาเมือง: ในการออกแบบปรับปรุงมีการกำหนดตำแหน่งการใช้งานของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาเมืองในภาพรวม แผนการออกแบบได้พิจารณาถึงการวางผังพื้นที่รอบข้างและทิศทางการพัฒนาเมือง เพื่อให้การปรับปรุงพื้นที่โรงงานครั้งนี้สอดคล้องกับการพัฒนาเมืองในภาพรวม โดยมีการนำโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เข้ามา ซึ่งเป็นการช่วยเสริมสร้างเนื้อหาทางวัฒนธรรมให้กับเมือง อีกทั้งเป็นการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

ภาพที่ 5-3 แนวคิดในการออกแบบ (Chen Fei, 2024)

การนำหลักการเหล่านี้ไปใช้ในการออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลังไฟ ไม่เพียงแต่สามารถอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางอุตสาหกรรมของเมืองไท่โจวเท่านั้น แต่ยังช่วยสร้างพลังใหม่ให้การเผยแพร่วัฒนธรรมและการพัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่นอีกด้วย การนำหลักการเหล่านี้มาใช้ยังช่วยให้การออกแบบมีความสร้างสรรค์และยั่งยืน ซึ่งช่วยส่งเสริมการพัฒนาเมืองในอนาคตด้วยพลังใหม่

กระบวนการสร้างสรรค์และการออกแบบ

จากการศึกษาทฤษฎีและหลักการออกแบบในบทก่อนหน้านี้ การออกแบบในครั้งนี้ได้มีการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหลายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลังไฟใหม่ทั้งหมดโดยครอบคลุมทั้งภายนอกและภายใน โดยเฉพาะการปรับเปลี่ยนโครงสร้างภายนอก การจัดวางพื้นที่ภายใน การแบ่งพื้นที่ใช้สอย การออกแบบเส้นทางการเดิน และองค์ประกอบทางภาพ

1. แผนการปรับปรุงโครงสร้างภายนอกสถาปัตยกรรมหลายเลข 12

การออกแบบภายนอกเป็นสิ่งที่สร้างความประทับใจแรกให้กับผู้เข้าชมสถาปัตยกรรม เป็นการเสริมเสน่ห์ของสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมให้โดดเด่นและน่าดึงดูดมากยิ่งขึ้น จากการศึกษากรณีศึกษาที่ประสบความสำเร็จและหลักการออกแบบ ทำให้ได้แผนการออกแบบปรับปรุงดังนี้

ตารางที่ 5-1 การวิเคราะห์โครงสร้างภายนอกสถาปัตยกรรมหมายเลข 12

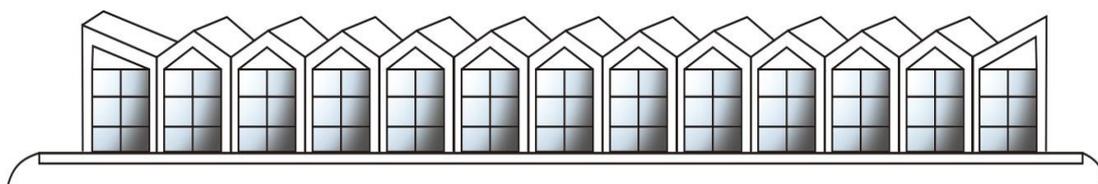
	รูปแบบสถาปัตยกรรม	สถาปัตยกรรมหลังคาโค้งในยุค 60
	วัสดุ	คอนกรีตและอิฐผิวสัมผัสหยาบ
	สีส่น	สีขาวที่มีรอยด่าง
	รูปทรง	หลังคาโค้ง รูปทรงโดยรวมเรียบง่าย ลายเส้นตรง

1.1. การปรับปรุงหลังคา

หลังคาของสถาปัตยกรรมเดิมใช้การออกแบบแบบหลังคาโค้งที่เป็นเอกลักษณ์ในช่วงปี 1960 โดยมีรูปทรงโค้งที่แสดงให้เห็นถึงเทคโนโลยีการก่อสร้างและคุณค่าทางสุนทรียศาสตร์ในสมัยนั้น

แนวปฏิบัติในการปรับปรุง

- การรักษาและการสืบทอด: รักษาโครงสร้างหลังคาโค้งเดิมไว้ในฐานะสัญลักษณ์ที่สำคัญของสถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ สืบทอดคุณค่าทางประวัติศาสตร์และสุนทรียภาพ
- องค์ประกอบสมัยใหม่: เพิ่มโครงสร้างสมัยใหม่ โดยใช้วัสดุน้ำหนักเบาและกระจกใส เพื่อสร้างความรู้สึกโปร่งโล่ง
- เสริมสร้างมิติ: ผสมผสานองค์ประกอบใหม่และเก่า โดยใช้การออกแบบสมัยใหม่เพื่อยกระดับมิติของสถาปัตยกรรม ปรับปรุงการส่องสว่างของแสงและการระบายอากาศ

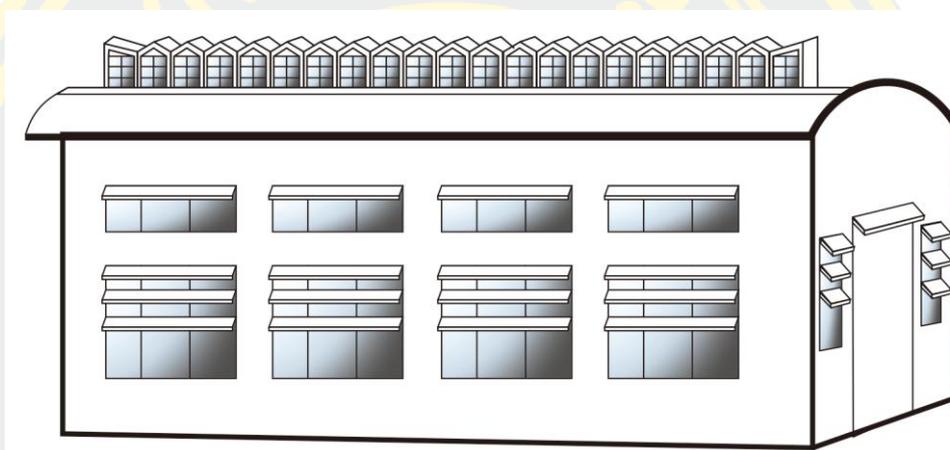
ภาพที่ 5-4 แผนภาพการปรับปรุงหลังคา (Chen Fei, 2023)

1.2. การปรับปรุงผนัง

สถาปัตยกรรมเดิมมีรูปทรงของผนังที่เรียบง่าย ลายที่เส้นเรียบตรง แสดงถึงรูปแบบสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรม ขาดความสวยงามและแรงดึงดูดทางสายตา

แนวปฏิบัติในการปรับปรุง

-การออกแบบให้มีความสมัยใหม่: ออกแบบผนังใหม่ ขยายขยายคาน้ำต่างเพื่อเพิ่มผลกระทบทางสายตา และเปลี่ยนวัสดุของหน้าต่างใหม่เพื่อเพิ่มความโปร่งใสและแสงสว่างเข้าสู่ภายใน

ภาพที่ 5-5 แผนภาพการปรับปรุงผนังหน้าต่าง (Chen Fei, 2023)

-เสริมความมีมิติ: ใช้การจัดเรียงอิฐและการออกแบบหน้าต่างเพื่อเพิ่มความมีมิติให้กับผนังและเพิ่มแรงดึงดูดทางสายตา

-การปรับปรุงวัสดุ: ใช้อิฐสีแดงผสมผสานกับหน้าต่างแบบกระจกสมัยใหม่ เพื่อสร้างความแตกต่างระหว่างแบบดั้งเดิมและสมัยใหม่ เพิ่มความอบอุ่นที่มีอารมณ์ของความเป็นประวัติศาสตร์ ขณะเดียวกันก็ยกระดับคุณภาพความเป็นสมัยใหม่ของสถาปัตยกรรม

-องค์ประกอบทางประวัติศาสตร์: ผนังบริเวณทางเข้ามีการจัดเรียงอิฐบนให้เป็นหมายเลข “1956” เพื่อเน้นความหมายทางประวัติศาสตร์และแสดงถึงความเคารพต่อประวัติศาสตร์

ภาพที่ 5-6 โครงการปรับปรุงโรงงานรถแทรกเตอร์เทียนจิน (credaward.com/project/the-j-plot-project-of-tianjin-rongchuang-old-tractor-factory-transform/)

1.3 การปรับปรุงพื้นที่กลางแจ้ง

สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 กับหมายเลข 11 มีระยะห่างกันอยู่ในระดับหนึ่ง ก่อนหน้านี้มีการสร้างหลังคาเชื่อมระหว่างทั้งสองสถาปัตยกรรมทั้ง 2 หลัง แต่ปัจจุบันหลังคานั้นได้เสื่อมสภาพไปเนื่องจากไม่มีการดูแลรักษา

ภาพที่ 5-7 ภาพสนามหญ้าระหว่างตึกก่อนการปรับปรุง (Chen Fei, 2023)

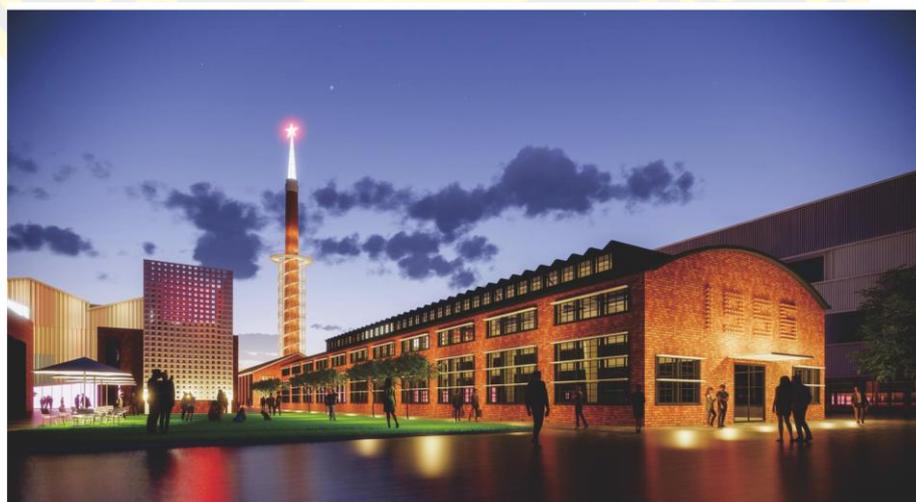
แนวปฏิบัติในการปรับปรุง

-การออกแบบสนามหญ้า: ทำการปรับปรุงหลังคาเชื่อมที่ได้รับความเสียหายให้เป็นสนามหญ้า ยกกระตักคุณภาพของสิ่งแวดล้อม และสร้างพื้นที่ธรรมชาติที่สะดวกสบาย

-การเปิดกว้างและการมีปฏิสัมพันธ์: ออกแบบสนามหญ้าแบบเปิดโล่ง พร้อมติดตั้งที่นั่งกลางแจ้งและร่มบังแดด เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนระหว่างนักท่องเที่ยว และเพิ่มความสามารถในการมีปฏิสัมพันธ์ เหมาะสำหรับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งหลากหลายรูปแบบ

ภาพที่ 5-8 ภาพแสดงผลการปรับปรุงพื้นที่ภายนอกสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 (Chen Fei, 2023)

ภาพที่ 5-9 ภาพแสดงผลการปรับปรุงพื้นที่ภายนอกสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ในช่วงกลางคืน (Chen Fei, 2023)

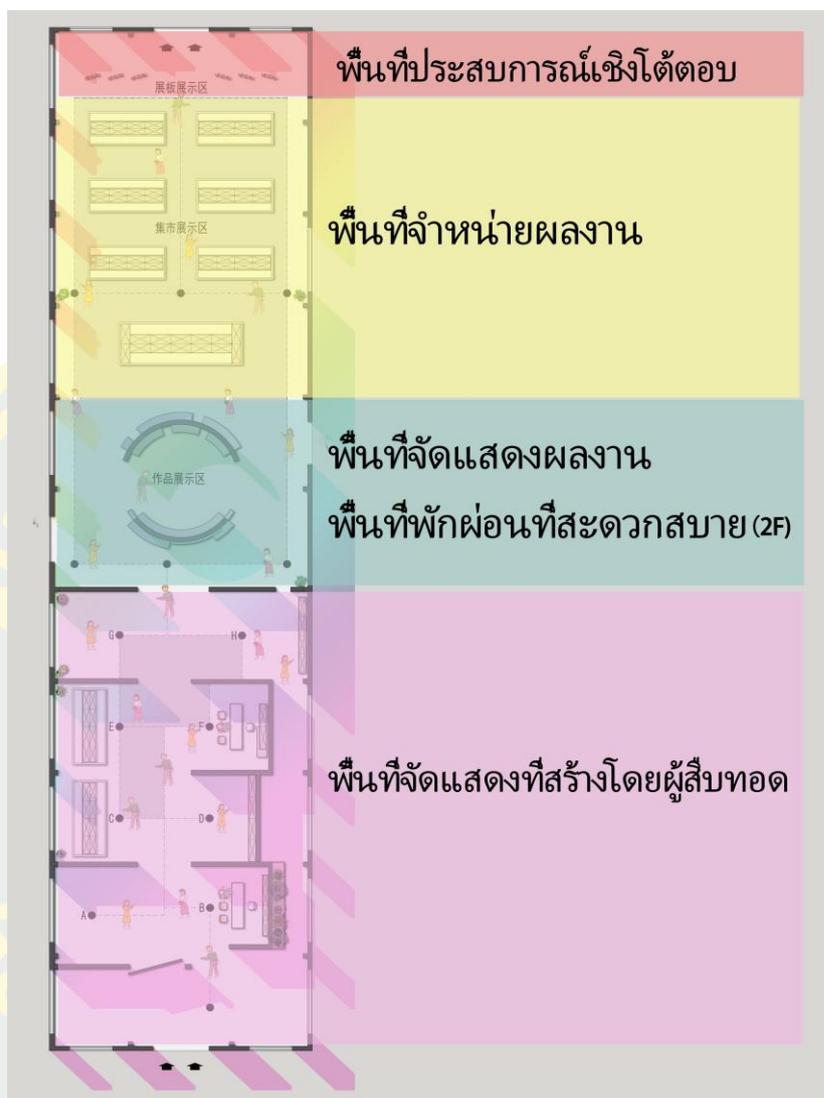
จากการปรับปรุงหลังคาและผนังในรูปแบบสมัยใหม่ ทำให้สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ยังคงสามารถรักษาอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ไว้ได้ ขณะเดียวกันก็ผสมผสานแนวคิดการออกแบบสมัยใหม่เข้าไว้ด้วยกัน การออกแบบหลังคาทรงโค้งร่วมกับวัสดุสมัยใหม่ช่วยเสริมแรงดึงดูดยาวตา พร้อมทั้งปรับปรุงการส่องสว่างและการระบายอากาศ การออกแบบผนังด้วยการเพิ่มขนาดหน้าต่างและผสมผสานอิฐแดงเข้ากับกระจก ทำให้สถาปัตยกรรมมีความสมัยใหม่และยังคงความรู้สึกทางประวัติศาสตร์ไว้ได้ ในภาพรวม การออกแบบนี้ไม่เพียงแต่ให้เคารพประวัติศาสตร์ แต่ยังมีชีวิตใหม่ให้กับสถาปัตยกรรม ทำให้กลายเป็นพื้นที่สำคัญที่มีความรู้สึกของประวัติศาสตร์ที่เข้มข้นและพลังสร้างสรรค์แบบสมัยใหม่อยู่ร่วมกัน

2. แผนการปรับปรุงโครงสร้างภายในสถาปัตยกรรมหมายเลข 12

จากการสำรวจและศึกษา พบว่าในเขตใต้หลังของเมืองไท่โจวมีโครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทั้งหมด 8 โครงการ เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาที่โครงการเหล่านี้ที่ไม่สามารถจัดแสดงได้อย่างรวมศูนย์และขาดพื้นที่สำหรับการมีปฏิสัมพันธ์ รวมถึงการขาดการประชาสัมพันธ์ ดังนั้น ในกระบวนการออกแบบจึงมีการวางแผนพื้นที่ตามขนาดของห้องจัดแสดงอย่างเหมาะสม

2.1 การวางแผนผังเชิงพื้นที่

สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่มีพื้นที่ทั้งหมด 1,093 ตารางเมตร และสูง 8.6 เมตร มีโครงสร้างที่เรียบง่ายและเป็นระเบียบ ในการออกแบบปรับปรุงครั้งนี้ ได้มีการแบ่งพื้นที่ภายในออกเป็น 5 พื้นที่ใช้งาน ได้แก่ พื้นที่การสร้างสรรค์ของผู้สืบทอด พื้นที่จัดแสดงผลงาน พื้นที่จำหน่ายผลงาน พื้นที่ประสบการณ์เชิงโต้ตอบ และพื้นที่พักผ่อนที่สะดวกสบาย โดยรายละเอียดของการวางแผนผังพื้นที่มีดังนี้

ภาพที่ 5-10 แผนผังการวางแผนเชิงพื้นที่ (Chen Fei, 2024)

ในพื้นที่จัดแสดงที่วางแผนไว้อย่างพิถีพิถันนี้ การจัดแสดงมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ถูกแบ่งออกเป็นหลายพื้นที่การใช้งาน เพื่อให้สามารถนำเสนอความมั่งคั่งทางศิลปะและวัฒนธรรมของเมืองไทโจวได้ดียิ่งขึ้น โดยพื้นที่ A ถึง H ได้จัดสรรเป็นพื้นที่สร้างสรรค์ของผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมโดยเฉพาะ ครอบคลุมโครงการทางศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทั้งหมด 8 โครงการของไทโจว พื้นที่จัดแสดงเหล่านี้ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 400 ตารางเมตร นำเสนอเอกลักษณ์ทางศิลปะและวัฒนธรรมอันโดดเด่นของไทโจว โดยแต่ละพื้นที่ถูกออกแบบอย่างพิถีพิถันเพื่อเน้นลักษณะเฉพาะของแต่ละโครงการ ทำให้ผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมสามารถแสดงฝีมือให้ผู้ชมได้สังเกตและเรียนรู้ได้อย่างใกล้ชิด

พื้นที่ I ได้รับการออกแบบเป็นพื้นที่จัดแสดงผลงาน เป็นพื้นที่ที่รวบรวมผลงานตัวอย่างที่มีความงดงามหลากหลายชิ้น เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เข้าชมให้หยุดเพื่อชมความงาม พื้นที่ส่วนนี้มีการออกแบบให้เป็นรูปวงกลม ซึ่งจะทำให้ผู้เข้าชมสามารถชมผลงานจากมุมต่าง ๆ ได้อย่างสะดวก ซึ่งพื้นที่นี้ไม่เพียงแต่จัดแสดงแก่นแท้ของศิลปะของเมืองไทโจวเท่านั้น แต่ยังมีประสบการณ์ในการชื่นชมงานศิลปะให้กับผู้ที่ชื่นชอบศิลปะได้สัมผัสถึงเสน่ห์ของผลงานอย่างเต็มที่อีกด้วย

พื้นที่ J ได้รับการออกแบบเป็นพื้นที่ตลาดนัดจำหน่ายสินค้าและพื้นที่พักผ่อน โดยมีการออกแบบเป็น 2 ชั้น ชั้นแรกเป็นพื้นที่จำหน่ายงานศิลปะที่ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเลือกซื้อผลงานที่ชื่นชอบ เพื่อสนับสนุนการสร้างสรรค์ของผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ชั้นสองเป็นพื้นที่พักผ่อน มีเก้าอี้และชา-ขนมให้บริการ นักท่องเที่ยวสามารถผ่อนคลาย พบปะพูดคุย และสัมผัสกับเสน่ห์ของวัฒนธรรมเมืองไทโจว การออกแบบนี้ไม่เพียงแต่เพิ่มการใช้พื้นที่อย่างคุ้มค่า แต่ยังมีพื้นที่ให้ผู้เยี่ยมชมได้พักผ่อนและผ่อนคลายอีกด้วย

พื้นที่ K ได้รับการออกแบบเป็นพื้นที่ประสบการณ์เชิงโต้ตอบ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ นักท่องเที่ยวได้เข้าร่วมกระบวนการสร้างสรรค์ศิลปะดั้งเดิมด้วยตัวเอง ที่นี้มีโอกาสให้ลองลงมือทำ เช่น การวาดภาพ การแกะสลัก การทอผ้า เป็นต้น นักท่องเที่ยวสามารถทดลองสร้างสรรค์ผลงานของตนเองภายใต้การแนะนำของผู้สืบทอด การสัมผัสประสบการณ์แบบมีส่วนร่วมนี้จะทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าใจถึงคุณค่าอันโดดเด่นของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เหล่านี้ยิ่งยิ่งขึ้น พื้นที่นี้ไม่เพียงแต่เป็นพื้นที่จัดแสดง แต่ยังเป็นสะพานแห่งการแลกเปลี่ยนและการเรียนรู้ที่ช่วยกระตุ้นความสนใจและความรักต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมในตัวผู้คน

นอกจากนี้ เพื่อเป็นการยกระดับประสบการณ์โดยรวม พื้นที่จัดแสดงยังมีการติดตั้งสิ่งอำนวยความสะดวกสมัยใหม่ เช่น หน้าจอแนะนำเสนอผลิตภัณฑ์เดียวและหน้าจอสัมผัสเชิงโต้ตอบ เพื่อช่วยให้นักท่องเที่ยวเข้าใจข้อมูลของนิทรรศการและภูมิหลังทางวัฒนธรรมได้ดียิ่งขึ้น การออกแบบพื้นที่จัดแสดงนี้ไม่เพียงแต่คำนึงถึงการใช้งานเท่านั้น แต่ยังมีเน้นการสร้างบรรยากาศทางวัฒนธรรมให้ชัดเจน ทำให้กลายเป็นพื้นที่วัฒนธรรมแบบครบวงจรที่รวมไว้ทั้งการจัดแสดง การจำหน่าย และประสบการณ์เข้าไว้ด้วยกัน การวางแผนและออกแบบที่พิถีพิถันเหล่านี้ทำให้มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองไทโจวได้รับการสืบทอดและเผยแพร่อย่างยั่งยืน

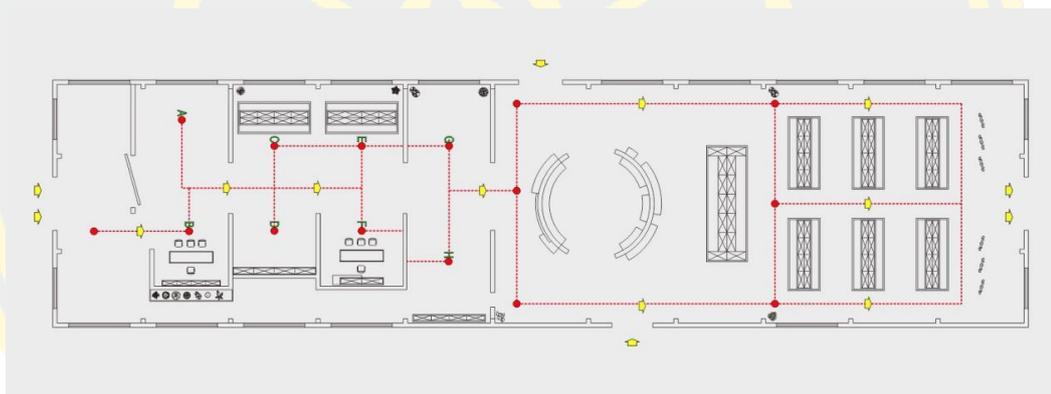

ภาพที่ 5-11 แผนผังการออกแบบสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 (Chen Fei, 2024)

2.2 เส้นทางการเดินทาง

ในกระบวนการปรับปรุง หัวใจหลักของการออกแบบคือการเพิ่มประสิทธิภาพในการหมุนเวียนของผู้เข้าชมและมอบประสบการณ์ที่ราบรื่นและสมบูรณ์แก่ผู้เยี่ยมชม เส้นทางเดินทาง

เริ่มต้นจากทางเข้าด้านทิศตะวันออกซึ่งใกล้กับถนนสายหลักทำให้นักท่องเที่ยวมาถึงและเข้าไปได้ง่าย หลังจากเข้ามาแล้ว ผู้เยี่ยมชมจะได้เยี่ยมชมโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จำนวน 8 โครงการก่อน จากนั้นจะเข้าสู่พื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะแบบรวมศูนย์แบบวงกลม จุดนี้ผู้เยี่ยมชมสามารถเดินผ่านได้อย่างอิสระจากด้านซ้ายและด้านขวา และชื่นชมผลงานศิลปะต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ บันไดทางด้านทิศเหนือยังอำนวยความสะดวกให้ผู้มาเยี่ยมชมเข้าสู่พื้นที่พักผ่อนชั้น 2 ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่สะดวกสบายสำหรับการพักผ่อน ซึ่งพื้นที่ที่เชื่อมต่อกับจุดนี้คือพื้นที่การจำหน่ายผลงาน เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างงานฝีมือแบบดั้งเดิมและความเป็นสมัยใหม่ ช่วยให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสประสบการณ์การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมที่หลากหลายมากขึ้น บริเวณใกล้ทางออกทิศตะวันตกถูกจัดเป็นพื้นที่สัมผัสประสบการณ์เชิงโต้ตอบ ผู้เข้าชมไม่เพียงแต่สามารถรับชมเท่านั้น แต่ยังสามารถมีส่วนร่วมในการผลิตงานฝีมือเพื่อเพิ่มความเข้าใจและประสบการณ์เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อีกด้วย

ภาพที่ 5-12 แผนที่เส้นทางเดินชมสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 (Fei Chen, 2024)

3. การออกแบบพื้นที่ภายในสถาปัตยกรรม

ตารางที่ 5-2 การวิเคราะห์พื้นที่ภายในของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12

	<p>โครงสร้างภายใน</p>	<p>ประกอบด้วยโครงสร้างโค้งขนาดใหญ่แบบชั้นเดียว โครงเหล็ก และโครงเสา มีโครงสร้างที่แข็งแรง</p>
<p>วัสดุ</p>	<p>โครงเหล็ก คอนกรีต และอิฐ มีพื้นผิวที่หยาบ</p>	
<p>สีสันท</p>	<p>สีขาวที่มีรอยต่าง</p>	
<p>รูปทรง</p>	<p>หลังคาโค้ง เป็นระเบียบ</p>	

พื้นที่ที่ได้รับออกแบบใหม่นี้มีการเน้นความสวยงามทางรูปแบบตามอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 มีการดึงเอาองค์ประกอบของหลังคาและหน้าต่างกระจกขนาดใหญ่เข้ามาใช้ โดยยังคงรักษารูปแบบของหลังคา เพดานที่สูงและคานเหล็กที่เปิดเผยที่มีความสวยงามของโรงงานเอาไว้ ทำให้ทั้งพื้นที่ดูโปร่งและสว่าง เรียบง่ายแต่ยังคงมีความเป็นอุตสาหกรรมอยู่ ผังและพื้นที่ใช้สอยสีเทา เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดูสงบและมีความเฉพาะ การจัดสีโดยรวมใช้สีโทนกลางเป็นหลัก ประกอบกับสีธรรมชาติของไม้ เพื่อให้เกิดประสบการณ์การรับรู้ทางสายตาที่สบายตาและยังคงความทันสมัย รูปแบบการออกแบบนี้เหมาะสมสำหรับการจัดแสดงศิลปะหรือการนำเสนอวัฒนธรรม สามารถเน้นจุดเด่นของผลงานได้พร้อมกับมอบบรรยากาศที่น่าพอใจให้แก่ผู้เข้าชม โดยรายละเอียดของการออกแบบมีดังนี้

3.1 พื้นที่จัดแสดงผลงานของผู้สืบทอด

พื้นที่จัดแสดงผลงานของผู้สืบทอดเป็นพื้นที่ที่มีการจัดแสดงโครงการศิลปะแบบดั้งเดิม 8 โครงการที่มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น ได้แก่ ศิลปะการประทับภาพไหหลัง ศิลปะการแกะสลักขนาดเล็กแจ้ว ศิลปะการถักใบปาล์มไหหลัง ศิลปะการแกะสลักตราประทับไหโจว ศิลปะการตีภาพและเทคนิคการซ่อมแซมแห่กาไหหลัง ศิลปะการพิมพ์แบบสลักไหหลัง ศิลปะการถักแบบตะขอไหหลัง และศิลปะการทำว้าว โดยศิลปินจะเดินทางมาเยี่ยมชมสถานที่จัดงานด้วยตนเองเพื่อสร้างสรรค์และสาธิตการแสดงสดในบูธ การแสดงเทคนิคจริงช่วยให้ผู้ชมสัมผัสได้ถึงแก่นแท้ของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เหล่านี้ได้อย่างใกล้ชิด ผู้ชมไม่เพียงแต่จะได้ชื่นชมความงามอันเป็น

เอกลักษณ์ของศิลปะแบบดั้งเดิมเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังสามารถบูรณาการงานฝีมือภายใต้การแนะนำของศิลปินอีกด้วย ประสบการณ์เชิงโต้ตอบนี้จะเพิ่มเสน่ห์อันไม่มีที่สิ้นสุดให้กับพื้นที่นิทรรศการ ประสบการณ์ทางศิลปะอันที่ตื้นตื้นทำให้ผู้เข้าชมทุกคนที่เดินเข้าไปในพื้นที่นิทรรศการรู้สึกราวกับว่าพวกเขาได้เดินทางผ่านประวัติศาสตร์และรู้สึกถึงการผสมผสานระหว่างศิลปะโบราณและชีวิตสมัยใหม่ การมาที่นี่ทำให้ทุกคนได้เกิดบทสนทนาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของไท่โจว สัมผัสถึงความสมบูรณ์และความลึกซึ้งของมรดก อีกทั้งยังเป็นการกระตุ้นความรักและความเคารพต่อศิลปะแบบดั้งเดิม การจัดแสดงงานศิลปะที่มีความเข้มข้นสูงนี้ไม่เพียงแต่เป็นการอนุรักษ์และการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เท่านั้น แต่ยังเป็นการส่งเสริมนวัตกรรมและการพัฒนาทางวัฒนธรรมในอนาคตอีกด้วย

การออกแบบจุดทางเข้า: จุดทางเข้าของห้องจัดแสดงเป็นปัจจัยสำคัญในการเชื่อมโยงพื้นที่ภายในและภายนอก ทำให้ผู้เข้าชมสามารถเข้าใจการทำงานของพื้นที่ภายในได้อย่างชัดเจน มีการเลือกใช้วัสดุไม้ขนาดใหญ่และผนังสีขาวเพื่อแสดงแนวคิดที่เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรม ในขณะที่ผนังอีกด้านมีการใช้งานเป็นคาน้ำหรือการแนะนำเกี่ยวกับห้องจัดแสดงภายใน นอกจากนี้ ยังมีการออกแบบสวนเล็ก ๆ และหน้าต่างจัดแสดงที่อยู่ทางด้านทิศใต้ใกล้ทางเดิน ซึ่งช่วยให้คนภายนอกสามารถมองเห็นทัศนียภาพภายในห้องจัดแสดงได้

ภาพที่ 5-13 ภาพการออกแบบจุดทางเข้า (Chen Fei, 2024)

ภาพที่ 5-14 ภาพการออกแบบพื้นที่เล็ก ๆ บริเวณทางเดินด้านทิศใต้ (Chen Fei, 2024)

(1) บูธจัดแสดงศิลปะการประทับภาพไห้หลิง

การออกแบบบูธเน้นนำเสนอเสน่ห์ของงานศิลปะดั้งเดิม รูปแบบที่เรียบง่ายและทันสมัย ผสมผสานกับวัสดุไม้ธรรมชาติและผนังสีขาว สร้างบรรยากาศอบอุ่นและสง่างาม ผนังมีการติดผลงานภาพพิมพ์ที่ประณีตสวยงามและเนื้อหาที่หลากหลาย เช่น ภาพภูมิทัศน์และภาพบุคคล แสดงถึงเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง บนแท่นจัดแสดงตรงกลางมีการจัดแสดงน้ำเต้าที่มีประทับภาพลงไป ซึ่งเป็นงานฝีมือที่ประณีตที่ดึงดูดให้ผู้ชมหยุดชมอย่างใกล้ชิด บนชั้นแสดงด้านขวามีการติดโปสเตอร์ที่แนะนำผู้สืบศิลปะการประทับภาพไห้หลิง และรายละเอียดเกี่ยวกับโครงการ การออกแบบโดยรวมให้ความสำคัญกับการใช้แสง มีการติดตั้งไฟสปอตไลท์จากด้านบนเพื่อเน้นรายละเอียดของผลงาน เพิ่มความน่าสนใจในการรับชม

ภาพที่ 5-15 การออกแบบบูรณาการจัดแสดงศิลปะการประตักภาพไหมหิ้ง (Chen Fei, 2024)

(2) บูธจัดแสดงศิลปะการถักใบปาล์มไหมหิ้งและศิลปะการติดภาพและเทคนิคการซ่อมแซมแซ่เกาไหมหิ้ง

บูธนี้ได้รับการออกแบบอย่างชาญฉลาดเพื่อจัดแสดงศิลปะการถักใบปาล์มไหมหิ้งและศิลปะการติดภาพและเทคนิคการซ่อมแซมแซ่เกาไหมหิ้ง พื้นที่แสดงผลงานทั้งสองนี้ถูกจัดแยกออกจากกันตามการใช้งาน แต่ให้ความรู้สึกโปร่งโล่งทางสายตา โดยพื้นที่ด้านซ้ายแสดงศิลปะการสานใบปาล์มโดยมีการแขวนผลงานจักสานในรูปแบบต่าง ๆ ไว้บนผนัง บนแท่นแสดงก็มีผลิตภัณฑ์สานใบปาล์มที่งดงามหลากหลายรูปแบบ แสดงถึงความหลากหลายและความประณีตของศิลปะนี้ การใช้วัสดุไม้ธรรมชาติช่วยเสริมให้พื้นผิวของผลิตภัณฑ์จักสานดูลงตัวกับบรรยากาศของบูธและสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น สำหรับพื้นที่ด้านขวาจัดแสดงศิลปะการติดภาพและเทคนิคการซ่อมแซมแซ่เกาไหมหิ้ง โดยมีการแขวนผลงานภาพวาดและลายมือเขียนที่ได้รับการบูรณะอย่างสวยงามบนผนัง แสดงถึงเสน่ห์ของศิลปะการติดภาพดั้งเดิม ตรงกลางมีพื้นที่พักผ่อนซึ่งตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์แบบจีน เพื่อ

สร้างบรรยากาศที่สะดวกสบายสำหรับการพูดคุยและแลกเปลี่ยนข้อมูล โครงสร้างของพื้นที่จัดแสดง ถูกออกแบบอย่างเป็นระเบียบ โดยมีเส้นทางการเข้าชมที่ไหลลื่น เพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้เข้าชม ได้เยี่ยมชมและมีปฏิสัมพันธ์ได้อย่างสะดวก

ภาพที่ 5-16 การออกแบบบูทจัดแสดงศิลปะการถักใบปาล์มไหมหลังและศิลปะการติดภาพและเทคนิค การซ่อมแซมเซ็กงาไหมหลัง (Chen Fei, 2024)

(3) บูธจัดแสดงศิลปะการถักแบบตะขอไหมหลัง

บูธจัดด้วยรูปแบบเปิด กำแพงใช้สีขาวเป็นหลัก มีการแขวนผลงานถักแบบตะขอที่สวยงามบนผนัง แสดงถึงเสน่ห์ของศิลปะการถักแบบตะขอไหมหลัง บนโต๊ะจัดแสดงกลางบูธมีผลงาน ถักตะขอหลากหลายรูปแบบ ทั้งตุ๊กตาและของตกแต่ง ดึงดูดผู้เข้าชมให้หยุดชม ด้านหน้าของบูธที่หัน เข้าหาผู้ชมมีกำแพงติดจอใหญ่สำหรับเล่นวิดีโอเกี่ยวกับศิลปะการถักแบบตะขอไหมหลัง ซึ่งเป็นการเพิ่มความน่าสนใจให้กับผู้ชม อีกด้านหนึ่งของผนังมีรายละเอียดเกี่ยวกับเทคนิคและข้อมูลของผู้สืบทอด งานศิลปะนี้ เพื่อช่วยให้ผู้ชมเข้าใจงานศิลปะแบบดั้งเดิมนี้ได้ดียิ่งขึ้น

ภาพที่ 5-17 การออกแบบบูธจัดแสดงศิลปะการถักแบบตะขोให้หลิง (Chen Fei, 2024)

(4) บูธจัดแสดงศิลปะการทำว้าวให้หลิง

บนผนังจัดแสดงผลงานว่าวหลากหลายรูปแบบและสีอันสวยงาม เรียงกันอย่างเป็นระเบียบ เพื่อดึงดูดสายตาผู้ชม ผลงานว่าวทุกชิ้นแสดงให้เห็นถึงฝีมือที่ประณีตและการออกแบบที่มีเอกลักษณ์ สะท้อนถึงเสน่ห์ของวัฒนธรรมดั้งเดิม ด้านหนึ่งของบูธมีแผ่นป้ายที่แนะนำประวัติและข้อมูลเกี่ยวกับศิลปะการทำว้าวให้หลิง รวมถึงข้อมูลของผู้สืบทอด ช่วยให้ผู้ชมเข้าใจมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นี้ได้ดียิ่งขึ้น บูธนี้ออกแบบมาให้ทั้งมีความรู้และสร้างความประทับใจทางสายตาไปพร้อมกัน

ภาพที่ 5-18 การออกแบบบูธจัดแสดงศิลปะการทำวาวไห่หลิง (Chen Fei, 2024)

(5) บูธจัดแสดงศิลปะการพิมพ์แบบสลักไห่หลิง

บูธนี้ออกแบบในรูปแบบเปิด โดยมีโทนสีหลักเป็นสีครีมอ่อนและสีไม้ ภายในมีโต๊ะเขียนหนังสือแบบดั้งเดิมตั้งอยู่กลางบูธ และมีผู้สืบทอดทำการสาธิตทักษะการพิมพ์แบบสลัก ซึ่งจะดึงดูดให้ผู้ชมหยุดชม ด้านหลังจะตกแต่งด้วยภาพวาดภูเขาและसान้ำที่สวยงาม เป็นการเพิ่มบรรยากาศทางวัฒนธรรม ผนังทั้งสองข้างจัดแสดงผลงานศิลปะการพิมพ์แบบสลักและข้อมูลเกี่ยวกับศิลปะปีในรูปแบบของภาพม้วน ซึ่งทั้งสวยงามและมีเอกลักษณ์แบบดั้งเดิม ในตู้แสดงผลงานที่ฝังอยู่ในผนังมีการจัดแสดงเครื่องมือแกะสลักและผลงานสำเร็จรูป ทำให้ผู้ชมสามารถชื่นชมได้อย่างใกล้ชิด

ภาพที่ 5-19 การออกแบบบูรณาการจัดแสดงศิลปะการพิมพ์แบบสลักไห้หิ่ง (Chen Fei, 2024)

(6) บูรณาการจัดแสดงศิลปะการแกะสลักตราประทับไท้โจว

บริเวณผนังกลางบูรณาการแสดงผลงานการแกะสลักตราประทับจำนวนมากที่เรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ สร้างจุดสนใจทางสายตาและแสดงถึงความหลากหลายและความประณีตของเทคนิคการแกะสลัก ผลงานเหล่านี้ใช้สีแดงเป็นหลักเพื่อเน้นเอกลักษณ์ทางศิลปะของตราประทับแบบดั้งเดิม ผนังด้านข้างทั้งสองฝั่งมีข้อมูลแนะนำเกี่ยวกับเทคนิคการแกะสลักและข้อมูลของผู้สืบทอดเพื่อช่วยให้ผู้ชมเข้าใจศิลปะดั้งเดิมนี้ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังมีช่องแสดงผลงานขนาดเล็กที่จัดแสดงตราประทับเพื่อให้ผู้ชมสามารถชื่นชมอย่างใกล้ชิดได้อีกด้วย

ภาพที่ 5-20 การออกแบบบูธจัดแสดงศิลปะการแกะสลักตราประทับไทโจว (Chen Fei, 2024)

(7) บูธจัดแสดงศิลปะการแกะสลักขนาดเล็กแจ้ว

ในพื้นที่ส่วนกลางของบูธมีการจัดวางโต๊ะยาว โดยบนโต๊ะนี้จัดแสดงผลงานแกะสลักขนาดเล็กจำนวนมาก เพื่อให้ผู้เข้าชมได้เพลิดเพลินกับศิลปะอันประณีตในระยะใกล้ ผนังด้านหลังติดตั้งชั้นวางจัดแสดงแบบช่องสี่เหลี่ยมที่เรียงรายด้วยผลงานแกะสลักบนกาน้ำชา เพื่อดึงดูดความสนใจทางสายตา ผนังด้านซ้ายแสดงผลงานแกะสลักขนาดเล็กบนวัสดุต่าง ๆ ซึ่งเป็นการเพิ่มมิติและความหลากหลายให้กับศิลปะนี้ ส่วนผนังด้านขวามีภาพผลงานบนม้วนกระดาษขนาดใหญ่ โดยมีตู้แสดงผลงานที่สอดคล้องกันอยู่ด้านล่าง

ภาพที่ 5-21 การออกแบบบูรณาการจัดแสดงศิลปะการแกะสลักขนาดเล็กแช่จ้าว (Fei Chen, 2024)

3.2 พื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะ

พื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะแบบรวมศูนย์ได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อแสดงผลงานที่เป็นตัวแทนของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของศิลปะเมืองไท่โจว ซึ่งกลายเป็นหนึ่งในจุดสำคัญของนิทรรศการทั้งหมด จุดประสงค์ของพื้นที่นี้คือเพื่อให้ผู้มาเยี่ยมชมได้รับประสบการณ์ทางภาพที่ดื่มด่ำ เพื่อให้พวกเขาสามารถชื่นชมแก่นแท้ของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่หลากหลายของไท่โจว โดยตรงและครอบคลุมมากขึ้น ด้วยการจัดวางเชิงพื้นที่ทางวิทยาศาสตร์ นักออกแบบไม่เพียงแต่ประสบความสำเร็จในการนำเสนอคุณค่าทางศิลปะแบบรวมศูนย์เท่านั้น แต่ยังแยกพื้นที่จัดแสดงโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แต่ละรายการทางฝั่งตะวันออกออกจากพื้นที่จำหน่ายสินค้าทางฝั่งตะวันตกอย่างชาญฉลาด เพื่อหลีกเลี่ยงความสับสนในเส้นทางการเดินชม

โครงสร้างของพื้นที่นิทรรศการเป็นรูปแบบทรงกลมได้รับการออกแบบอย่างพิถีพิถัน เพื่อให้ผู้เยี่ยมชมสามารถเดินผ่านจากด้านซ้ายและด้านขวาได้อย่างเป็นระเบียบเหมือนสายน้ำไหล นำทางเส้นทางการชมอย่างเป็นธรรมชาติ ในทุกมุมผู้ชมจะพบกับความน่าสนใจ ซึ่งเป็นการเพิ่ม

ประสบการณ์การรับชมสูงสุดในพื้นที่ที่มีอยู่อย่างจำกัด การวางแผนนี้ไม่เพียงแต่ยกระดับประสิทธิภาพในการชมพื้นที่จัดแสดงนิทรรศการเท่านั้น แต่ยังสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นระเบียบเรียบร้อยสำหรับผู้มาเยี่ยมชม ทำให้การเยี่ยมชมทั้งหมดไม่เพียงแต่เป็นการชื่นชมรดกทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นการเดินทางทางวัฒนธรรมที่น่ารื่นรมย์อีกด้วย

ภาพที่ 5-22 การออกแบบพื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะ (Chen Fei, 2024)

ภาพที่ 5-23 การออกแบบพื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะ (Chen Fei, 2024)

ภาพที่ 5-24 การออกแบบพื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะ (Chen Fei, 2024)

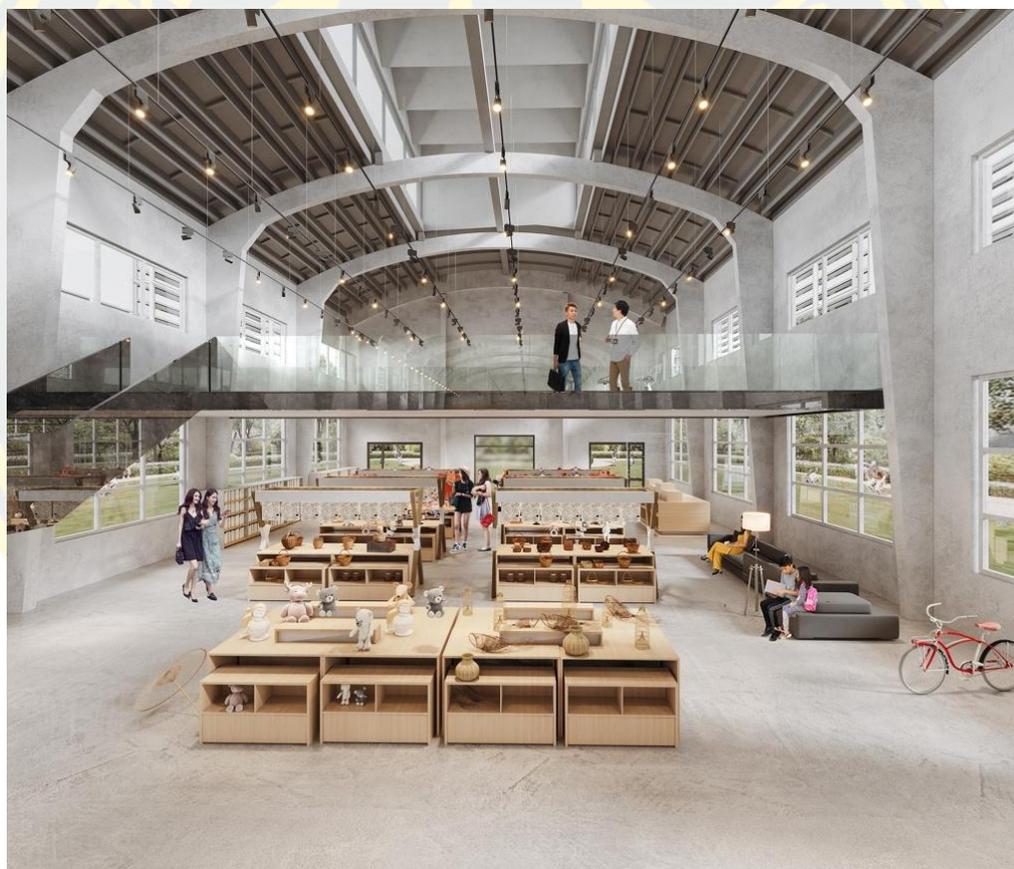
3.3 พื้นที่จำหน่ายผลงานและพื้นที่พักผ่อน

พื้นที่จำหน่ายสินค้าผลงานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นพื้นที่สำหรับจัดแสดงและส่งเสริมผลงานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ พื้นที่จุดนี้สามารถจะเห็นผลงานหลากหลายที่ผลิตโดยศิลปิน กิจกรรมดังกล่าวไม่เพียงเป็นการช่วยอนุรักษ์และสืบต่อมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แต่ยังช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจในท้องถิ่นด้วยการอนุญาตให้นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่นสามารถซื้อผลงานที่มีเอกลักษณ์เหล่านี้ได้ ซึ่งเป็นการช่วยให้ช่างฝีมือและศิลปินที่เกี่ยวข้องได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ พื้นที่บริเวณนี้ค่อนข้างสะดวกสบาย

การออกแบบพื้นที่จำหน่ายผลงานและพื้นที่พักผ่อนที่อยู่บนบริเวณชั้นสองมีรูปแบบที่ทันสมัยและเปิดโล่ง โดยเน้นให้เป็นพื้นที่ที่สะดวกสบายสำหรับการซื้อขายผลงานศิลปะ พื้นที่นี้ตกแต่งด้วยรูปแบบอุตสาหกรรม โดยใช้กระจกและโลหะในปริมาณมากเพื่อสร้างบรรยากาศที่โปร่งสบายและสว่างสดใส ชั้นหนึ่งเป็นพื้นที่จำหน่ายผลงาน ซึ่งมีแท่นไม้หลายจุดวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ แสดงผลงานศิลปะหลากหลายรูปแบบให้ผู้เข้าชมเลือกดูและเลือกซื้อได้อย่างสะดวก การจัด

แบบเปิดทำให้เส้นทางการเดินสะดวก ช่วยให้ผู้ชมสามารถเคลื่อนที่ไปตามจุดแสดงต่างๆ ได้อย่างง่ายดาย นอกจากนี้ ยังมีโซฟาอยู่ทางด้านขวาเพื่อให้ผู้เข้าชมได้นั่งพักผ่อนตามอัธยาศัย

พื้นที่พักผ่อนบนชั้นสองมีการใช้ราวระเบียงกระจกใสที่เชื่อมต่อกับชั้นหนึ่ง ทำให้กลายเป็นพื้นที่สำหรับการผ่อนคลายและพบปะสังสรรค์ ภายในมีเก้าอี้นั่งสบายและโต๊ะกาแฟเล็ก ๆ ให้ผู้ชมได้นั่งพักผ่อนพร้อมกับชมวิวด้านนอก การออกแบบโดยรวมให้ความสำคัญกับการใช้แสงธรรมชาติ หน้าต่างบานใหญ่ช่วยให้แสงแดดส่องเข้ามาภายในอย่างเต็มที่ เพิ่มความสบายและสุนทรีย์ภาพของพื้นที่ การออกแบบนี้ไม่เพียงตอบโจทย์ด้านการขาย แต่ยังมอบประสบการณ์การชื้อขายที่น่ารื่นรมย์แก่ลูกค้าอีกด้วย

ภาพที่ 5-25 การออกแบบพื้นที่จำหน่ายผลงานและพื้นที่พักผ่อน (Chen Fei, 2024)

3.4 พื้นที่ประสบการณ์เชิงโต้ตอบ

การสร้างพื้นที่ประสบการณ์เชิงโต้ตอบเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมและให้ความรู้เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ สามารถเพิ่มความสนใจและความเข้าใจของผู้คนที่

มีต่อวัฒนธรรมนี้ได้เป็นอย่างดี ศิลปินสามารถจัดอบรมหลักสูตรหรือการบรรยายพิเศษเป็นประจำ นอกจากนี้ยังสามารถออกแบบกิจกรรมเชิงโต้ตอบที่เหมาะสมกับทุกช่วงอายุ โดยเฉพาะกิจกรรมที่ดึงดูดเด็กและครอบครัวให้มีส่วนร่วมร่วมกัน

ภายในพื้นที่ที่มีการจัดวางขาตั้งวาดภาพและที่นั่งหลายจุด เพื่อให้ผู้เข้าชมสามารถสร้างสรรค์ผลงานและสัมผัสประสบการณ์ด้านศิลปะได้อย่างอิสระ ผนังมีการจัดวางชั้นหนังสืออย่างเป็นระเบียบ มีหนังสือและเอกสารด้านศิลปะหลากหลายประเภทไว้ให้ผู้เข้าชมได้ค้นคว้าและเรียนรู้ บริเวณกลางพื้นที่มีการจัดแสดงผลงานศิลปะที่มีสีสันสดใส เพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ นับเป็นสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมทั้งในการเรียนรู้และการสร้างสรรค์ผลงานสำหรับผู้เข้าชม

ภาพที่ 5-26 การออกแบบพื้นที่ประสบการณ์เชิงโต้ตอบ (Chen Fei, 2024)

ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 1: สวีงหัว ผู้อำนวยการสำนักงานวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว ของเขตไต้หวัน ประธานสหพันธ์วรรณกรรมและศิลปะเขตไต้หวัน และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาวรรณกรรมและประวัติศาสตร์เมืองไทโจว

การออกแบบปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่เมืองไทโจวให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมวัฒนธรรมที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเขตไต้หวันเป็นแนวคิดที่น่ายกย่อง จากมุมมองของการออกแบบ ยังคงมีการรักษารูปแบบทางอุตสาหกรรมดั้งเดิมไว้ ซึ่งสะท้อนถึงการสืบทอดมรดกทางอุตสาหกรรมของเมืองไทโจว รวมถึงการผสมผสานองค์ประกอบทางศิลปะอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยสามารถแก้ไขปัญหาที่โครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในท้องถิ่นไม่สามารถจัดแสดงได้ในที่เดียว แผนการออกแบบมีการเน้นการจัดวางพื้นที่และการใช้งานจริง โดยพิจารณาประสบการณ์ของผู้ชมอย่างรอบคอบ โดยเฉพาะข้อเสนอแนะในการจัดทำพื้นที่เชิงโต้ตอบที่จะช่วยเพิ่มความเข้าใจและความสนใจของผู้ชมต่อมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ โดยรวมแล้ว แผนนี้มีความเป็นไปได้สูง และยังมีพลังซึ่งในเชิงวัฒนธรรม หวังว่าจะได้เห็นการดำเนินการจริงที่ประสบความสำเร็จ

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2 : หลีซวี ผู้อำนวยการศูนย์การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เขตไต้หวัน เมืองไทโจว ผู้เชี่ยวชาญด้านการอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เมืองไทโจว

เขตไต้หวัน เมืองไทโจว ขาดพื้นที่ในการจัดแสดงโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในรูปแบบที่เป็นรวมศูนย์ ซึ่งแผนการออกแบบปรับปรุงของผู้วิจัยสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ โดยมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การศึกษาผ่านการฝึกปฏิบัติ การจัดแสดงนิทรรศการ และกิจกรรมเชิงโต้ตอบ ซึ่งช่วยให้ผู้คนจำนวนมากรู้จักโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเขตไต้หวันมากขึ้น การออกแบบประสบการณ์การเยี่ยมชมที่เปิดกว้างและไหลลื่นในแผนนี้ทำให้ผลงานจัดแสดงได้รับความสนใจและมีความโดดเด่นมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการช่วยดึงดูดความสนใจของผู้ชมรุ่นใหม่ นอกจากนี้ ยังมีการจัดตั้งพื้นที่โต้ตอบเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ชมและเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ จากมุมมองของรูปแบบการออกแบบ ผนังด้านนอกทำจากอิฐสีแดง ซึ่งสามารถสะท้อนถึงความรู้สึกทางประวัติศาสตร์ของสถาปัตยกรรม และมีบทบาทในการสืบทอดที่ดี โครงสร้างเชิงพื้นที่ภายในยังคงรักษาโครงสร้างเชิงอุตสาหกรรมดั้งเดิมเอาไว้ เป็นการทำให้เกิดการเชื่อมโยงทางวัฒนธรรม

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 : สวีเจิ้นปิน ผู้อำนวยการหอวัฒนธรรมเทศบาลเมืองไท่โจว

ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยวัฒนธรรมประชาชน

ในแผนการออกแบบปรับปรุงมีการกล่าวถึงรูปแบบการออกแบบ 2 แบบ ได้แก่ “รูปแบบอิฐแดงเชิงอุตสาหกรรม” และ “รูปแบบเรียบง่ายสมัยใหม่” ซึ่งการออกแบบทั้งสองรูปแบบต่างก็มีคุณค่าทางวัฒนธรรมและมีเสน่ห์ทางภาพที่เป็นเอกลักษณ์ รูปแบบอิฐแดงเชิงอุตสาหกรรมสื่อถึงความทรงจำทางประวัติศาสตร์ของโรงงานเก่าหลินไห่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังคงผสมผสานเข้ากับสภาพแวดล้อมโดยรอบได้อย่างดี สำหรับการปรับปรุงการใช้งานโรงงานเก่าให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ก็ได้ก็นำเสนอบรรยากาศทางวัฒนธรรมออกมาอย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้ รูปแบบการออกแบบที่เรียบง่ายแบบสมัยใหม่ยังช่วยสร้างบรรยากาศที่สดใหม่และทำให้พื้นที่เปิดกว้าง ซึ่งช่วยดึงดูดผู้ชมที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ให้เข้ามามีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น

สรุป

บทนี้ได้อธิบายถึงแผนการออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ โดยเริ่มจากการกำหนดตำแหน่งในการออกแบบสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมจับต้องไม่ได้ โดยมีการกำหนดตำแหน่งของการออกแบบโดยใช้ประโยชน์จากศักยภาพของสถาปัตยกรรม เพื่อทำให้เกิดความรู้สึกร่วมทางอารมณ์และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม โดยยังคงรักษาอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ของสถาปัตยกรรม พร้อมทั้งผสมผสานองค์ประกอบที่ทันสมัยเพื่อสร้างสรรค์พื้นที่ที่ผสมผสานระหว่างประวัติศาสตร์กับความทันสมัย รวมถึงการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมและนวัตกรรมอย่างลงตัว

ในกระบวนการออกแบบนี้ได้ปฏิบัติตามทฤษฎีและหลักการออกแบบ โดยเน้นไปที่ความต้องการของผู้ใช้งานเป็นหลัก เพื่อสร้างสรรค์การออกแบบที่เน้นการปฏิสัมพันธ์และประสบการณ์ของผู้ใช้งาน อันนำไปสู่การเพิ่มพูนคุณค่าทางวัฒนธรรมและการสร้างสรรค์นวัตกรรมทางวัฒนธรรมอย่างสมบูรณ์ การออกแบบมีการแบ่งพื้นที่ใช้งานอย่างละเอียด ซึ่งประกอบไปด้วยส่วนต่าง ๆ ได้แก่ พื้นที่จัดแสดง พื้นที่ประสบการณ์เชิงโต้ตอบ และพื้นที่พักผ่อน การจัดเส้นทางและการเยี่ยมชมที่ได้รับการปรับให้เหมาะสมจะช่วยให้ผู้เยี่ยมชมสัมผัสประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่ต่อเนื่องและราบรื่น ภายใต้การจัดการจัดวางอย่างประณีตและความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ ทำให้โครงการนี้ไม่เพียงแต่ช่วยอนุรักษ์และสืบทอดมรดกวัฒนธรรมอันล้ำค่าของเมืองไท่โจวเท่านั้น แต่ยังช่วยสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ เพิ่มเติมพลังใหม่ในการส่งเสริมและพัฒนาวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งในบทความต่อไปจะเป็นการสรุปผลการวิจัยทั้งหมด พร้อมกับการอภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากเนื้อหาของงานวิจัย 5 บทข้างต้น ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาในบทนี้ออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 สรุปผลการวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยทั้ง 3 ข้อที่ระบุไว้ในบทที่ 1 โดยเป็นการสรุปเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา สถานการณ์ในปัจจุบัน และบริบทพื้นที่โดยรอบของโรงงานเก่าหลินไต่ รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไต่ และแนวทางการออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไต่เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ส่วนที่ 2 การอภิปรายผล เป็นการอภิปรายผลการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบ อัตลักษณ์ และคุณค่าของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไต่จากองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาแหล่งอุตสาหกรรมเก่า นโยบายของรัฐบาล กรณีศึกษาการปรับปรุงโรงงานเก่าที่ประสบความสำเร็จ รวมทั้งอภิปรายแนวทางการออกแบบพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อันจะช่วยส่งเสริมคุณค่าของอุตสาหกรรมในเมืองไท่โจวและเพิ่มอิทธิพลของโครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เขตไท่หลิง เมืองไท่โจว

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ หวังว่าออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไต่เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จะช่วยส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรม ทั้งยังคงรักษาอัตลักษณ์ของอุตสาหกรรมเดิม พร้อมกับนำเสนอและสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งพื้นที่ที่ได้รับการปรับปรุงจะช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจผ่านการดึงดูดนักท่องเที่ยวและผลักดันอุตสาหกรรมวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง เพิ่มการมีส่วนร่วมของชุมชนผ่านการใช้กิจกรรมทางวัฒนธรรมในการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัย อีกทั้งยังมีบทบาทในการเผยแพร่ความรู้ผ่านจัดหาแหล่งทรัพยากรทางการศึกษาและโอกาสในการเรียนรู้ที่หลากหลาย ทำให้กลายเป็นพื้นที่ทดลองสำหรับนวัตกรรมและการพัฒนาทางวัฒนธรรม ซึ่งจะทำให้สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 แห่งนี้กลายเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีการใช้งานที่หลากหลาย ซึ่งเป็นการเติมเต็มความมีชีวิตชีวาให้กับการพัฒนาท้องถิ่น

สรุปผลการวิจัย

1. ประวัติความเป็นมา สถานการณ์ในปัจจุบัน และบริบทพื้นที่โดยรอบ ของโรงงานเก่าหลินไห้

โรงงานเก่าหลินไห้ตั้งอยู่ในเมืองไท่โจว มณฑลเจียงซู ประเทศจีน เป็นแหล่งอุตสาหกรรมเก่าที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอย่างสำคัญ โรงงานนี้เริ่มก่อสร้างในปี 1956 ผ่านการเปลี่ยนแปลงตามความต้องการทางอุตสาหกรรมและการพัฒนาทางเทคโนโลยีหลายครั้ง จนได้มีการพัฒนาสถาปัตยกรรมและเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง เมื่อการทำงานทางอุตสาหกรรมได้ย้ายที่ตั้ง กิจกรรมการผลิตในพื้นที่โรงงานแห่งนี้ก็ได้หยุดลงเรื่อย ๆ จนปัจจุบันกลายเป็นพื้นที่โรงงานเก่าที่ถูกทิ้งร้าง อย่างไรก็ตาม แม้จะสูญเสียการใช้งานด้านการผลิตแบบเดิมไป แต่โครงสร้างของโรงงานเก่าหลินไห้ยังคงอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ ซึ่งมีศักยภาพในการปรับปรุงและนำมาใช้ใหม่ได้

ในปัจจุบัน โรงงานเก่าหลินไห้ไม่มีการใช้งานด้านการผลิตอีกต่อไป ภายในพื้นที่โรงงานมีสถาปัตยกรรมทั้งหมด 20 หลัง โครงสร้างของสถาปัตยกรรมเหล่านี้ยังคงอยู่ในสภาพสมบูรณ์ แต่เนื่องจากไม่ได้รับการดูแลเป็นเวลานาน จึงทำให้เกิดการรกร้าง จากการสำรวจภาคสนามได้มีการวาดแผนผังและจัดทำตารางสถิติเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ก่อสร้าง ความสูงของชั้นอาคาร และสภาพของอาคารที่ยังหลงเหลืออยู่ในปัจจุบัน โดยสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ตั้งอยู่ลึกเข้าไปในพื้นที่โรงงานเป็นสถาปัตยกรรมหลังคาโค้งในช่วงปี 60 ที่โครงสร้างเป็นอาคารชั้นเดียวขนาดใหญ่ และมีพื้นที่ประมาณ 1,000 ตารางเมตร

โรงงานเก่าหลินไห้ตั้งอยู่ในใจกลางเมือง ซึ่งมีการคมนาคมที่สะดวกสบาย อยู่ใกล้กับถนนหลักของเมืองไท่โจว เช่น ถนนหยิงชุนซีและถนนอู๋โจวเป่ย์ ถนนเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นศูนย์กลางการคมนาคมที่สำคัญของเมือง แต่ยังเป็นเส้นทางสำคัญสำหรับการใช้ชีวิตของประชาชนในบริเวณใกล้เคียง กิจกรรมทางการค้าในพื้นที่รอบโรงงานค่อนข้างมีชีวิตชีวา ซึ่งเป็นการสนับสนุนสภาพแวดล้อมภายนอกที่ดีต่อการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห้

2. รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห้

โรงงานเก่าหลินไห้มีรูปแบบสถาปัตยกรรมที่หลากหลาย โดยหลัก ๆ ประกอบด้วยสถาปัตยกรรมโครงสร้างอิฐและไม้ในยุค 50 สถาปัตยกรรมหลังคาโค้งในยุค 60 และสถาปัตยกรรมสำนักงานรูปแบบเบาเฮาส์ โรงงานนี้ใช้การจัดเรียงสถาปัตยกรรมในรูปแบบของถนนสายหลัก สถาปัตยกรรมแต่ละหลังมีโครงสร้างที่หลากหลายเพื่อตอบสนองต่อความต้องการในการผลิตที่แตกต่างกัน พร้อมทั้งรักษาความแข็งแกร่งและความงดงามที่เป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมอุตสาหกรรมไว้ สถาปัตยกรรมคลังสินค้าที่มีความยืดหยุ่นได้รับการฟื้นฟูและมีชีวิตใหม่ กลายเป็น

พื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับกิจกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ ส่วนสถาปัตยกรรมเชิงสนับสนุนที่ เช่น ปล่องไฟ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของโรงงานได้รับการปรับแต่งในเชิงศิลปะ โดยมีการผสมผสานเข้ากับองค์ประกอบสมัยใหม่จนกลายเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์

โรงงานเก่าหลินไห่แสดงให้เห็นถึงคุณค่าทางสถาปัตยกรรมในหลาย ๆ หลาย ประการแรก ในฐานะโรงงานที่สำคัญในช่วงเริ่มต้นของอุตสาหกรรมในเมืองไท่โจวได้มีบทบาทสำคัญในประวัติศาสตร์และการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเมือง เปรียบเสมือนสื่อกลางของการเก็บรักษาความทรงจำและพัฒนาการทางอุตสาหกรรม ซึ่งสามารถกระตุ้นการยอมรับทางสังคมและความรู้สึกร่วมของประชาชนในพื้นที่ ในด้านการพัฒนาเมือง การอนุรักษ์และปรับปรุงสถาปัตยกรรมเก่า ก่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ช่วยรักษาความทรงจำทางประวัติศาสตร์ ป้องกันการรื้อถอนและการก่อสร้างใหม่ เป็นการสนับสนุนการพัฒนาวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของเมืองให้เกิดการผสมผสานกันอย่างลงตัว ในด้านสังคม พื้นที่โรงงานได้รักษาจิตวิญญาณและความทรงจำทางอารมณ์ของคนงานไว้ การปรับปรุงพื้นที่นี้จะเป็นการแสดงความเคารพต่อผู้ใช้แรงงานดั้งเดิมและสร้างแรงบันดาลใจให้กับคนรุ่นหลัง ในด้านวัฒนธรรมและการศึกษา โรงงานเก่าหลินไห่สามารถเป็นสถานที่สำหรับการเรียนรู้เชิงปฏิบัติและการเผยแพร่วัฒนธรรม ซึ่งเป็นช่องทางสำหรับการให้ความรู้แก่สาธารณชน ในด้านสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศ การนำอาคารอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างกลับมาใช้ใหม่สามารถลดความต้องการในการก่อสร้างใหม่และเพิ่มพื้นที่สีเขียวในเมืองได้ ในด้านเศรษฐกิจ โรงงานเก่าหลินไห่สามารถดึงดูดเงินทุนและสร้างงานผ่านการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์และกิจกรรมสาธารณะ อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองของอุตสาหกรรมในพื้นที่โดยรอบ ทำให้เกิดประโยชน์ทั้งทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมควบคู่กัน

3. การออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่สู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

การออกแบบปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีเป้าหมายในการปรับปรุงเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา ซึ่งแผนการออกแบบได้รักษาอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์และความงามของสถาปัตยกรรมทางอุตสาหกรรมไว้ โดยมีการซ่อมแซมและเสริมความแข็งแรงให้กับโครงสร้างเดิมเพื่อความปลอดภัยและเสถียรภาพตามการศึกษาและแนวคิดในการออกแบบที่เกี่ยวข้อง ซึ่งพื้นที่ภายในและภายนอกของสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ได้รับการออกแบบปรับปรุงใหม่ผ่านแบ่งพื้นที่ใช้งานออกเป็นหลายส่วน ได้แก่ พื้นที่แสดงผลงานของผู้สืบทอด พื้นที่จัดแสดงผลงาน พื้นที่จำหน่ายผลงาน และพื้นที่พักผ่อน พื้นที่ประสบการณ์แบบโต้ตอบ และพื้นที่กิจกรรมสาธารณะ เพื่อรองรับความต้องการของกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ในงานออกแบบนี้ได้มีการผสมผสานองค์ประกอบสมัยใหม่ เช่น ระบบแสงสว่างอัจฉริยะและอุปกรณ์มัลติมีเดีย เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์แบบโต้ตอบ

การปรับปรุงเหล่านี้ทำให้สถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ไม่เพียงแต่สามารถนำโรงงานที่ถูกทิ้งร้างกลับมาใช้งานใหม่ได้เท่านั้น แต่ยังคงกลายเป็นเชิงทางสำหรับการนำเสนอและสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ทั้งยังสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม และเพิ่มควมมีชีวิตชีวาทางเศรษฐกิจในชุมชน

สถาปัตยกรรมเหล่านี้ไม่เพียงแต่แสดงถึงความต้องการทางอุตสาหกรรมในการออกแบบในแต่ละยุคสมัย แต่ยังมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอย่างสำคัญ ด้วยการเติบโตของกระบวนการพัฒนาเมือง โรงงานเก่าค่อย ๆ สูญเสียหน้าที่การผลิตไป แต่ยังคงมีศักยภาพในการปรับปรุงและนำกลับมาใช้ใหม่ได้ จากการสำรวจพื้นที่โรงงานเก่าหลินไห่ได้มีการจัดทำแผนผังและตารางสถิติเพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรม ซึ่งเป็นพื้นฐานทางทฤษฎีในการออกแบบปรับปรุงพื้นที่ เขตไห่หลง เมืองไท่โจว เป็นเมืองแห่งประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จำนวนมาก แต่มรดกทางวัฒนธรรมเหล่านี้ยังขาดสถานที่จัดแสดงแบบรวมศูนย์ การปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ไม่เพียงแต่ช่วยอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม แต่ยังส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของท้องถิ่นอย่างยั่งยืนอีกด้วย ด้วยหลักการออกแบบที่ผสมผสานระหว่างของเก่าและของใหม่ โดยการคงโครงสร้างสถาปัตยกรรมเดิมและผสมผสานเข้ากับองค์ประกอบการออกแบบสมัยใหม่ เป็นการมอบหน้าที่การใช้งานและสร้างความหมายทางวัฒนธรรมใหม่ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการปรับปรุงพื้นที่ทั้งหมดของโรงงานเก่าหลินไห่

การอภิปรายผลการวิจัย

ในการศึกษาโรงงานเก่าหลินไห่ได้มีการสำรวจถึงวิธีการปรับปรุงพื้นที่อุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้างให้กลายเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ โดยผสมผสานเข้ากับโครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเขตไห่หลง เมืองไท่โจว จนเกิดเป็นแนวทางการออกแบบปรับปรุงที่สมบูรณ์ โดยการอภิปรายผลการวิจัยมีดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ข้อมูลเอกสารและการสำรวจภาคสนาม พบว่าการปรับปรุงพื้นที่อุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง ไม่เพียงแต่เป็นการอนุรักษ์สถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ แต่ยังเป็นการปฏิบัติที่สำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ แผนการออกแบบการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่เน้นไปที่การรักษาอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ของสถาปัตยกรรม ขณะเดียวกันก็นำหน้าที่การใช้งานแบบสมัยใหม่เข้ามา สู่การสร้างพื้นที่ที่มีการผสมผสานประวัติศาสตร์กับความทันสมัย วัฒนธรรมกับนวัตกรรม ซึ่งแนวคิดการออกแบบนี้ไม่เพียงแต่ช่วยอนุรักษ์มรดกทางอุตสาหกรรม แต่ยังเปิดโอกาสใหม่ในการนำเสนอและสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และจากการ

วิเคราะห์โครงสร้างภายในและภายนอกของสถาปัตยกรรมอย่างละเอียดจึงได้กำหนดการแบ่งพื้นที่การใช้งานและเส้นทางการเยี่ยมชมใหม่ เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าชมจะได้รับประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่ราบรื่น

2. ในกระบวนการศึกษา มีการบูรณาการและเชื่อมโยงเข้ากับนโยบายของรัฐบาลและกรณีศึกษาที่ประสบความสำเร็จ ทำการอภิปรายเกี่ยวกับรูปแบบ อัตลักษณ์ และคุณค่าของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่ การศึกษาแสดงให้เห็นว่า การปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่ไม่เพียงแต่กระตุ้นเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของพื้นที่ แต่ยังเพิ่มอิทธิพลของโครงการศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในเขตไห่หลิง เมืองไท่โจว อีกทั้งการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมไม่เพียงแต่มอบประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่หลากหลายให้กับผู้เข้าชม แต่ยังสามารถเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน ยกกระดับอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่

3. จากผลการวิจัย มีการเสนอข้อเสนอแนะในการปรับปรุง ซึ่งโรงงานเก่าหลินไห่ที่ได้รับการปรับปรุงจะกลายเป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีหน้าที่การใช้งานที่หลากหลาย ช่วยเติมเต็มความมีชีวิตชีวาให้กับการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งในการออกแบบปรับปรุงมีการใช้หลักการออกแบบการผสมผสานระหว่างของเก่าและของใหม่ การรักษาโครงสร้างสถาปัตยกรรมเดิม และการผสมผสานเข้ากับองค์ประกอบการออกแบบสมัยใหม่ เพื่อมอบหน้าที่การใช้งานและเนื้อหาทางวัฒนธรรมใหม่ให้กับสถาปัตยกรรมหลายเลข 12 สิ่งนี้ไม่เพียงแต่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ แต่ยังให้ทรัพยากรและโอกาสในการสัมผัสประสบการณ์ที่หลากหลายสำหรับการเผยแพร่วัฒนธรรมและการศึกษา ซึ่งการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่ที่ประสบความสำเร็จจะเป็นแนวทางให้กับการใช้ประโยชน์จากพื้นที่อุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่ถูกทิ้งร้าง และช่วยส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ต่อไป

จากการศึกษาการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่ ทำให้เราไม่เพียงแต่ได้สำรวจการผสมผสานระหว่างการอนุรักษ์สถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์และการใช้งานแบบสมัยใหม่เท่านั้น แต่ยังสร้างเส้นทางนวัตกรรมสำหรับการพัฒนาวัฒนธรรมและเศรษฐกิจในเขตไห่หลิงของเมืองไท่โจว โรงงานเก่าหลินไห่ไม่เพียงแต่สามารถเพิ่มคุณค่าทางวัฒนธรรมให้กับตัวเอง ขณะเดียวกันก็ยังช่วยกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจในพื้นที่รอบข้าง และพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่ได้รับการปรับปรุงนี้ก็สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวและผู้ชื่นชอบวัฒนธรรมได้มากขึ้น เป็นการวางรากฐานที่แข็งแกร่งสำหรับการส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ในท้องถิ่น ในอนาคต หวังว่ากรณีศึกษาที่ประสบความสำเร็จนี้จะกลายเป็นมาตรฐานสำหรับการใช้ประโยชน์ซ้ำของพื้นที่อุตสาหกรรมอื่น ๆ ต่อไป และช่วยผลักดันการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์อย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันยังเป็นแรงบันดาลใจสำคัญสำหรับการอนุรักษ์ประวัติศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจของเมืองไท่โจว ผู้วิจัยเชื่อว่าการนำประสบการณ์เหล่านี้ไปประยุกต์ใช้จะ

สามารถรื้อฟื้นความรู้โรจนีในพื้นที่ประวัติศาสตร์ได้อีกครั้ง และบรรลุการพัฒนาทั้งด้านวัฒนธรรม และเศรษฐกิจที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน

ข้อเสนอแนะการวิจัย

เพื่อให้โครงการการปรับปรุงสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไต้หวันเป็นพื้นที่วัฒนธรรม สร้างสรรค์ มีความสำเร็จในระยะยาวและมีผลกระทบต่อสังคมอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยจึงได้เสนอข้อแนะนำการวิจัย โดยมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มความลึกซึ้งทางวิชาการ การบูรณาการในชุมชน และการเผยแพร่ วัฒนธรรม ซึ่งการผสมผสานเข้ากับการวิจัยด้านสถาปัตยกรรมและวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมของชุมชน ความร่วมมือกับภาครัฐ ตลอดจนแผนการศึกษาและการวิจัย หวังว่าจะสามารถรักษาและสืบทอดคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของมรดกทางอุตสาหกรรม พร้อมทั้งนำพลังและแรงบันดาลใจใหม่ ๆ ให้กับการออกแบบสมัยใหม่และอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ โดยข้อเสนอแนะมีดังนี้

1. แผนการวิจัยในอนาคต

ทำการวิจัยเชิงลึกเกี่ยวกับความสำคัญทางสถาปัตยกรรมและวัฒนธรรมของโรงงานเก่าหลินไต้หวัน โดยเน้นไปที่อัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์และการผสมผสานเข้ากับการออกแบบสมัยใหม่ รวมถึงการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงโครงสร้างของสถาปัตยกรรม เช่น การจัดวางผัง วัสดุ และรายละเอียดทางสุนทรียภาพ ตลอดจนการสำรวจวิธีการนำองค์ประกอบเหล่านี้มาผสมผสานกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ร่วมสมัย การใช้เครื่องมือดิจิทัลที่สามารถช่วยในการรักษาและสร้างสรรค์องค์ประกอบเหล่านี้ขึ้นใหม่ เพื่อคงไว้ซึ่งเสน่ห์ทางประวัติศาสตร์ของโรงงานในขณะที่ยังตอบสนองต่อความต้องการด้านการใช้งานสมัยใหม่ นอกจากนี้ การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างความงามของอุตสาหกรรมแบบดั้งเดิมกับการออกแบบเชิงสร้างสรรค์สมัยใหม่ก็เป็นมุมมองและแรงบันดาลใจใหม่ ๆ ให้กับโครงการในอนาคตได้อีกด้วย

2. การมีส่วนร่วมของชุมชน

การมีปฏิสัมพันธ์กับชาวบ้านในพื้นที่เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินโครงการวัฒนธรรม ให้ประสบความสำเร็จ ความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ความชื่นชอบทางวัฒนธรรม และความคาดหวังของพวกเขาสามารถช่วยชี้แนะแนวทางในกระบวนการออกแบบ เพื่อให้ตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนได้ดียิ่งขึ้น สามารถเก็บรวบรวมความคิดเห็นผ่านการจัดเวิร์กช็อป การสำรวจ และการประชุมออกแบบที่ให้ชุมชนมีส่วนร่วม เพื่อให้มั่นใจว่าโครงการไม่เพียงแต่จะอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม แต่ยังคงยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นได้อีกด้วย ตัวอย่างเช่น การนำองค์ประกอบที่เฉพาะเจาะจงของชุมชนมารวมไว้ในออกแบบพื้นที่วัฒนธรรม สามารถสร้างสภาพแวดล้อมที่สะท้อนถึงความสำคัญทางประวัติศาสตร์และความเกี่ยวข้องกับสมัยใหม่ได้อย่างมีชีวิตชีวา

3. ความร่วมมือกับหน่วยงานรัฐบาล

การสร้างความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับหน่วยงานรัฐบาลสามารถช่วยส่งเสริมและขยายโครงการได้อย่างมาก การสนับสนุนจากรัฐบาลในด้านนโยบาย เงินทุน และทรัพยากรมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในระยะยาวของโครงการมรดกทางวัฒนธรรม ความร่วมมือกับหน่วยงานรัฐบาลสามารถให้ความช่วยเหลือในเรื่องนโยบายการอนุรักษ์วัฒนธรรม การสนับสนุนด้านการเงิน และโอกาสในการมีส่วนร่วมของประชาชนผ่านกิจกรรมและนิทรรศการต่าง ๆ นอกจากนี้ การรวมโครงการเข้ากับแผนผังเมืองและยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในวงกว้างจะสามารถเพิ่มชื่อเสียงและอิทธิพลของโครงการ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจและการศึกษาในท้องถิ่นได้อีกด้วย

4. แผนการศึกษาและการวิจัย

โครงการเป็นช่องทางสำหรับกิจกรรมการศึกษาและการวิจัย ส่งเสริมให้เกิดความตระหนักทางวัฒนธรรมและนวัตกรรม การจัดโปรแกรมการศึกษาและโอกาสทางการวิจัยจะทำให้พื้นที่ทางวัฒนธรรมสามารถกลายเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้และความคิดสร้างสรรค์ ดึงดูดนักวิชาการ นักศึกษา และศิลปินให้เข้ามา ซึ่งวิธีการนี้ไม่เพียงแต่เพิ่มความหลากหลายให้กับภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังช่วยเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับมรดกทางอุตสาหกรรมของพื้นที่และศักยภาพในการแสดงออกทางวัฒนธรรมร่วมสมัยอีกด้วย

บรรณานุกรม

- Chen, B., & Zhang, Y. (2004). The interaction and connection between culture and economy in the process of industrial area transformation—Design concept of the renewal and reuse of Shenyang Tiexi Industrial Zone. *Journal of Shenyang Jianzhu University (Natural Science Edition)*(1), 39-42.
- Chen, K. (2018). Discussion on the planning of the renewal and transformation of old industrial areas. *Building Materials and Decoration*(35), 78-79.
- Chen, L. (2015). Analysis of strategies for the protection and reuse of industrial architectural heritage. *Architectural Engineering Technology and Design*(2).
- China Industrial Heritage Protection Forum. (2006). Wuxi Suggestions: Focus on Industrial Heritage Protection in the Period of Rapid Economic Development. Wuxi Suggestions: Focus on Industrial Heritage Protection in the Period of Rapid Economic Development. *Architectural Creation*(8), 195-196.
- Development and Reform Revitalization. (2017). *Guiding opinions on strengthening classified guidance and cultivating new momentum for the transformation and development of resource-based cities.*
- Development and Reform Revitalization. (2020). *Implementation plan for promoting the protection and utilization of industrial heritage in old industrial cities.*
- Dong, Q. (2007). From decline to regeneration—Development and utilization of old industrial building heritage. *Urban Problems*(10).
- Fan, Y. (2013). China's cultural industry park: cognition, positioning, and reflection. *China Cultural Industry Review*(1), 162-178.
- General Office of the State Council. (2014, March, 11). *Guiding Opinions of the General Office of the State Council on Promoting the Relocation and Reconstruction of Old Industrial Zones in Urban Areas.*
https://www.gov.cn/zhengce/content/2014-03/11/content_8709.htm
- Gui, P., & Huang, H. (2020). Exploration of the protection and reuse of the Three-Line Industrial Heritage in Jiyuan, Henan—A case study of the "531" arsenal. *Chinese and Foreign Architecture*(9), 110-112. <https://doi.org/10.19940/j.cnki.1008->

[0422.2020.09.034](#)

- Han, H. (2021). Optimization strategies and path choices for the transformation of urban industrial space under the dual carbon goal—from the perspective of industrial heritage protection and renewal. *Journal of Shanghai Normal University (Philosophy and Social Sciences Edition)*, 50(6), 7.
- Hou, C. (1995). Introduction to a choice of principles and methods for dealing with old industrial buildings in Germany. *Industrial Architecture*(7), 63-64.
- Jia, L. (2015). Changes in Chinese building materials and the evolution of architectural forms. *Innovation and Technology*(2), 55-59.
<https://doi.org/10.19345/j.cnki.1671-0037.2015.02.016>
- Jiang, L., & Ni, H. (2013). Management of cultural industrial parks in Shanghai: Current situation, problems, and countermeasures. *Fujian Forum (Humanities and Social Sciences Edition)*(4), 53-59.
- Jin, G., & Chen, Y. (2006). Discussion on the "catalyst effect" of urban design projects on the surrounding environment. *Planner*(11), 8-12.
- Li, J., & Wang, J. (2007). Exploration of the protection and reuse of industrial heritage in Wuxi. *Urban Planning*(7), 81-84.
- Li, Q., Tian, W., Cheng, W., & Song, X. (2019). Regeneration models and influencing factors of old industrial buildings from the perspective of urban stock renewal—Taking the regeneration and utilization of Beijing Shougang No.3 blast furnace as an example. *Research on Natural and Cultural Heritage*(9), 20-24.
<https://doi.org/10.19490/j.cnki.issn2096-0913.2019.09.006>
- Li, T., Hu, C., & Zhou, L. (2021). Research on the reuse of industrial heritage along the Weigong Open Canal in Shenyang. *Urban Residence*(7), 84-88.
- Li, Y. (2014). *Strategies and methods for the transformation and reuse of old industrial buildings* [Master's thesis, South China University of Technology].
- Liu, B. (2006). Implementation types of urban industrial land renewal. *Architectural Journal*(8), 21-23.
- Liu, B. (2017). Confusion and re-understanding of industrial heritage. *Architectural Heritage*(1), 8-17. <https://doi.org/10.19673/j.cnki.ha.2017.01.006>
- Liu, B., & Li, K. (2008). Preliminary exploration of the evaluation method of Beijing's

- industrial heritage. *Architectural Journal*(12), 10-13.
- Liu, F., & Chu, D. (2011). Preliminary exploration of the value assessment system and methods of Chongqing's industrial heritage during the Three Line Construction period. *Industrial Architecture*(11), 54-59.
<https://doi.org/10.13204/j.gyjz2011.11.010>
- Lou, X. (2012). Research on the interactive effect of industrial heritage protection and cultural and creative industry development—Taking Hangzhou as an example. *Oriental Corporate Culture*(17), 39-40.
- Meng, L. (2020). Value cognition and reconstruction of intangible cultural heritage in urban cultural brand design. *Journal of Jiangnan University (Humanities & Social Sciences)*(3), 121-128.
- Ministry of Industry and Information Technology Industry. (2018). *Interim measures for the management of national industrial heritage*.
- Ministry of Industry and Information Technology Joint Industry. (2016). *Guiding opinions on promoting the development of industrial culture*.
- Office Protection Letter. (2014). *Guidelines for the protection and utilization of industrial heritage (draft for comments)*.
- Qian, D. (2013). *Research on the development path of regional cultural industry based on cultural resource development* [Master's thesis, Zhejiang University of Finance and Economics].
- Qian, Y., & Sun, L. (2005). Discussion on the evolution of management theories and models. *Journal of Management Engineering*(2), 12-17.
- Rao, Y., & Liu, T. (2021). Research on the renewal path of urban industrial land in the new era from the perspective of value reconstruction. *Study and Practice*(3), 45-53.
- Shen, L., Cen, Y., & Yu, L. (2008). Research on the reuse of industrial architectural heritage. *Ecological Economy*(5), 144-146.
- Shen, L., & Ni, P. (2022). Evolution of spatial pattern of industrial development in China: History, present, and trends. *Journal of Hebei University of Economics and Business*(2), 49-58+00. <https://doi.org/https://doi.org/10.14178/j.cnki.issn1007-2101.20220105.007>

- Song, N. (2010). Discussion on the transformation modes and methods of industrial relics. *Shanxi Architecture*(21), 29-30. <https://doi.org/10.13719/j.cnki.cn14-1279/tu.2010.21.179>
- Song, Y., & Zheng, B. (2009). Research and reflections on the protection and reuse of urban industrial heritage. *Famous Chinese Cities*(2), 29-33.
- State Council. (2006). Notice on strengthening the protection of industrial heritage. *Cultural Relics Protection Issued*(10).
- Wang, X., & Shi, T. (2012). Analysis of the types, characteristics, and management models of industrial parks in China. *Business*(18), 177-178.
- Wang, Y. (1998). Reuse of architecture. *World Architecture*(1).
- Wang, Y. (2020). Research on the characteristics and composition of Zhuzhou's industrial heritage. *Northern Architecture*, 5(1), 5.
- Wayne, O., & Don, L. (1994). *American Urban Architecture—Catalyst of Urban Design* (S. Wang, Trans.). Taipei Innovation Press.
- Wei, P., & Yang, Q. (2010). Analysis of the management model of cultural and creative industry clusters. *China Public Administration*(1), 81-83.
- Xiong, X., Zhang, Y., & Yang, H. (2017). Analysis and theoretical methods of industrial heritage regeneration. *Urban Architecture*(35), 14-17.
- Xu, T., & Ruan, R. (2011). Discussion on the operation model of creative parks—A case study of Taiwan region. *China Real Estate*(12), 52-56. <https://doi.org/10.13562/j.china.real.estate.2011.12.013>
- Yang, S. (2021). A century of Jiangsu local chronicles "Tailai" - Taizhou's modern industrial pioneer. *Jiangsu Local Chronicles*(1), 32-33.
- Yang, X., & Song, H. (2012). Positioning and development of Qinhuangdao Cultural Industry Art Park. *Industry and Technology Forum*(8), 54-55.
- Zhang, J., Liu, L., & Liu, G. (2013). Human civilization and industrial heritage. *Science and Technology Think Tank*(4), 60-73.
- Zhang, X. (2013). Lessons from the construction experience of cultural and creative industry clusters in Beijing, Shanghai, and Shenzhen for Henan Province. *Journal of Zhengzhou University of Light Industry (Social Science Edition)*(1), 84-90.
- Zhou, J. (2010). The government's responsibility positioning in the construction of the

Fujian-Taiwan cultural industry park. *Journal of Zhengzhou Institute of Aeronautical Industry Management*(5), 103-107.

<https://doi.org/10.19327/j.cnki.zuaxb.1007-9734.2010.05.021>

Zhou, J. (2023). A new examination of the location of the Southern Tang's Taizhou City: Based on local documents and archaeological data. *Chinese Local Chronicle*(4), 103-110+128.

Zhou, W. (2012). Protection and utilization of industrial heritage at the 2010 Shanghai World Expo. *China Construction Information*(11), 60-61.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เอกสารราชการ

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

เลขที่ IRB4-145/2567

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย: G-HU 106/2567

โครงการวิจัยเรื่อง: รูปแบบและอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลังไฟเมืองไท่โจว เพื่อออกแบบปรับปรุง
และจัดการสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 คู่พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

หัวหน้าโครงการวิจัย: MRS.FEI CHEN

หน่วยงานที่สังกัด: คณะศิลปกรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหลัก (งานนิพนธ์/วิทยานิพนธ์/ดุษฎีนิพนธ์):

ศาสตราจารย์พงศ์เดช ไชยคุตร หน่วยงานที่สังกัด คณะศิลปกรรมศาสตร์

วิธีทบทวน: Exemption Expedited Full board

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัย
ดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิด
สิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	ฉบับที่ 2 วันที่ 12 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2567
2. โครงการวิจัยฉบับภาษาไทย	ฉบับที่ 1 วันที่ 29 เดือน เมษายน พ.ศ. 2567
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วันที่ 11 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2567
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วันที่ 11 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2567
5. แบบเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form)
แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	ฉบับที่ 1 วันที่ 29 เดือน เมษายน พ.ศ. 2567
6. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี)	ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -

วันที่รับรอง : วันที่ 20 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2567

วันที่หมดอายุ : วันที่ 20 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2568

(ดร.พิมลพรรณ เลิศล้ำ)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สำหรับโครงการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา

ชุดที่ 4 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

**หมายเหตุ การรับรองนี้มีรายละเอียดตามที่ระบุไว้ด้านหลังเอกสารรับรอง **

ใบตอบรับการตีพิมพ์บทความ

Silpa Bhirasri

(Journal of Fine Arts)

Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University

Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts,

Silpakorn University, Wang Tha Phra Campus

31 Na Phra Lan Road, Phraboromaharachawang,

Phra Nakorn, Bangkok, Thailand 10200

Tel. +66-2221-0820 Fax +66-2225-8991

January 15, 2025

Manuscript Acceptance Letter

Dears Fei Chen, Professor Pongdej Chaiyakut and Professor Poradee Panthupakorn

We are pleased to inform you that our 3 reviewers have accepted and recommended your manuscript entitled “ *A Comparative Study of the Transformation of Old Industrial Sites in China into Cultural and Creative Parks*” for publication in Silpa Bhirasri (Journal of Fine Arts), Volume 13, Issue 1 (January-June 2025), ISSN (Online): 2697-6293.

Thank you for choosing to publish in our journal.

Best Regards,

(Pichate Kiewprasirt)

Editor-in-Chief

Silpa Bhirasri (Journal of Fine Arts)

ภาคผนวก ข
เครื่องมือวิจัย

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์เมืองไทโจว

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์เมืองไทโจวมีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจบริบทของประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมของไทโจว ภาพรวมของแหล่งอุตสาหกรรมที่มีอยู่ในไทโจว บริบทการพัฒนาของโรงงานเก่าหลินไห่ ข้อเสนอแนะสำหรับการปรับปรุงและออกแบบโรงงานเก่าหลินไห่ เพื่อเป็นข้อมูลสนับสนุนการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่

คำถามสัมภาษณ์มีดังนี้

ข้อ	ประเด็นคำถาม
1	อุตสาหกรรมของไทโจวมีพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และพื้นที่อย่างไร
2	บริบททางสังคมและสภาพแวดล้อมเชิงพื้นที่ของแหล่งอุตสาหกรรมที่มีอยู่ในไทโจวเป็นอย่างไร
3	รูปแบบและแนวทางการพัฒนาโรงงานเก่าหลินไห่มีลักษณะอย่างไร
4	คุณมีแนวคิดอย่างไรเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห่
5	คุณคิดว่าแหล่งมรดกทางอุตสาหกรรมที่ได้รับการปรับปรุงเพื่อให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่ประสบความสำเร็จมีที่ใดบ้าง และมีการปรับปรุงอย่างไร
6	คุณคิดว่าอุปสรรคในการบูรณาการสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่เข้ากับโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในไทโจวคืออะไร
7	คุณมีข้อเสนอแนะอย่างไรต่อการปรับปรุงการออกแบบสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่ หมายเลข 12 ของผู้วิจัยที่กำลังจะเกิดขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

Mrs.feichen

e-mail : 185742914@qq.com

关于泰州历史专家的访问采访表

说明

对泰州历史专家的访问采访表的目的是，了解泰州工业历史的脉络，泰州现存工业遗址的概况，林海老厂的发展脉络，对林海老厂改造设计的建议，为改造林海老厂 12 号楼提供支撑。

具体访谈问题如下：

序号	问题
1	泰州工业在历史和空间上是如何发展的？
2	泰州现存工业的社会文脉和空间环境是什么样子的？
3	林海老厂的发展模式和方针是什么？
4	关于林海老厂项目改造方向，请谈谈您的想法。
5	您认为哪些工业遗产已成功转型为创意文化空间？ 以及它是如何改进的？
6	您觉得将林海老厂废旧厂房与泰州非遗项目相结合有哪些难点？
7	关于我想改造设计的林海老厂 12 号楼，请您给提出些建议。

研究人员希望借此机会感谢您的好意。

Mrs. fei chen

e-mail : 185742914@qq.com

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจากศูนย์อนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เมืองไท โจว

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจากศูนย์อนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เมืองไทโจวมีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจสถานการณ์ทั่วไปของการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองไทโจว ศึกษารายละเอียดของโครงการศิลปะมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของไทโจว ข้อเสนอแนะสำหรับการบูรณาการโครงการศิลปะมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เข้ากับโครงการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ ซึ่งจะใช้เป็นข้อมูลสนับสนุนการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

คำถามสัมภาษณ์มีดังนี้

ข้อ	ประเด็นคำถาม
1	แนวทางการจัดการด้านมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองไทโจว ในปัจจุบันเป็นอย่างไร
2	โครงการศิลปะมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในไทโจวมีอะไรบ้าง
3	ปัญหาของการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองไทโจวในปัจจุบันคืออะไร
4	จากปัญหาการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เมืองไทโจวในปัจจุบันคุณมีแนวคิดรูปแบบ วิธีการในการแก้ปัญหาอย่างไรบ้าง
5	คุณคิดว่าพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในประเทศจีนที่ประสบความสำเร็จมีที่ไหนบ้าง
6	คุณคิดว่าอุปสรรคในการบูรณาการสถาปัตยกรรมโรงงานเก่าหลินไห่เข้ากับโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในไทโจวคืออะไร
7	คุณมีความคิดเห็นอย่างไรกับการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห่ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

Mrs.feichen

e-mail : 185742914@qq.com

关于泰州非遗保护中心专家的访问采访表

说明

对泰州非遗保护中心专家的访问采访表的目的是，了解泰州非遗发展的概况，梳理泰州非遗美术类项目明细，将非遗美术类项目载入林海老厂 12 号楼改造项目的具体建议，为将 12 号楼改造设计为非遗主题文化创意空间提供具体内容支撑。

具体访谈问题如下：

序号	问题
1	泰州市目前对非物质文化遗产的管理方式是怎样的？
2	泰州非遗美术类项目有哪些？
3	泰州非遗的发展目前存在哪些问题？
4	针对当前泰州非物质文化遗产发展面临的问题，您有哪些思路、模式、方法来解决？
5	您认为国内有哪些成功的非遗文化空间？
6	您认为非遗项目与废旧厂房结合，有哪些难点？
7	将林海老厂 12 号楼改造为非遗主题文化创意空间，请您提出建议。

研究人员希望借此机会感谢您的好意。

Mrs.feichen

e-mail : 185742914@qq.com

แบบสัมภาษณ์ผู้ที่อยู่อาศัยรอบโรงงานเก่าหลินไห้เมืองไท้โจว

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์ผู้ที่อยู่อาศัยรอบโรงงานเก่าหลินไห้เมืองไท้โจวมุ่งวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจกับประวัติของโรงงานเก่าหลินไห้ เพื่อศึกษาความต้องการที่แท้จริงของผู้คนที่อาศัยอยู่รอบ ๆ โรงงานมาเป็นเวลานาน อีกทั้งเพื่อรับฟังข้อเสนอแนะในการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห้ รวบรวมความคิดเห็นของผู้คนที่ต่อมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองไท้โจว เพื่อใช้เป็นข้อมูลสนับสนุนการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห้ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์

คำถามสัมภาษณ์มีดังนี้

ข้อ	ประเด็นคำถาม
1	สถานการณ์ในปัจจุบันของผู้คนที่อาศัยอยู่บริเวณโดยรอบโรงงานเก่าหลินไห้หรือชุมชนในความคิดเห็นของคุณเป็นอย่างไร
2	คุณมีข้อเสนอแนะอะไรเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกในการอยู่อาศัยในพื้นที่โดยรอบนี้บ้าง
3	คุณมีความทรงจำต่อโรงงานเก่าหลินไห้อย่างไรบ้าง
4	คุณรู้จักโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองไท้โจวหรือไม่ อย่างไร
5	คุณมีข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงโรงงานเก่าหลินไห้
6	คุณมีความคิดเห็นอย่างไรกับการปรับปรุงสถาปัตยกรรมหมายเลข 12 ของโรงงานเก่าหลินไห้ให้เป็นพื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

Mrs.feichen

e-mail : 185742914@qq.com

关于泰州林海老厂周边群众的访问采访表

说明

对泰州林海老厂周边群众的访问采访表的目的是，了解林海老厂的历史，获得长期生活在林海老厂周边的人群实际需求，对林海老厂项目改造的建议以及群众对泰州非遗文化的了解情况，为将 12 号楼改造设计为非遗主题文化创意空间提供具体内容支撑。

具体访谈问题如下：

序号	问题
1	您认为林海老厂周边地区的居民生活现状如何？
2	对周边生活配套设施有哪些建议？
3	对林海老厂的印象是什么？
4	对泰州非遗项目是否了解？以及如何了解
5	关于林海老厂项目改造方向，请谈谈您的想法。
6	将林海老厂 12 号楼改造为非遗主题文化创意空间，请您提出建议。

研究人员希望借此机会感谢您的好意。

Mrs.feichen

e-mail : 185742914@qq.com

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Chen Fei
วัน เดือน ปี เกิด	17 December 1987
สถานที่เกิด	
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	Taizhou City, Jiangsu Province, China
ตำแหน่งและประวัติการทำงาน	Director of the Art Photography Department(Hailing District Cultural Center, Taizhou City)
ประวัติการศึกษา	Sichuan Fine Arts Institute (Chong Qing, China) Major fields of study: Art Design Degrees abbreviation: Bachelor Years: from 2005.09 to 2009.07 Soochow University (Su Zhou, China) Major fields of study: Art Design Degrees abbreviation: MFA Years: from 2011.03 to 2013.12
รางวัลหรือทุนการศึกษา	2021.09 The work won the annual work award at the Xinghua Tourism Photography Exhibition "Poetry and Painting Water Town, Colorful Four Seasons" 2022.10 The artwork was selected for the 6th "Millennium Canal Beautiful Suqian" National Photography Exhibition 2022.12 The work won the Excellent Film Award in the 2nd "Jade Palm Cup" Clean Micro Film and Micro Video Competition 2022.12 The artwork was selected for the provincial cultural museum (station) art, calligraphy, and photography exhibition to welcome the 20th National Congress of the Communist Party of China 2022.12 The work was selected for the "Water Charm Xinghua Charming Water Town" photography exhibition